

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

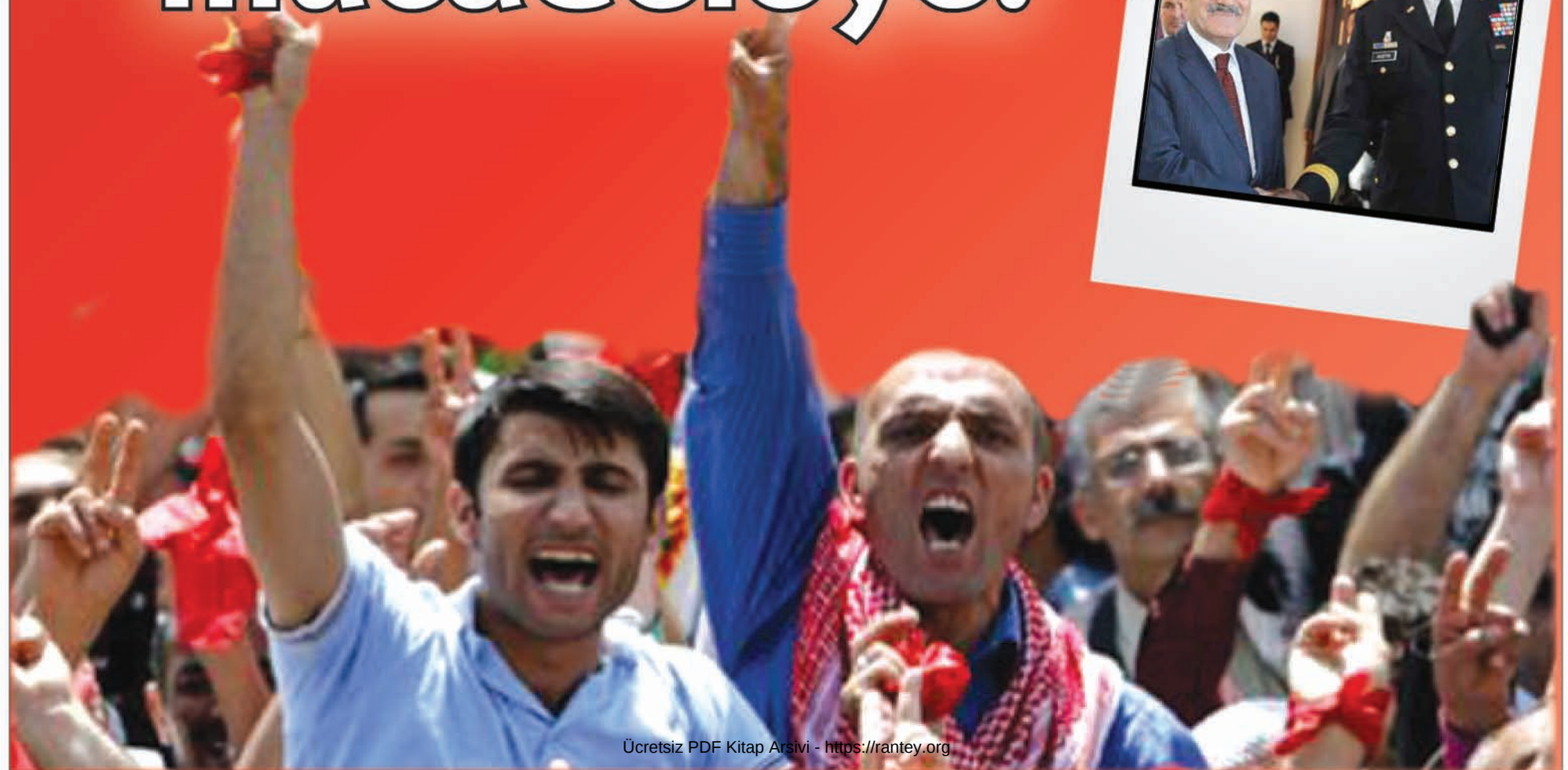
M.Kodu: 192837

Sayı: 2010/38 • 01 Ekim 2010 • 1 TL

www.kizilbayrak.net

**Tasfiye amaçlı
diplomasi trafiği...**

**Kurtuluş için
birleşik, devrimci
mücadeleye!**

İÇİNDEKİLER

Kürt açılımı'nın denklemleri ve gerçekler	3
Referandum sonrasında emperyalistlerle suç ortaklığında yeni dönem!!	4
Tasfiye amaçlı yoğun diplomasi trafiği... ..	5
Kürt halkını teslim alma politikasında dinin rolüne dair... ..	6
Beklenen oldu, "Cemaat" Avcı'nın kellesini aldı!.....	7
Ulucanlar'ın On yıldızı selamlandı....	8-9
Tescilli tasfiyecilerin dayanılmaz hafifliği!	10
Sermaye kana doymuyor	11
İşçi ve emekçi hareketinden....	12-13
BETESAN'da direniş kazanacak!....	14
Metal işkolunda mücadele büyüyor... ..	15
İhanet taslaklağını yırtmak için mücadeleyi tabandan örgütleyelim!	16-18
Asalaklar daha fazlasını istiyor!	19
TMMOB Olağanüstü Genel Kurulu sona erdi.	20
Üniversitelerden.....	21
Avrupa'da emekçiler ayaktaydı... ..	22
Dünyadan.....	23
Zafer bir kez daha Hugo Chavez yönetiminin oldu.. ..	24
ABD'nin bitmeyen yalanları	25
Che kavgamızda yaşıyor!	26
Çocuk katili devlet hesap verecek! ...	27
Gerici-faşist güruhu aklama çabaları.....	28-29
Devlet terörüne son!.....	30
Mücadele Postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2010/38 * 01 Ekim 2010
Fiyatı: 1 YTL
Sahibi ve Y. İşl. Md.: Ayten ÖZDOĞAN
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Molla Şeref Mahallesi,
Simsar Sokak, No: 5, D: 3 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: <http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.net>

Baskı: SM Matbaacılık
Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Aytay Sk. No 10 A Blok
Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /
Tel: 0 (212) 654 94 18

Kızıl Bayrak'tan...

29 Eylül günü Avrupa'da 30 kadar ülkede işçi ve emekçiler alanlardaydı. Eylemler, Avrupa İşçi Sendikaları Konfederasyonu'nun aldığı karar doğrultusunda gerçekleştirildi. Aynı gün İspanya'da işçi ve emekçiler de görkemli bir genel grev gerçekleştirdi. Yapılan eylemlere yüzbinlerce işçi ve emekçi katılarak krizin faturasının kendilerine kesilmesine yönelik tepkilerini gösterdiler.

Bu eylemler derinliği ve genişliği bakımından henüz yeterli olgunlukta değilse de, bir süredir Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde yükselmekte olan büyük sosyal hoşnutsuzluğun en geniş ölçekli dışavurumuydu. Önü alınmadığı durumda bu büyük sosyal öfkenin daha güçlü, kararlı ve militan biçimlerde ortaya çıkması mümkündür. Bu bakımdan yapılan eylemler yeni bir düzeye çıkış için bir ilk adım sayılabilir.

Ebette işçi sınıfı ve emekçilerin mücadeleyi kararlı bir çizgide yürütecek bir önderlikten yoksunluğu, gelişmenin seyrini esastan tayin edecektir. Bu bakımdan çok önemli handikapların ortada durduğuna kuşku yoktur. Ancak tüm zayıflıklarına ve sınırlılıklarına rağmen Avrupa çapına yayılan ve merkezi bir sendikal örgütülüğün kararı doğrultusunda ortaya çıkan bu hareketliliğin öneminin ve anlamının altını çizmek gerekir.

Diğer taraftan belirtmek gerekir ki bu ETUC'un ülkemizdeki üyeleri olan sendika ve konfederasyonlar ise bu eylem gününde kollarını kıpırdatmamışlardır. Elbette bunun nedeni, ülkede sosyal yıkımın ve sosyal yıkıma karşı öfkenin zayıflığı değildir. Aksine bugün ortada duran birçok veri, işçi ve emekçilerde büyüyen sosyal öfkenin patlama noktasına geldiğini göstermektedir. Öyle ki, sendikaların dibe vurmuşluğuna ve görevlerini savsaklamasına karşın hergün çok sayıda fabrikada birikmiş öfkenin dışavurulduğu eylemler gerçekleşmektedir. Sayfalarımızdan yansıyanlar ise bunların sınırlı bir kısmıdır sadece.

Bu yaygın ancak parçalı hareketlilik tablosu eğer, tek bir merkezden hareket etme koşullarına sahip olsaydı, hem mevcut eylemlilikler birleşik bir mücadele yolunda birleştirilebilir, hem de derindeki büyük sosyal

mücadele dinamikleri açığa çıkabilirdi. Ancak konfederasyonlar ve büyük çoğunluğuyla da sendikalar bu görevden uzak duruyorlar. Ya yangını söndürmeye çalışıyorlar, ya da öne çıkanı önce yalıtıyor sonra da kırıyorlar. TEKELE direnişinden sonra bunu çok daha bilinçli yaptıklarına da kuşumuz yoktur.

Bu durum, sosyal öfkeyi açığa çıkarmanın ve birleşik bir mücadele zemininde geliştirmenin önemini gösterdiği gibi, sendikal bürokrasiye karşı mücadeleyi de hayati kılmaktadır. Önümüzde MESS Grup TİS süreci gibi sınıf hareketi açısından kritik sınavların olduğu bir dönemde bu özellikle böyledir.

Sınıf devrimcileri günün görevlerini bu çerçevede ele alarak döneme yükleneceklerdir.

Derleyen: H. Fırat

Derleyen: H. Fırat

Parti değerlendirmeleri-3

Parti değerlendirmeleri-4

Kitapçılarda...

“Kürt açılımı”nın denklemleri ve gerçekler

Referandumun ardından oluşturulan uygun siyasal atmosferde “Kürt açılımı” yeniden yürürlüğe sokuldu. Halihazırda hükümet ve devlet bürokrasisi bu gündeme kilitlenmiş durumda. Bu kapsamda yürütülen yoğun diplomasi trafiğine Kürt sorununa ilişkin tartışmalar eşlik ediyor. Aynı zamanda sürece dair senaryolar yazılıyor, özellikle de PKK gerillalarının tasfiyesine ilişkin planların somut içeriğine dair bilgiler ortaya seriliyor. Sadece bu bilgilere değil, sürecin toplam seyrine ve özellikle de çok yönlü diplomasi seyrine bakıldığında, açılımın somut içeriği de rahatlıkla anlaşılabilir.

Tüm bunlarla birlikte Kürt sorununda çözüme gidiliyor beklentisi alabildiğine pompalanıyor. Fiyaskoyla sonuçlanan ilk açılım denemesinden sonra başlangıçta birçok kesim tarafından sergilenen ihtiyatlı tutumlar da artık bir yana bırakıldı. Her şey açılımı desteklemiş ve neredeyse hiçbir engel yokmuş gibi bir görüntü çiziliyor. Aslında geçtiğimiz yıl da benzer bir tablo yaratılmış, ancak Habur karşılamasıyla buna son verilmişti. Bugün de durumun benzer biçimde sekteye uğraması için bir hayli neden var. Ama düzen güçleri ve özellikle de bu iyimser havayı büyütmeyi iş edinmiş olanlar, bilinçli biçimde denklemi son derece basit biçimde kuruyorlar. Bu denklemin artık başka türlü sonuç vermeyeceğinden de eminler.

Onlara göre, iç ve dış koşullar çözüm için en ideal noktadadır. İçeride ordunun direnci büyük ölçüde kırılmıştır. CHP-MHP odaklı muhalefet büyük ölçüde etkisizleştirilmiştir. Kılıçdaroğlu başkanlığındaki CHP geçmiştekinden farklı olarak yapıcı bir çizgidedir. MHP ise, referandum yenilgisiyle tabanı tarafından bu konuda desteklenmediği açığa çıktığı için sesini fazla çıkaramayacak durumdadır. Bunla bağlantılı olarak Türk halkı içerisindeki katı milliyetçi refleksler törpülenerek “çözüm” yönünde bir irade oluşturulmuştur.

Dışarıda da PKK büyük ölçüde yalnızlaştırılmıştır. ABD ile birlikte Güney Kürdistan PKK’yi bölgede istememektedir. İran ve Suriye benzer bir tutum içerisinde. AB de PKK’nin Avrupa’daki lojistik kaynaklarını kesmek konusunda karardır. İşte bu koşullarda PKK kendini dayatmaktan vazgeçerek, devletin verebileceklerine rıza gösterip silahlı güçlerini tasfiye etmelidir.

Denklemi böyle kuran düzen güçleri, aslında açılımın gerçek özünün tasfiye olduğunu itiraf ediyorlar. Düzen cephesindeki durum her şeyi yalın biçimde ortaya koyuyor. Cumhurbaşkanı’ndan başlayarak hemen tüm ileri gelen devlet sözcüleri hedefin tasfiye olduğunu açık açık söylüyorlar. Gerilla güçleri de gelinek noktada pazarlık masasında olduğu ölçüde, bu konuda bir gerilim de bulunmamaktadır.

Bu sonuncusu gerçek durumu daha doğru biçimde tariflemektedir. Bugün Öcalan ile yapılan pazarlıkların yansıyan içeriği de durumun böyle olduğunu göstermektedir. Devlet cephesi PKK’nin askeri varlığı karşılığında bazı haklar vermeye hazır olduğunu duyurmaktadır. Zaten ne Öcalan, ne PKK yönetimi ve ne de büyük ölçüde Kürt halkı bu tür bir pazarlığa karşı çıkmaktadır. Eğer hak taleplerini tatmin edecek adımlar atılır ya da bu adımlar için

kesin güvenceler verilirse, gerilla güçlerini aşamalı olarak çekmeye hazırdırlar. Ancak tartışmanın düğümlendiği nokta da bu alanda yaşanmaktadır. Çünkü ilk olarak, devletin vermeyi planladığı haklar ile PKK’nin ve Kürt halkının talepleri arasında büyük bir uçurum bulunmaktadır. İkinci olarak ise, bu uçurum bir biçimde aşılsa bile verilecek haklar, Kürt hareketi ve halkı üzerinde ters yönde etkilerde bulunabilecektir.

Bugün pazarlık masasındaki gerilla güçleri ve PKK örgütlenmesi, aynı zamanda Kürt halkının sigortası olarak görülmektedir. Bu nedenle basit kırıntılar ve hiçbir güvencesi olmayan vaatler karşılığında bu gücün tasfiyesinin kabul edilmesi mümkün değildir. Kürt hareketinin tasfiye koşulu “demokratik özerklik” ve anadilde eğitim başta olmak üzere temel taleplerini içerecek yeni bir anayasadır. Kürt hareketinin bu iki talebinin kabul edilmesi ise şu durumda oldukça zor, hatta mümkün görünmemektedir. Çünkü “demokratik özerklik” bağımsızlık yolunda bir ara halka olarak görülmektedir. Anadilde eğitimin de yine benzer bir sonuca yol açabileceği iddia edilmektedir. Tayyip Erdoğan da yaptığı açıklamayla anadilde eğitim hakkına kapıları kapatmıştır.

Bunlardan da görüleceği üzere, Türk burjuvazisi ulusal ayrıcalıklarını kaybetmek istememekte, bu doğrultuda kesin bir kararlılık göstermektedir. Fakat bu koşullarda toptan reddetme ile mesafe alması da mümkün değildir. Bunun için ara çözümler üretilmeye çalışıldığı anlaşılmaktadır. Öcalan’ın daha önce tarif ettiği biçimde, ayrı bayrağı, parlamentosu, resmi dili ve askeri gücü olan bir özerkliğe yanaşmamakla birlikte, yerel yönetimlere daha fazla yetki tanıyacak bir yerel yönetimler yasası için hazırlık yapıldığı ifade edilmektedir. Anadil konusunda ise anadilde eğitim yapan okulların kurulmasına kesin biçimde karşı çıkılırken, Kürtçe’nin seçmeli ders olarak okutulması konusunda kapı açık tutulmaktadır.

Bu tür bir ara formül geliştirilebilir ve gerçekleştirilebileceğine dair kesin güvenceler verilebilirse (elbette bu güvenceler konusunda Kürt hareketinin ikna olması gerekir), önümüzdeki

günlerde PKK’nin gerilla güçlerinin tasfiyesi gündeme gelebilir mi? Bugün için devlet ve düzen cephesi ile Öcalan’dan bu yönde iyimser açıklamalar karşılıklı olarak yapılmaktadır. Ancak yukarıda da belirttiğimiz gibi, bu kadarı bir anlaşmaya konu olsa dahi, Kürt hareketinin ve özelde de Kürt halkının vereceği tepkiler sürecin gidişi üzerinde dolaysız biçimde etkili olacaktır. Habur karşılaması gibi, gelişmelerin büyük bir zafer olarak algılanacağı siyasal koşulların varlığı durumunda, bir kez daha kurulan denklemlerin bozulacağı ve başa döneceği bir tablo ortaya çıkacaktır.

Kürt sorununun bu biçimde düzen içi bir çözüme ulaştırılmasının mümkün olabileceğini bir an olsun düşüsek dahi, bu sorunun köklü bir çözümü olmayacaktır. Çünkü bugün işaretleri fazlasıyla verildiği gibi, bu türden sonuçlar bir dönem için Kürt halkında memnuniyet yaratsa da, onu tatmin etmeyecektir. Çünkü bugün sermaye devletinin çözümü bir takım haklar getirirse dahi, ulusal baskı ve ayrıcalıklara son vermemekte, sadece onu yeni koşullara uyarlayarak inceltilmiş olarak devam ettirmektedir.

Eğitim boykotunda olduğu gibi hak talepleri uğruna düzeni zorlayan kitle mücadelelerinin önünün alınamayacağı da kesindir. Kürt işçi ve emekçilerinin sosyal sorunları katmerlenerek devam ettiği ölçüde, ulusal mücadele dinamikleri sınıfsal duyarlılıklar zemininde kendisini üretmeye devam edecektir. Zaten bugünden Kürt halkı içerisinde de ulusal sorun konusunda sınıfsal temelde bir tutum farklılaşması söz konusudur. Devletin esas olarak Kürt burjuvazisiyle tam bir bütünleşmeyle sonuçlanacak olan “açılım” sürecini başarıya ulaştırmasından sonra, Kürt emekçileri de tatmin edilemeyen ulusal hak talepleri ve sosyal-sınıfsal özelemleriyle diğer milliyetlerden işçi ve emekçilerle daha çok kaynaşma imkanı bulacaktır.

Bu da haliyle Kürt hareketinin sınıfsal bir temelde diğer milliyetlerden işçi ve emekçilerle, düzene karşı mücadele zemininde kaynaşarak devrimci bir önderlik altında yürüyeceği bir tarihsel dönemin önünü açacak, Kürt halkının mücadele birikimleri geleceğe taşıyacaktır.

Referandum sonrasında emperyalistlerle suç ortaklığında yeni dönem!

Sermaye güçleri arasında cereyan eden iktidar ve rant çatışmasının hukuksal alandaki yansıması olan referandum süreci, ABD ile batılı emperyalistler tarafından da yakından izlendi. Zira referandum sonuçları, 2011 seçimlerinin ardından kurulacak hükümetin bileşimi hakkında da fikir vereceği için, emperyalist efendiler açısından önem taşıyordu.

AKP emperyalist efendiler nezdinde prim yaptı

Dinci gericiğin siyasi odağı olan AKP'nin referandumun galibi olması, Barack Obama tarafından "Türk demokrasisinin zaferi" şeklinde yorumlanırken, emperyalist ABD rejiminin etkili medya organları tarafından da olumlu karşılandı. İstikrarın ilişkileri normalleştireceğine vurgu yapan yaklaşımlar sergilendi, İsrail'le ilişkilerde yaşanan sorunlar ve İran'a karşı yaptırım konusunda Türkiye'nin takındığı tutumdan dolayı Beyaz Saray'da yaşanan rahatsızlığın giderilebileceği ima edildi.

Referandum sonuçları, AKP atını değiştirme zamanının geldiğini düşünen Washington'daki efendilerin, durumu yeniden değerlendirmesine yolaçmış görünüyor. Zira oy oranı bu kadar yüksekken, bir sermaye partisini "deliğe süpürmek" yerine, ondan bir süre daha yararlanmayı tercih edeceklerdir. ABD Dışişleri Bakanlığı'nın referandum sonuçlarıyla ilgili değerlendirmesinde, "Türk halkının çok güçlü bir tercihi olduğu ve bu tercihe saygı gösterileceği" şeklindeki vurgular da buna işaret ediyor.

Washington'daki efendilerden "bölgesel güç" payesi

Irak'tan çekilme, İran'la yaşanan sorunlar, Afganistan işgalinde suç ortaklığı düzeyi, Balkanlar'da üslenmiş bulunan savaş aygıtı NATO güçlerine katılım düzeyi gibi önemli bölgesel sorunlarda, Türk devletinin üstleneceği rol giderek önem kazanıyor. Türk devletine "bölgesel güç" payesi biçmek isteyen emperyalist ABD rejimi, referandum sonuçlarını da bu çerçevede değerlendirmeyi tercih etti.

Beyaz Saray'dakilere akıl hocalığı yapan kalemşör takımının Türkiye ile ilgili yaptıkları son değerlendirmeler de dikkat çekici. Son günlerde Türkiye'yi, "demokrasisi gelişkin, ekonomik büyüme hızı yüksek, AB'ye katılmaya hazır, bölgesel sorunlara müdahale edebilecek güçte" şeklinde tasvir eden değerlendirmeler öne çıkmaktadır.

İşbirlikçi sermaye iktidarının bu payelerle taltif edilmesi tesadüf değil. İşgalci güçlerin Irak'tan çekilmeye hazırlandığı, Afganistan'daki bataklığın derinleşmeye devam ettiği, İran etrafındaki kuşatmanın sıkılaştırılması çabalarının sürdüğü hesaba katıldığında, Washington kaynaklı değerlendirmelerin sırrı anlaşılır.

Hükümetin propaganda aygıtı olarak çalışan medyanın Washington kaynaklı değerlendirmelere bol atıf yapması ise, referandumdan galip çıkan dinci gerici AKP şeflerinin durumdan memnun olduklarını gösteriyor. Zira bu söylemler, özellikle dinci gericiğin etkisindeki toplum kesimlerini kontrol altında tutmanın dayanakları olarak da kullanılıyor.

Abdullah Gül'ün ABD ziyareti

komitesine raporlarımızı sunuyoruz" şeklinde konuştu.

Referandumun ardından çok sayıda bakanla ABD'ye giden cumhurbaşkanı Abdullah Gül'ün BM genel kurulundaki konuşması ve yaptığı ikili görüşmelerde sergilediği tavır, "etkin taşeronluk" konusunda yeni adımlar atılacağına işaret eder nitelikte. Abdullah Gül'le görüşen ABD kuklası BM Genel Sekreteri Ban Ki-Moon'un açıklamaları da, Türk devletine neden "bölgesel güç" payesi biçilmeye başlandığını açıklıyor.

BM'de düzenlenen Ortadoğu Dörtlüsü (BM, ABD, AB, Rusya) toplantısıyla ilgili Türk tarafına bilgi veren Ban Ki-Moon, Türkiye'nin "Ortadoğu Barış Süreci"ne yapacağı katkının önemine vurgu yaptı. Türk devletinin Afganistan işgalinde oynadığı rolün öneminin altını çizen BM şefi, Ankara'daki işbirlikçi rejimin ABD emperyalizmine sunduğu hizmetin kapsamını ortaya koyarak, Abdullah Gül'ü "onurlandırdı."

Abdullah Gül de, Ban Ki-Moon ile yaptığı görüşmenin içeriğine dair soruyu, "*Konular belli. Kıbrıs, Irak, Afganistan, Balkanlar ve Türkiye'nin zaten yaptıkları, bütün her şeyi şöyle bir gözden geçirdik*" şeklinde yanıtlayarak, çerçeveyi ortaya koydu.

New York'ta yaptığı ikili görüşmelerde, "düşünce kuruluşları" huzurunda yaptığı konuşmalarda ve medya mensuplarına verdiği demeçlerde aynı temayı öne çıkaran Abdullah Gül, ABD emperyalizmi ile suç ortaklığını pekiştirme konusunda kararlı olduklarını ifade etti.

ABD medyasında boy gösteren Abdullah Gül, "*Türkiye'nin ABD ile ilişkilerinin Türk dış politikasının temel direklerinden biri olduğu*", "*Türkiye'nin pek çok ülkeden önce, 1952 yılından beri NATO'nun üyesi olduğu*", "*Türkiye için ABD ile ilişkilerin çok önemli olduğu*" vurgularını öne çıkardı.

Bu açıklamalardan, sermaye iktidarının İran'a uygulanan yaptırımlara uyduğu da açığa çıktı. "İran'a yaptırımları neden desteklemiyorsunuz" sorusuna maruz kalan Abdullah Gül, "*BM'nin İran'a yaptırımları bizi de bağlıyor, bu yaptırımları uyguluyoruz*" ve *BM Güvenlik Konseyi yaptırımlar* Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://irantey.org>

Kürt halkına karşı MİT-CIA işbirliği!

Bu arada CIA şefleriyle görüşmek üzere MİT müsteşarını Washington'a gönderen AKP hükümeti, Kürt hareketini tasfiye edebilmek için Beyaz Saray'daki efendilerinden destek almayı başarmış görünüyor. AKP ile MİT şeflerinin Güney Kürdistan'daki Barzani yönetimiyle yaptıkları görüşmelerden yansıyanlar da, Beyaz Saray'dan destek alındığı izlenimini güçlendiriyor.

Washington'a gerçekleştirilen ziyaretlerin ardından Irak'taki işgalci ABD güçlerinin komutanını Ankara'da ağırlayan sermaye iktidarının, etkin taşeronluğa bir adım daha yaklaştığı anlaşıyor.

Irak'ta kalması planlanan 52 bin işgalci ABD askerinin işini kolaylaştırabilmek için Kürt sorununun ağırlığından kurtulmak isteyen Ankara'daki işbirlikçi takımı, Amerikalı generalle işbirliğinin teknik boyutlarını görüşmeye başladı. Görüldüğü kadarıyla Kürt sorununda önerilen "çözüm", Kürt halkının ulusal eşitlik ve özgürlük taleplerinin karşılanmasından çok, ABD'nin biçtiği rolü oynayabilmek için hızla gündeme getirildi.

"Etkin taşeronluk" tartışması yeni değil elbette. Ancak ABD'nin bölgesel politikalarına "etkin hizmet" kapsamında Türk devletine biçilen bu rolü oynamak, referandumda çıkan sonuçla kolaylaşmıştır. Bu süreçten güçlü çıkan AKP hükümetinin, işbirlikçi rejime "istikrarlı" bir süreç vaatmesi, Washington'daki savaş baronlarının "özel ilgisi"ne de konu olmuş bulunuyor.

ABD hizmetinde "bölgesel güç" rolü oynamaya fazlasıyla hevesli olan büyük burjuvazi de, verili koşullarda AKP hükümetinden daha uygun bir icraatçı bulamayacağını farkında. Atılan bazı adımlar, bu konuda genel bir mutabakatın sağlandığına işaret ediyor.

Görüldüğü üzere, referandumdan güçlenerek çıkan dinci gerici AKP hükümetinin derdi "demokratikleşme" değil, yağmadan pay almak karşılığında ABD emperyalizmiyle suç ortaklığını daha da pekiştirmektir.

Tasfiye amaçlı yoğun diplomasi trafiği...

Kürt halkı ablukayı devrimci mücadeleyle yarabilir!

Sermaye devleti PKK'nin tasfiyesini amaçlayan "açılım" politikası kapsamında yoğun bir diplomasi trafiği içerisinde. Böylelikle Kürt hareketine dönük çok yönlü kısıkcı uluslararası cepheden güçlendirmeye çalışıyor.

Bir taraftan tasfiyenin köşe taşlarını böylece döşerken, diğer taraftan Kürt hareketi temsilcileri ile görüşmelerine devam ediyor. "Yeni anayasaya hazırız" gibi sözlerle dayanaksız hayaller yaymayı sürdürüyor.

Tasfiye diplomasisinin uluslararası cephesi

Yoğun diplomasi trafiğinin önemli kavşaklarından birini uluslararası cephe oluşturuyor. Kürt sorununda PKK'nin tasfiyesini amaçlayan sermaye devleti, ABD, Güney Kürdistan, Irak ve Avrupa hattında kapsamlı bir görüşme trafiği yürüttü.

BM Genel Kurulu görüşmelerine katılmak üzere ABD'ye giden Gül "Benim önümdeki hedef, terör örgütünün tasfiyesi" sözleriyle de bu diplomasi trafiğinin amacını yalın biçimde ortaya koydu.

Gül'ün ABD ziyaretinde konuya ilişkin gerçekleştirdiği görüşmelere ek olarak, MİT Müsteşarı Hakan Fidan da ABD'de PKK'nin tasfiyesi eksenli görüşmelerde bulundu. Fidan'ın PKK'nin silahsızlandırılması odaklı temaslarında CIA ve FBI yetkilileriyle de görüştüğü bildirildi.

Görüşmelerin en hareketli ayağını ise Güney Kürdistan cephesi oluşturdu. Bu çerçevede, Türkiye'nin Bağdat Büyükelçisi Murat Özçelik, İçişleri Bakanı Beşir Atalay'ın yönlendirmesiyle, 23 Eylül günü Erbil'de Federal Kürdistan Bölgesi Başkanı Mesud Barzani ile görüştü. 24 Eylül günü yaptığı bir açıklamayla demokratik açılım sürecinin hız kazanacağını ve Irak, İran, Suriye ile yoğun diplomasi trafiğine gireceklerini vurgulayan Atalay, bir gün sonra Erbil'e geçerek temaslara devam etti. Barzani ile PKK'nin tasfiyesi yönlü bir görüşme gerçekleştiren Atalay, üçlü mekanizmanın "teröre karşı müdahale hattını" gözden geçirdiklerini belirtti. Güney Kürdistan yönetiminin basına yansıyan toplantı tutanaklarına göre ise, Atalay Barzani'ye, İmralı ile görüştiklerini, Öcalan'ın çözüm noktasında kendilerine yakın durduğunu, ancak Kandil'i anlamakta güçlük çektiklerini aktardı.

28 Eylül günü ise Milli Savunma Bakanı Vecdi Gönül ile Irak Savunma Bakanı Muhammed Casim El Mafraci Ankara'da bir araya geldiler. Aynı gün ABD'nin Irak'taki birliklerinin komutanı Orgeneral Lloyd Austin de Ankara'ya gelerek, İçişleri Bakanı Atalay, Genelkurmay Başkanı Orgeneral Işık Koşaner ve Dışişleri Bakanlığı Müsteşar Yardımcısı Selim Yenel ile görüştü.

Düzen cephesinin mekik dokuma atağının önümüzdeki günlerde de sürmesi bekleniyor. Bu çerçevede Atalay'ın İran ve Suriye'ye giderek içişleri bakanlarıyla görüşeceği ifade edilirken, MİT Müsteşarı Hakan Fidan'ın da Erbil'e giderek Barzani ve "üçlü mekanizma komutanlığı" yetkilileri ile görüşmelere devam edeceği belirtiliyor.

Sermaye devletinin PKK'yi uluslararası alandan

kısıkca alma hedefiyle yürüttüğü bu kapsamlı harekâtı, Avrupa eksenli görüşmeler tamamlıyor. Kürt hareketini Avrupa'dan da sıkıştırmak isteyen düzen temsilcilerinin, özellikle Almanya ile yaptığı görüşmeler dikkat çekici. Beşir Atalay'ın Almanya İçişleri Bakanı Thomas Maiziere ile Ankara'da gerçekleştirdiği "istihbarat paylaşımı" odaklı görüşme sonrası Maiziere'nin yaptığı "Bu gelişmelere paralel olarak operasyonlar gerçekleştirilebilir" açıklaması, ablukanın her yönden daraltılmaya çalışıldığını gösteriyor.

Diplomasi trafiğinin Kürt hareketi cephesi

Düzen güçleri, açılım diplomasisinin bir parçası olarak Kürt hareketi temsilcileriyle de görüşmelerine devam etti.

23 Eylül günü gerçekleşen kritik AKP-BDP görüşmesine, BDP Eşbaşkanları Selahattin Demirtaş ve Gülten Kışanak ile Başbakan Yardımcısı Cemil Çiçek ve Adalet Bakanı Sadullah Ergin katıldı. Çiçek'in "Bu diyalogun devam etmesinde fayda görüyoruz" sözleriyle cilaladığı görüşmeler, Kürt hareketi cephesinin "diyalogu müzakereye çevirmek isteriz" türünden "umut dolu" açıklamalarına konu oldu. Ertesi gün AKP il başkanları toplantısında konuşan Erdoğan, "Kimse ana dilde eğitim beklemesin. Türkiye'nin resmi dili Türkçe'dir" çıkışında bulunarak, bu yakınlaşmanın sınırlarını çizdi.

Erdoğan'ın diplomasi turlarından biri de medya patronlarına yaptığı ziyaret oldu. Burada çok dilli eğitimi "iç barışı tehdit edici unsur" olarak tanımlayan Erdoğan, "Hakkâri ve Şırnak'a yönelik özel bir tasarruf yapalım diyoruz" sözleriyle de güya Kürt halkına müjde verdi. Devletin Öcalan'la diyalog kurması üzerine ortaya çıkan tabloyu da dengeleme ihtiyacı duyan Erdoğan, Öcalan'ın sorun ekseninde belirleyici olmadığına dair bir hava yaratmaya çalıştı. Sözlerini "yeni anayasa için görüşmelere hazır olduklarını" vurgulayarak sürdürmeyi ise ihmal etmedi.

Erdoğan'ın Hakkari vurgularını takiben, Beşir Atalay başkanlığında geniş bir heyet bölgeye çıkartma yaptı. AKP'li bölge vekillerinin yanısıra Emniyet

Genel Müdürü Oğuz Kaan Köksal'ı ve Emniyet Genel Müdürlüğü İstihbarat ve Terörle Mücadele Daire Başkanlarını da yanına alan Atalay, il ve ilçelerde yapacakları ziyaretlerin "güvenlik ve siyaset" boyutu olacağını açıkladı.

Demokratik Toplum Kongresi Eşbaşkanı Ahmet Türk'ün, "Başbakan bir gün bizi umutlandırıyor, ikinci gün tam tersi bir söylem içinde oluyor. Bu da umutları kırıyor" sözleri ise, düzen cephesinin "havuç-sopa" politikasının ifadesi ikiyüzlü manevralarını özetliyor.

Ablukayı yarmanın tek yolu devrimci mücadele

Kürt sorununda yaşanan gelişmeler oldukça kritik bir dönemece işaret ediyor. Sermaye devletinin, "açılım" oyunu ve genel seçimlere uzanan süreçte "yeni anayasa tartışmaları" üzerinden Kürt halkını oyalama çabasını sürdüreceği açıkça görülmektedir. Referandumdan siyasal ve moral zaferle çıkan AKP, Kürt sorununun düzen içi çözümü noktasında "atmak zorunda olduğu adımları" sıklaştırmaktadır.

"Açık iflas ve çatışmalarla belirlenen yeni döneme rağmen hükümetin açılım sürüyor deyip durması, başbakanın 'açılım konusunda ok yaydan çıktı, bunun geri dönüşü yok' mealinde konuşması, yalnızca muhalefet tarafından kendilerine fatura edilmeye çalışılan başarısızlığı kabullenmemekten gelmemektedir. Bunun daha esaslı nedeni, zamanında kendilerini bu açılıma özendirenlerin bugün de onun sürmesi gerektiğini daha açık ve kararlı bir dille ifade etmeleridir. AKP, dışarda ABD ve AB'nin, içerde büyük burjuvazinin (ve başta MİT olmak üzere devletin bir kesiminin) açılımın sürmesini istediklerini biliyor ve onların desteğini korumak üzere bu isteme uygun hareket ediyor. Yeni bir genel seçime kadar bu konuda yapabileceği hiçbir şey olmasa da." (**Rejim Krizi ve Kürt Sorunu, Ekim**, sayı: 267, Ağustos 2010)

Kürt halkının referandum ve okul boykotu sürecinde bir kez daha gözler önüne serdiği mücadele kararlılığı ise düzen güçlerini zora sokan bir başka başlıktır. Kürt halkının düzeni sık sık zorlayan bu dinamizmini en az kayıpla "ehliileştirmek" isteyen sermaye devleti, aynı zamanda Öcalan'la diyalog zeminini de kullanarak PKK'yi hareketsiz kılmaya ve ateşkes sürecini uzatmaya çalışmaktadır. Nitekim, Öcalan'ın DTK Eşbaşkanı Aysel Tuğluk ile yaptığı görüşme aracılığıyla "Kürt sorununun barışçıl ve demokratik çözümü için ısrar, inanç ve çabasına ilişkin pozisyonunu sürdüreceğini" açıklaması, eylemsizlik sürecinin uzama zeminini oldukça güçlendirmiştir.

Ancak, Kürt sorununun düzen içi çözümüyle PKK'nin tasfiyesi hamlelerinin birbiriyle çakıştırıldığı bir süreç, gösterilmek istenilenin aksine oldukça sancılı ve çatışmalı bir döneme işaret etmektedir.

Gelinen nokta, Kürt halkı açısından devrimci temelde bir mücadeleyi daha da yakıcılaştırmaktadır. Sermaye devletinin oyunlarını bozmanın ve devreye sokulan çok yönlü ablukayı yarmanın yolu, düzene karşı devrim çizgisinde yükseltilecek birleşik bir mücadeleden geçmektedir.

Kürt halkını teslim alma politikasında dinin rolüne dair...

“Kuran’ın rehberliğinde Kürd’ün zihniyetini yeniden inşa etmek.” Bu ifade Adana’da Toplum-Der tarafından düzenlenen bir panelin çağrısı. Toplum-Der Kürt halkının eşitlik ve özgürlük mücadelesinin güçlü olduğu bölgelerde kurulmuş, Kürt halkına seslenen ve dinsel inanışlar üzerinden politika yapan bir dernek. Bu yapıyla da devletin Kürt halkı üzerinde etkin olarak kullandığı dinsel öğelerin etkin bir taşıyıcısı durumunda.

Bugüne kadar Kürt halkını teslim almak, onu düzenle bütünleştirmek, isyankâr devrimci damarını kurutabilmek için sayısız yöntem denendi. Kimi zaman acımasız bir devlet terörü ile teslim alınmaya çalışıldı, kimi zaman bir avuç kırıntı ile onurunu satması istendi. Ama bugüne kadar bu çabalar hep başarısız kaldı. Bu yüzden bu topraklar onlarca Kürt isyanına tanıklık etti. Her seferinde mazlum Kürt halkı bütün olanaksızlıklara rağmen yeniden ayağa kalkmayı ve mücadele etmeyi başardı.

Bunun karşısında egemenler de kendi ellerinde bulunan bütün olanakları kullanmaktan geri durmadılar. Bu konuda en azından devlet terörü kadar etkin olan bir diğer öge de din oldu. Kürt halkının dinle olan güçlü bağı, dinsel kurumlar ve işleyiş üzerinden devlete her zaman için bir olanak sağladı. Bu konuda da devlet kimi zaman din adamlarını kullanarak propaganda yoluyla, kimi zaman da doğrudan Hizbullah gibi kontra örgütler kurup terör estirerek Kürt halkını teslim almaya çalıştı. Oluşturulan bu kontra örgütler eliyle bir yandan dinin egemenliği ve bu sayede de devletin egemenliği güçlendirilirken çok sayıda devrimci-yurtsever de bu göz dönmüş katiller eliyle katledildi. Ama tüm bu yapılanlara rağmen devlet bugüne kadar istediği başarıyı elde edemedi.

Ancak 2002 seçimlerinde AKP’nin seçimi kazanmasının ardından AKP’nin Kürt burjuva ve büyük toprak sahipleriyle kurmuş olduğu bağın da etkisiyle “din kardeşliği”, “Müslümanların birliği” söylemi daha etkin olarak kullanılmaya başlandı. AKP dinci kimliğini de kullanarak Kürtlerin de Müslüman olduğunu ve bu nedenle Kürtlerin kurtuluşunun eşitlik ve özgürlük için mücadele etmekten değil, tam tersine kaderine razı olup biat etmekten geçtiğini ifade etti. Tabi bunu “kadın da olsa çocuk da olsa gereği yapılacak” hezeyanları eşliğinde sınırsız bir devlet terörüyle birlikte yaptı. Buna rağmen Kürt burjuvazisinin de desteğiyle Kürt halkının bir kısmı üzerinde etkili olmayı başardı.

Şimdi de baskı ve devlet terörüyle teslim alınmayan Kürt halkı din kullanılarak düzenle barıştırılmaya çalışılıyor. Kurşunla, bombayla, köy yakmalarla yeniden biçimlendirilip teslim alınamayan Kürdün bilinci bu sefer dinle tahrif edilecek. Böylelikle Kürt halkının katiline boyun eğip biat etmesi sağlanmaya çalışılacak.

Aslında bu çabalar yeni değil. Uzun yıllardır bu politika uygulanyordu. Özellikle Kürdistan’da açılan camiler, yatılı devlet okulları, cemaat ve tarikat yapılanmaları üzerinden bu çaba uzun zamandır sürdürülmekteydi. Dinin kemendiyle boynu bağlananlar sadece biat etmek zorunda bırakılmıyor aynı zamanda Kürt halkının eşitlik ve özgürlük mücadelesi karşısında devletin bir ajanı-savaşçısı olarak kullanılmaya çalışılıyordu. Yıllar boyunca

mücadeleyle katılanlar dinden çıkmakla, islama ve Allah’a karşı gelmekle suçlandılar. Yıllar boyu Kürt ve Türklerin din kardeşi oldukları söylemleri eşliğinde kurtuluşun dinde olduğu propagandası yapıldı. Büyük şehirlere göç etmiş Kürtler’in yaşadıkları yerlerde de bu propaganda sürdürülerek Kürt halkı teslim alınmaya çalışıldı.

Geçmişte mücadele edenlerin aslında Kürt ve Müslüman değil, Ermeni ve dinsiz oldukları söylendi. Yakın zaman önce Cemil Çiçek’in öldürülen gerillalar için kullandığı “bunlar sünnetsiz teröristler” söylemi bile aynı politikanın devlet ağzından ifade edilmesinden başka bir şey değil. Cemil Çiçek’in söylemi aslında bu devletin harcına karılmış inkar ve imha politikalarının yeniden, üstelik de açılımlar yaptığını söyleyen bir hükümetin sözcüsünün ağzından yeniden ifade edilmesinden başka bir şey değil. Bu ırkçı hezeyanların, barışılacağı söylenen bir halkın katledilen evlatları için kullanılması bile bu barışın ne anlama geleceği ya da bu açılımın nereye kadar gidebileceğini kesin çizgilerle de gösteriyor.

Ancak nasıl ki sınırsız bir devlet terörü eşliğinde

sürdürülen sahte açılımlar işe yaramadıysa aynı şekilde bu politikanın din eşliğinde sürdürülmesi de bir işe yaramayacak. Hiçbir kuvvet eşitlik ve özgürlük mücadelesi için ayağa kalkan bir halkı teslim almayı başaramayacaktır.

Anadil talebine saldırılar dört koldan sürüyor

Düzen güçlerinin anadilde eğitim talebine yönelik saldırgan tutumları devam ediyor. TZPKurdî’nin anadilde eğitim ve Kürtçe’nin resmi dil olması talepleriyle kampanya başlattığını duyurmasının ardından, bu kampanyanın bir parçası olan okul boykotuna katılımı engellemek için Başbakan Recep Tayyip Erdoğan, Milli Eğitim Bakanı Nimet Çubukçu, Cumhurbaşkanı Abdullah Gül gibi sermaye devletinin yetkili isimleri tehditler savururken bunun yanı sıra okul önleri de ablukaya alındı. Polis zoru devreye sokuldu, aileleri “çocuklarını alırsız” diye tehdit eden zihniyet, boykota katılanları da fişledi.

Tüm tehditlere, baskı ve zora karşın Kürt emekçileri ise boykota katılım sağlayarak ve gerçekleştirdikleri eylemlerle anadil hakkını sahiplendiklerini gösterdi.

Boykotun, devlete karşı meydan okuma olarak görülmesinden kaynaklı sert açıklamalar yapan Erdoğan, daha en başından saldırgan bir tutum takındı. “Bölgede otorite tesis etme gayreti içinde olanlar, yalnız kalacaklardır” diyerek tehditler savuran Erdoğan’ın bu sözlerini, Kürt halkının eylemi sahiplenmesi boşa çıkardı. Erdoğan ise 23 Eylül günü sertliğin dozajını arttırarak açıklamalarına devam etti.

“Kimse ana dilde eğitim beklemesin. Türkiye’nin resmi dili Türkçe’dir” diyen Erdoğan, Türk sermaye devletinin resmi inkar politikalarını benimsediğini bir kez daha gösterdi. Kurulu düzenin Kürt halkına inkar ve imhadan başka bir şey sunamayacağını tekrardan teyit etti.

TZP Kurdî ise “Bizler Tayyip Erdoğan’ın ve Milli Eğitim Bakanı’nın bu tür tabularını kabul etmiyoruz, reddediyoruz. TZP Kurdî, Kürtçe resmi dil olana kadar, okullarda eğitim dili olarak kullanılana kadar demokratik zeminde her türlü eylem ve etkinlikleri yapacağız” sözleriyle Erdoğan’a tepki gösterdi. Erdoğan’ın üniversitelerde Kürtçe bölümler açarak ve TRT 6 gibi uygulamalarla Kürtleri kandırmak ve

kendi Kürdünü yaratmak istediğini belirtti.

“Anadilinizde kurslar açabilirsiniz” sözüne karşın TZPKurdî’nin sözcüsü Xecê Şen, “Bir halkın en doğal hakkı olan kendi dilini paralı öğrenmesi çok saçma bir durumdur. Bu kabul edilecek bir şey değildir. Biz parasız eğitimden bahsederken, halka bu hakkını parayla verme gibi bir yaklaşıma söyleyecek söz bulamıyorum. Biz Kürd dili için yaşamın her anını kurs haline getirebiliriz” diye konuştu. Şen, Erdoğan’a “Madem bize kendi dilinizde kurslar açın diyor, o zaman ilkokuldan üniversiteye kadar Türk dili eğitimi kaldırılсын Türkçe kurslar açsın” dedi.

Boykot nedeniyle Adana’nın özellikle Kürtlerin yaşadığı mahallelerdeki okullarda, öğrenci mevcutlarının yüzde 50-60’a varan oranlarda düştüğü belirtilirken, Seyhan İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü, ‘Çok acele ve gizli’ ibareli bir e-posta göndererek, okulu boykot eden öğrencilerin adlarının bildirilmesini istedi. Bu öğrencilerin devamsızlıklarının e-okul sistemine girilmesini talep etti.

Öte yandan anadilde eğitim talebi için 24 Eylül günü İstanbul Üniversitesi’nde ders boykotu yapıldı. Beyazıt Kampüsü önünde etkinlik yapan Demokratik Yurtsever Gençlik (DYG) üyesi öğrencilere polis uyarı yapmadan müdahale etti. Çok sayıda öğrenci tartaklanarak gözaltına alındı.

Şırnak’ın Silopi ilçesinde de Demokratik Yurtsever Gençlik tarafından yürüyüş gerçekleştirildi. BDP Silopi İlçe binası önünde toplanan kitle Cumhuriyet İlköğretim Okulu’na yürüdü. “Ciwan Hezen Parastina Zıman nın”, “Zımane Me Rumeta Meye” pankartının açıldığı eylemde, Kürt dili üzerindeki 80 yıllık inkâr ve imha politikasına dikkat çekildi.

Açıklama devam ederken polis tazyikli su ve gaz bombaları ile kitleye müdahale etti. Müdahaleyle birlikte gençler ve polisler arasında çatışma çıktı.

Beklenen oldu, “Cemaat” Avcı'nın kellesini aldı!

Düzen güçlerinin iktidar mücadelesinde beklenen hamle geldi. 12 Eylül faşizminin meşhur işkencecilerinden, polisin teknik altyapısının mimarı, “Haliç'te Yaşayan Simonlar” kitabının yazarı emniyet müdürü **Hanefi Avcı** Ankara'da gözaltına alınıp tutuklandı.

Tutuklanmaya gerekçe olarak “Devrimci Karargah örgütüne yardım etmek” iddiasının gösterilmesi ise Avcı için durumu daha da dramatik bir hale soktu. Hayatı devrimcilere karşı düzenlenmiş sayısız kirli operasyonlarla geçmiş, devlet adına kurşun sıkıp işkence yapmış bu polis şefi, devrimci bir örgüte yardım etmekle suçlanıyordu. “Cemaat” kellesini almakla kalmamış, onu hassas bir noktadan vurmuştu.

Her şey, SDP ve TÖP yöneticilerinin, “Devrimci Karagah” örgütü üyesi oldukları iddiasıyla gözaltına alınmasıyla başladı. Şimdi daha iyi anlaşılıyor ki bu operasyonun özel hedefi Avcı'ydı. Çünkü kısa süre sonra Avcı'nın tutuklananlar arasında yer alan Necdet Kılıç'a ait telefonlardan birini kullandığı iddia edildi. Bunun üzerine Avcı olacakları anladığından karşı bir hamleyle yanıt vermek istedi. 30 Eylül'de savcıya ifade verdikten sonra bir basın açıklaması yaparak tüm gerçekleri açıklayacağını söyledi. Fakat açıklamanın öncesinde kala gözaltına alındı ve tutuklandı. Böylelikle de kellesi alınmış oldu.

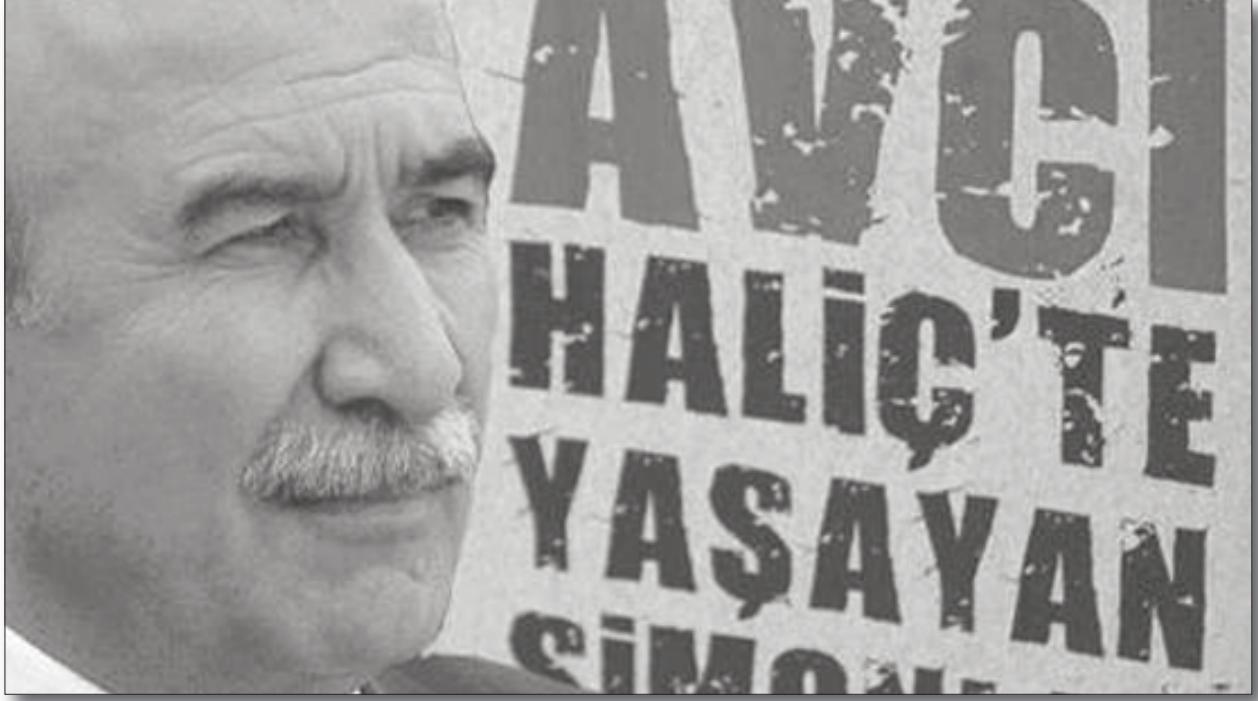
Ancak bu olayda asıl önemli olan, Ergenekon operasyonları sırasında olduğu gibi düzenin pisliğinin devrimcilere buluşturılmak istenmesi. Yandaş medya bu amaçla dün olduğu gibi bugün de her türlü çirkefliliği yapıyor.

Oysa, Devrimci Karargah örgütü internet sitesinde yaptığı açıklamada, bu iddiaları kesin bir dille reddederek, Hanefi Avcı'nın kendileriyle ilişki sağladığı iddia edilen Necdet Kılıç ile de herhangi bir bağlarının olmadığını ifade etti. Konuyla ilgili açıklama yapan Necdet Kılıç da Hanefi Avcı'nın kendisine işkence yapan bir polis olduğunu ve bunun dışında da bir ilişkisi olmadığını duyurdu. Burjuva medya bunları hiç dikkate almayarak bildiğini okumaya devam etti.

Hanefi Avcı kimdir?

Hanefi Avcı sermaye devletin has bir adamı, pek çok kirli ilişkinin içinde yer alan, özellikle devrimci güçlere karşı yürütülen karanlık operasyonlar ile adı anılan bir kişidir. Avcı polislik yaşamında ilk önemli görevini Mersin Siyasi Şube Komiseri olarak 1980-1984 yılları arasında yapıyor. Cunta döneminin devrimci avında ediniyor tüm tecrübelerini. Bu dönemde Mersin'de yaşanan işkencelerin, cinayetlerin altında imzası bulunuyor.

Polis şefi Hanifi Avcı, daha sonra Kürt ulusal hareketinin yükselişe geçtiği 1984-1992 arasında Diyarbakır, 1992-1996 arasında İstanbul'da istihbarat şube müdürü olarak görev yapıyor. Diyarbakır'da görev yaptığı dönem, yargısız infazların, işkencelerin, katliamların en yoğun olduğu dönem. İstanbul'da çalıştığı dönemde ise istihbarata önemli katkılar sunuyor. Bu dönemde TMSH polisleri, siyasal örgütlerin tüm yayınlarını ezbere bilecek denli yakından takip ediyor. O, ayrıca Emniyet teşkilatında teknik-elektronik istihbaratın kurucusu. İstanbul'da ve ardından Ankara'da Emniyet Genel Müdürlüğü'nde

çalıştığı dönemde Avcı, polisin teknik altyapısının oluşturulmasını, kadroların ve gerekli eğitimin sağlanmasını üstleniyor.

Hanefi Avcı'nın Susurluk sürecinde de gündemin ön sıralarına çıktığı biliniyor. Sermayenin kontrgerilla devletinin kirli çamaşırlarının ortalığa saçıldığı bu dönemde Hanefi Avcı, “çeteleri araştıran cesur polis” imajıyla öne çıkıyor, “tanıklılıklarıyla ve araştırmalarıyla” pisliğin açığa çıkarılmasında “rol oynuyor”. Böylece sermaye düzenine karşı oluşan tepkiyi bir nebze dizginliyor.

Düzen içi çatışma doğal olarak devletin bu görevi üstlenen birimleri üzerinde de sürüyor. Kontrgerilla şeflerinden işkenceci Hanefi Avcı'nın “Haliç'te Yaşayan Simonlar” adlı kitabını da bu çerçevede değerlendirmek gerekir. Düzen içi güç dengelerine bağlı olarak devlet kademelerindeki ağırlık AKP'ye geçmektedir. Hanefi Avcılar'ın ve “sarkık bıyıklı”ların yerine, “badem bıyıklı” Fethullahçılar gelmektedir. Hanefi Avcı'nın rahatsızlığının özü de budur. Tıpkı Susurluk sürecinde de rahatsızlıklarının gerisinde tasfiye edilmelerinin bulunması gibi.

Nitekim, Hanefi Avcı kirli ilişkileri tam olarak ifşa etmekten özenle kaçınıyor, düzen içi dalaşmanın

gerektirdiği kadarını anlatmakla yetiniyor. O dikkat edilirse, işçi ve emekçi kitlelere ve onların politik temsilcisi devrimcilere, komünistlere, Kürt halkına karşı gerçekleştirilen kontrgerilla operasyonlarını anlatmıyor. Kayıpları, kaybetmelere kimlerin karar verdiğini, kaybetme operasyonlarını hangi birimlerin gerçekleştirdiğini, kaybedilenlerin nerelere gömüldüğünü ifşa etmiyor. Oysa bu noktada tüm bu kontrgerilla operasyonlarını yürütenlerin badem bıyıklı mı, sarkık bıyıklı mı olduğunun zerrece bir önemi yoktur.

Kuşkusuz ki, Hanefi Avcı'nın kirli ilişkileri tam olarak ifşa etmekten kaçınmasında, sadece düzen içi dalaşmanın gerektirdiği kadarını anlatmasında şaşırtıcı bir yan yoktur. Zira o, sermaye düzeninin has bir adamı, birçok ilerici ve devrimcinin katili bir karşıdevrimcidir. Gözaltına alınıp tutuklanması da bu gerçeği değiştirmemektedir. Olup biten düzen içi it dalaşının bir yansımasıdır, o kadar.

Devrimcilere pisliklerini yakıştırmaya çalışanlara ise, sözümüz nettir: Cemaati, devleti, işkencecisiyle çürümüş düzeninizin sonu devrimcilerin elinden olacak, buluşturmaya çalıştığınız pisliğin içinde boğulacaksınız.

Sokakta polis terörü artarak sürüyor!

Polis terörü kendini her yerde gösteriyor. Kolluk güçleri PVSK ve TMY'den aldığı yetkileri günlük yaşamda oldukça keyfi ve pervasız biçimde kullanıyor.

Bu saldırganlığın son örneği ise, 19 Eylül gecesi Diyarbakır'da yaşandı. Diyarbakır merkez Kayapınar ilçesindeki Tesisler Kavşağı'nda sivil polisler bir durakta bekleyen Engin, Cengiz ve Paşa Sakar isimli kardeşlere kimlik sordu. Gençler de polislerin kimliklerini görmek istedi. Polislerin kimliklerini uzaktan göstermesine itiraz eden gençler dayağa maruz kaldı, gençlerden biri 45 gün iş göremez raporu aldı.

Engin Sakar yaşadıklarını şöyle anlattı: “Kimliklerini uzaktan gösterdiklerinde göremediğimizi söyledik. Ellerimizi arabaya yaslayıp arama yapmak istediler. Karşı koyduk. Bize küfür ve hakaret ettiler. Biri telsizle diğer ekiplere haber verdi. Diğer ekipler gelir gelmez gözümüze biber gazı sıkıp dayak atmaya başladılar. Sıra ile beş kişi bizi tekmeleyip asfalta yatırıp dövdü. Daha sonra polis merkezine götürdüler. Polis memuruna hakarete bulunmadım, şikâyetçiyim”

Ayrıca olay yerindeki mobese kayıtlarında da üç gencin 40-45 polis tarafından kuşatılıp dövüldüğü görüldü.

Ulucanlar’ın On yıldızı selamlandı...

“Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmezdir!”

Ulucanlar katliamı 11. yılında İstanbul, Bursa, İzmir, Adana ve Ankara’da gerçekleştirilen eylemlerle lanetlendi. Ulucanlar direnişinin selamlandığı eylemlerde, mücadeleyi yükseltme çağrısı yapıldı.

İstanbul

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP), Ulucanlar katliamının 11. yılında, katliamı lanetlemek ve büyük direnişi selamlamak için bir anma etkinliği düzenledi. Anma, Ulucanlar’da şehit düşen TKİP MK Üyesi Ümit Altıntaş’ın İstanbul Karacaahmet Mezarlığı’ndaki mezarı başında gerçekleştirildi.

26 Eylül Pazar günü Karacaahmet Mezarlığı Merkez Camii önünde toplanan komünistler, buradan öfkeli sloganlarla Ümit Altıntaş’ın mezarına yürüdü.

“Devrim savaşçıları ölümsüzdür! Devrim davası yenilmezdir! / BDSP” pankartının açıldığı eylemde Ümit Altıntaş’ın mezarı başında anma etkinliği gerçekleştirildi. Anma, yapılan kısa bir konuşmanın ardından saygı duruşu ile başladı. BDSP adına yapılan açıklamada, sınıflar mücadelesinin birçok kanlı katliama ve destansı direnişe tanıklık ettiği, katliam ve direnişlerin en yoğun biçimde yaşandığı alanların başında zindanların geldiği hatırlatıldı. 26 Eylül 1999’da Ulucanlar’da yaşanan katliam ve direnişin ise bunlar arasında özel bir yeri olduğu, devrimci ve komünist tutsakların Ulucanlar’da, Nazilere rahmet okutacak denli vahşi bir katliam karşısında büyük bir direniş destanı yazdıkları belirtildi.

Ulucanlar katliamının bir dizi hedefine de değinilen konuşmada, bu katliamın emperyalist efendilerin ‘istikrar’ arayışlarının dolaysız bir uzantısı, işçi-emekçilere ve Kürt halkına yönelik kapsamlı saldırganlığın doğrudan bir parçası olduğu söylendi. Katliam kararını alanların böylesine büyük bir vahşetle, devrimci güçlerde şaşkınlık ve bozgun yaratmayı hedefledikleri, ama Ulucanlar’da tek bulduklarının direniş olduğu ifade edildi.

“Ümit bir dava adamıydı!”

Anma metninin okunmasının ardından Ümit Altıntaş’ın kardeşi Tayfun Altıntaş bir konuşma gerçekleştirdi. Altıntaş, yaptığı konuşmada, 13 yaşında iken kaybettiği Ümit’i, bir abi-kardeş ilişkisinden öte bir dava adamı olarak anlatacağını söyledi. “On”ların yaşamlarıyla ve ölümleriyle gereken sözü net bir şekilde söylediklerini belirten Tayfun Altıntaş, konuşmasını “Partiyi kazandık, partiye kazanacağız!” sözleriyle sonlandırdı.

Yapılan konuşmaların ardından etkinlik, müzik ve şiir dinletileriyle devam etti.

Coşkunun ve öfkenin hakim olduğu anma programı, BDSP adına yapılan konuşma ile sonlandırıldı.

Eyleme Devrimci Proletarya da destek verdi. BDSP’nin gerçekleştirdiği anma’nın ardından TUYAB’da bir eylem gerçekleştirdi.

İzmir

Ulucanlar katliamı 11. yılında İzmir’de BDSP ve Partizan tarafından Habip Gül’ün mezarı başında yapılan bir anmayla lanetlendi.

Helvacı Köyü girişinde kortej oluşturularak, ailenin de katılımıyla beraber yürüyüş başlatıldı. “Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmezdir!” pankartının yer aldığı yürüyüşte, kızıl bayraklar ve Ulucanlar şehitlerinin fotoğrafları taşındı.

Mezar başına gelindiğinde saygı duruşu gerçekleştirildi. Saygı duruşunun ardından okunan ortak basın açıklamasında hapishanelerin ilericiler, devrimciler üzerinde fiili ve psikolojik bir baskı aracı olarak kullanıldığına dikkat çekildi. Teslimiyete karşı devrimci iradenin açığa çıktığı, direnişlerin yaşandığı yerlerden birinin de zindanlar olduğu belirtildi. 11 yıl önce Ulucanlar’da yaşanan katliamın vahşiliğinin yanısıra yaşanan büyük direniş anlatıldı. Ulucanlar katliamının, devletin F tiplerine geçmek için başlattığı saldırılardan ilki olduğu belirtildi. Açıklamada bugün hala zindanlarda işkence ve baskıların devam ettiği vurgulanarak hasta tutsakların ölümle pençelediğinden bahsedildi.

Demir-çelik işçisinden yiğit bir devrimciye...

Açıklamanın ardından Habip Gül’ü anlatan kısa bir metin okundu. Devrimci yaşamının çoğu zindanlarda geçen Habip Gül’ün dışarıda sınıf mücadelesi sürdürdüğü, içeride de direniş ve mücadeleyi elden bırakmadığı vurgulandı. 4 çocuk babası olan Habip Gül’ün devrimci ve direnişçi kimliği öne çıkartılarak, militan bir proleter olduğu, Nevzat Çiftçi adında bir demir çelik işçisi olarak başladığı mücadele yıllarının ardından Habip Gül isminde bir komünist olarak yaşamını yitirdiği ifade edildi.

“Habip yoldaş ölümsüzdür!” sloganlarının ardından hazırlanan şiir ve müzik dinletisi sunuldu.

Şiirlerin ve marşların ardından Habip Gül’ün ve annesinin mezarına karanfiller bırakılarak anma sona erdirildi. Anmaya Alinteri, ESP ve İHD destek verdi. Anma sonunda Habip Gül’ün abisi kısa bir konuşma yaparak teşekkür etti.

Ankara

BDSP, DHF, Devrimci Proletarya, Halk Cephesi, KÖZ, Partizan ve 78’liler Derneği Girişimi tarafından örgütlenen anmada ilk olarak Ulucanlar Hapishanesi önünde bir basın açıklaması yapıldı. Hamam önünde bir araya gelen ilericiler ve devrimci kurumlar kısa bir yürüyüşün ardından hapishane önüne geldiler.

Basın açıklaması saygı duruşu ile başladı. Saygı duruşunun ardından kurumlar adına ortak bir açıklama gerçekleştirildi. 11 yıl önce devrimci tutsaklara uzun namlulu silahlarla, gaz bombalarıyla, tanklarla, itfaiye hortumlarıyla, hedef göstererek saldıran sermaye devletinin amacının devrimcileri katlederek, dışarıdaki milyonlarca işçi-emekçiye ve ezilen halklara gözdağı vermeye çalışması olduğu vurgulandı. Katliamcı devletin o gün tüm kurumlarıyla devrimcilere saldırdığı, ancak devrimci direniş duvarına bir kez daha çarptığı vurgulanırken, bugün devam eden saldırılara karşı da Ulucanlar’da olduğu gibi direnişle yanıt verilmesi gerektiği söylendi.

Açıklamanın ardından Çağdaş Hukukçular Derneği Ankara Şubesi katliamı teşhir eden bir açıklama gerçekleştirdi. Teşhir Derneği, Ankara’da yapılan

yaptığı eylemde hapishanenin önüne On’ları temsilen karanfiller bırakıldı. Hapishane önündeki açıklama “Kızıl Karanfiller” ve “Bize Ölüm Yok” marşlarının söylenmesiyle tamamlandı. Basın açıklamasına Mücadele Birliği de destekçi olarak katıldı.

Ulucanlar önündeki açıklamanın ardından Karşıyaka Mezarlığı’na gidildi.

İsmet Kavaklıoğlu, Mahir Emsalsiz ve Önder Gençaslan’ın Karşıyaka’daki mezarlarının ziyareti yine kısa bir yürüyüşle başladı. Ardından mezar başında yapılan saygı duruşuyla anma programı başlatıldı.

Mahmut Konuk Ulucanlar’da yaşanan katliam ve direnişin tanıklarından biri olarak yaşanan süreci kısaca özetledi.

Konuşmaların ardından Mamak İşçi Kültür Evi Şiir Atölyesi “Zafere On Yıldız” şiiriyle birlikte bir dinleti sundu. Anma programı hep birlikte söylenen marşlarla sonlandırıldı.

Bursa

Heykel-Orhangazi Parkı’nda yapılan eylemde “Buca, Diyarbakır, Ulucanlar cezaevi katliamlarını unutmadık! Hesabını soracağız!” pankartı açılırken, katliamlarda ölümsüzleşen devrimcilerin fotoğrafları taşındı.

Kurumlar adına yapılan açıklamada Buca, Diyarbakır ve Ulucanlar’da devletin tam bir vahşet uygulayarak devrimcileri katlettiği vurgulanırken şu ifadeler yer verildi: *“Tüm bu katliamlarla ortaya çıkan iki temel gerçek vardır. Birincisi; devletin katliamcı kimliğinin kemikleşmiş bir hal aldığı, ikincisi; tüm katliamlara rağmen devrimci tutsakların ve devrimci iradenin teslim alınamadığı ve alınamayacağı gerçeği. 26 Eylül ‘99’da Ulucanlar’da yaşananların da böyle ikili bir yönü bulunmaktadır. Bir tarafta ‘istikrar’ programlarının uygulanabilmesi için cezaevleri sorununun çözülmesi şarttır’ diyen devletin devrimcileri hedef alan vahşi katliamı, diğer tarafta ise toplumun bilinçli, kararlı ve öncü güçlerini oluşturan devrimcilerin ortaya koydukları yiğit bir direniş, sarsılmaz bir kararlılık!..”*

BDSP, ESP ve Partizan tarafından örgütlenen eylemde sıklıkla “Katil Devlet hesap verecek!”, “İçerde dışarıda hücreleri parçala!”, “Hasta tutsaklar serbest bırakılsın!” sloganları atıldı.

Adana

İnönü Parkı’nda saygı duruşuyla başlayan eylemde “On’lara sözümüz var. Unutmadık, unutturmayacağız” pankartı açıldı. Katliam fotoğraflarının ve katledilen devrimcilerin resimlerinin taşındığı eylem sloganlarla devam etti. .

Okunan basın metninde katliamın gelişim sürecine değinildi ve Eylül ayında yaşanan Buca ve Diyarbakır hapishanelerinde gerçekleşen katliamlar hatırlatıldı. Açıklamada, *“Böylece görülmektedir ki hapishaneler tıpkı 12 Eylül düzeninin aynası olduğu gibi, bugünlerin de aynası olmaya devam etmektedir. Şimdilerle 12 Eylül’le hesaplaşacağız yalanını söyleyenler bizzat 12 Eylül düzeninin gardiyanlığını yapmaya devam etmektedirler. Bugün ‘demokrasiden’, ‘hak ve özgürlüklerden’ bahsedenlerin cezaevi katliamları*

karşısında suskun kalmasının nedeni budur. Öte taraftan Ulucanlar katliamının sorumluları hakkında hiç bir cezanın verilmemiş olması ‘demokratikleşmenin’ nasıl bir yalan olduğunu göstermektedir.” denildi.

BDSP, Devrimci Proletarya, DHF, Emek ve Özgürlük Cephesi, ESP ve İHD tarafından örgütlenen eyleme TÖP ve Sosyalist Parti de destek verdi.

Mamak’ta Ulucanlar anması

Ulucanlar’da katledilen On’lar Mamak İşçi Kültür Evi’nde 25 Eylül akşamı gerçekleştirilen etkinlikle anıldı.

Anma programı saygı duruşuyla başladı. Ardından katliamı anlatan kısa bir sunum yapıldı. Katliamın bir yandan F tipi hücre saldırısının provası olduğu vurgulanırken, bir yandan da o dönem uygulanmaya çalışılan sosyal yıkım saldırıları karşısında işçi ve emekçileri mücadeleden uzaklaştırma, sindirme politikası olduğu söylendi. Dönemin başbakanı Ecevit’in “içeriye hakim olmayan dışarıya hakim olamaz” sözleriyle katliamın asıl hedefinin dışarıyı olduğu hatırlatılarak, mücadele edilmediği koşullarda bu saldırıların daha da artacağına dikkat çekildi. İnsanca bir yaşam isteniyorsa bugün Ulucanlar’daki gibi direnerek, sermaye iktidarından hesap sorulması gerektiği ifade edildi.

Mamak İşçi Kültür Evi şiir atölyesinin, On’lar nezdinde yazılan “Zafere On Yıldız” şiirini de sunduğu etkinlikte sermaye iktidarının hapisanelerdeki katliam tarihinden kısa bir kesit sunuldu. Diyarbakır’dan Ulucanlar’a, 19 Aralık’a katliamlar lanetlendi. Ardından sınıfın devrimci öncülerinden, Ulucanlar’da hedef gösterilerek katledilen Habip Gül ve Ümit Altıntaş’ın yaşamlarından kesitler sunularak mücadeleye, devrim ve sosyalizme olan bağlılıkları anlatıldı.

Anma programında son olarak Mamak İşçi Kültür Evi Müzik Atölyesi’nin hazırladığı dinletiyeye geçildi. Dinleti, “Bize Ölüm Yok!” marşının hep birlikte söylenmesiyle sona erdi.

Saldırıların, katliamların bugün daha da artarak devam ettiğinin belirtildiği kapanış konuşmasında ise işçi emekçilere örgütlenme ve mücadele çağrısında bulunuldu. Son bir yıl içerisinde Ankara’da sınıf devrimcilerinin uğradığı saldırılara da değinilerek Mamak İşçi Kültür Evi’yle dayanışma çağrısı yapıldı.

Kartal’da Ulucanlar selamlandı

Ulucanlar direnişinin 11. yıldönümünde, katliamda şehit düşen yiğit devrimciler İstanbul Kartal’da gerçekleştirilen eylem ve etkinliklerle anıldı.

Kartal’ın Karlıktepe Mahallesi’nde 25 Eylül günü BDSP tarafından gerçekleştirilen eylemde “Devrim savaşçıları ölümsüz, devrim davası yenilmezdir! / BDSP” pankartı açıldı. Eylemde kızıl bayraklar ve meşaleler taşındı. Yol trafiğe kapatılarak yürüyüşe

başlandı.

Yürüyüş boyunca Ulucanlar direnişine dair ajitasyon konuşmaları gerçekleştirildi. Eylem, Karlıktepeliler’in de desteğini aldı. Çevredeki evlerin pencerelerine çıkan emekçiler eylemi ilgiyle izledi. Ulucanlar’da şehit düşen devrimcilerin isimlerinin de okunduğu eylem baştan sona coşkulu bir atmosferde geçti.

26 Eylül günü de Kartal İşçi Kültür Evi’nde de bir anma etkinliği gerçekleştirildi.

BDSP tarafından yapılan etkinlik için salon, Ulucanlar’da şehit düşen 10 yiğit devrimcinin fotoğraflarıyla donatıldı. Ayrıca bir köşe oluşturularak buraya da Ulucanlar’da katledilen TKİP MK üyeleri Habip Gül ve Ümit Altıntaş’ın fotoğrafları konuldu. Salona Hatice Yürekli ve Alaattin Karadağ’ın fotoğrafları da asıldı.

Anmaya saygı duruşuyla başlandı. Saygı duruşunun ardından, Ulucanlar katliamını anlatan ve Ulucanlar direnişine özel vurgu yapan BDSP’nin hazırladığı sinevizyon izletildi. Sonrasında Dilan Şiir Topluluğu tarafından “Zafere On Yıldız” şiiri okundu.

Etkinlik BDSP adına yapılan bir konuşmayla devam etti. Konuşmada Ulucanlar katliamının, devrimcileri, tüm işçi ve emekçileri teslim almayı hedefleyen bir katliam olduğu, ancak bu katliamın, devrimci tutsaklarca halaylar ve sloganlarla karşılandığı belirtildi.

Yapılan konuşmanın ardından Hewal Müzik Grubu türkü ve marşlarını seslendirdiler.

İstanbul Ekim Gençliği’nden anma

İstanbul Ekim Gençliği, 26 Eylül Pazar günü Kadıköy’de bulunan Genel-İş Sendikası İstanbul Anadolu Yakası Bölge Başkanlığı binasında anma etkinliği gerçekleştirdi.

Etkinlik, Ulucanlar’da 11 yıl önce gerçekleşen katliam ve direnişin anlatıldığı bir açılış konuşmasıyla başladı. Konuşmada, sermaye devletin toplumsal muhalefeti bastırmak, devrimci mücadeleyi geriletmek için her türlü saldırıya başvurduğu ifade edildi. Bu doğrultuda, devrimci mücadele ile işçi-emekçilerin bağımlı zayıflatmak için devrimci, ilerici güçleri cezaevlerine sokarak denetim altına almaya çalıştığı dile getirildi. Ulucanlar sürecinin içeride de olursa devrimci iradenin teslim alınamayacağını bir kez daha gösterdiği belirtildi. Devletin bunun karşısında 11 yıl önce bir katliam gerçekleştirdiği ve devrimcilerin tüm saldırganlığın karşısında bir direniş destanı yazdığı söylendi.

Konuşmanın ardından cezaevlerindeki saldırılara, F tipi uygulamasına, Ölüm Orucu sürecine dair tartışmalar gerçekleşti. Tartışmaların diğer bir başlığı da devrimci kimlik ve devrimci yaşam üzerineydi. Habip, Ümit, Hatice ve Alaattin yoldaşların yaşamlarından örnekler verilerek, bıraktıkları mirasların devrimci sınıf mücadelesine, partinin tarihine neler kattığı üzerine konuşmalar gerçekleştirildi.

Ulucanlar katliamı Almanya’da lanetlendi

Wuppertal

BİR-KAR tarafından gerçekleştirilen anma etkinliği yapılan kısa bir açılış konuşmasıyla başladı. Yaşanan katliamı ve gösterilen direnişi şiirsel bir dille anlatan bu konuşmadan sonra devrim şehitleri anısına saygı duruşu yapıldı. Bunu, genç arkadaşlar tarafından okunan çeşitli direniş şiirleri izledi.

Daha sonra katliamda yitirilen, “Parti’nin özü ve özeti olan” Habip Gül ve Ümit Altıntaş’ın katledilmelerinin ardından partinin yayınladığı kısa yaşam ve mücadele öyküleri okundu. Etkinlik sinevizyon gösterimiyle devam etti. Ulucanlar katliamının politik arka planıyla birlikte avukatların ve tutsak yakınlarının tanıklıklarının da yer aldığı sinevizyon ilgiyle izlendi.

Daha sonra, Ulucanlar katliam ve direnişi üzerine bir konuşma yapıldı. Konuşmada Ulucanlar katliamı iç ve uluslararası bağlantılarıyla birlikte özetlenirken, ölümsüzleşen devrimcilerin anısına bağlı kalınacağı bir kez daha ifade edildi.

Etkinliğin son kısmında ise genç arkadaşlar tarafından yeni oluşturulan müzik grubu, bir müzik dinletisi sundu. Grubun dinletisi beğeniyle karşılandı. Anma programı “Bize ölüm yok” marşının hep bir ağızdan söylenmesiyle sona erdi.

Frankfurt

Güneş Tiyatrosu’nda yapılan anmada Ulucanlar katliamı lanetlendi. Anma, saygı duruşuyla başladı. Ardından “Eylül” şarkısı söylenerek açılış konuşmasına geçildi. Ulucanlar direnişinin bugünü anlamada bir rehber olması gerektiği vurgusu yapıldı.

Güneş Tiyatrosu çalışanının yaptığı kısa bir şiir dinletisinin ardından BDSP’nin hazırlamış olduğu sinevizyon gösterimi gerçekleştirildi. Anma programı Barış Grubu’nun devrimci türkülerden oluşan müzik dinletisiyle devam etti. Dario Fo’nun tek kişilik oyunu sahnelendi. Anma müzik dinletisiyle son buldu,

Berlin

BİR-KAR Berlin’in gerçekleştirdiği anmada “Zor dönemin bilinçli, inançlı ve soluklu devrimcileri” yazısı okundu. Ardından devletin cezaevlerine dönük politikası değerlendirildi. Devletin devrimci irade ve kararlılığı teslim almak, F-Tipi hücre sistemine geçmek için uyguladığı katliamlar anlatılarak bunun karşısında devrimcilerin tutumu, ölümüne davaya bağlılığı ele alındı. Ulucanlar’da yaratılan destansı direniş anlatıldı ve yöneltilen sorulara cevap verildi.

Bielefeld

BİR-KAR Bielefeld’in gerçekleştirdiği anma etkinliği saygı duruşuyla başladı.

Ardından, Ulucanlar katliamını anlatan bir sinevizyon gösterimi gerçekleştirildi. Açılış konuşmasında, Ulucanlar katliamının devrimci mücadelede bir mihenk taşı olduğu, bu anlamda Ulucanlar’ı anmanın bugünü anlamada önemli bir yeri olduğu vurgulandı.

Program, müzik ve şiir dinletisiyle devam etti. Dinletiler beğeniyle karşılandı. Son olarak Dario Fo ve Franca Rame’nin “Yarın Olacak” isimli tek kişilik tiyatrosu sahnelendi. Anma etkinliğinin bütün programı BİR-KAR çalışanları tarafından hazırlandı. Bu ise etkinliğe katılan herkeste olumlu bir etki yarattı.

BİR-KAR / Frankfurt – Berlin – Wuppertal – Bielefeld

Tescilli tasfiyecilerin dayanılmaz hafifliği!

23 Eylül tarihinde yayınladığımız “Sol içi siyaset yasakçılığına ortak olmayacağız!” başlıklı açıklamayla, Ulucanlar katliamının 11. yıldönümünde İstanbul’da yapılacak anma etkinlikleri sırasında yaşanan ayrışmaya ilişkin kamuoyunu bilgilendirmiş ve ayrıntılı açıklamamızı ise daha sonra yayınlacağımızı duyurmuştuk. Fakat bu açıklamanın ardından, anma hazırlıkları vesilesiyle muhataplarımızdan olan Alinteri çevresinin sitesinden yayınladığı “BDSP’nin ‘demokrat’ hafifliği” başlıklı yazı, konuyu farklı bir boyuta taşımış oldu. Bu açıdan, Ulucanlar anması üzerinden TUYAB bileşenleri ile (ESP, DHF, Partizan ve Alinteri) yaşanan ayrışmanın gerekçesini kamuoyuyla paylaşma zorunluluğumuzun yanısıra, tümüyle yalan, demagoji ve çarpıtmadan ibaret olan söz konusu metne ilişkin sözümüzü söylemek bir ihtiyaç haline gelmiştir.

Burada öncelikle, yalan ve demagojiye başvurulduğu için, Ulucanlar anması üzerinden yaşananları özetlemek istiyoruz:

Alinteri çevresi, BDSP’nin “tekelci bir ‘sahiplenme’ yaklaşımıyla” hareket ettiği iddiasındadır. “Birlikte örgütlenecek ortak bir anma çabası yerine kendi dışındaki kurum, örgüt ve çevrelere kendi adına çağrıda bulunmak gibi bir yol izlemiştir” sözleriyle de bu iddiasını gerekçelendirmeye çalışmıştır. Bu kendi içerisinde bozuk ve anlamsız ifade, durumu çarpıtmayı amaçlamaktadır.

Öncelikle şunu belirtmeliyiz. BDSP, devrimci siyasal bir özne olarak istediği kuruma, örgüte ve çevreye kendi adına çağrıda bulunmakta özgürdür. Herhangi bir kurum, örgüt ve çevreye olduğu gibi Alinteri çevresine de bu konuda söz söylemek düşmez. Ama eğer Alinteri bu ifadelerle, “BDSP’nin söz konusu gündemle ilgili TUYAB dışında başka bir kurum ya da örgütle iş yapma hakkı yoktur” demek istiyorsa, bu da onlara özgü darkafalılığa yorulmalıdır. Ayrıca belirtmek gerekir ki, BDSP uzun zaman önce TUYAB’dan ayrılmıştır.

Süreç şöyle gelişmiştir: TUYAB’ın Ulucanlar anması ile ilgili görüşme talebinde bulunduğu aynı günlerde, BDSP de konu dahilinde TUYAB’a, tercihen TUYAB içindeki bileşenlere ve bunun dışındaki devrimci ve ilerici güçlere toplantı çağrısı yapmıştır. Bunlar arasında, hemen tüm siyasal süreçlerde birlikte iş yapılan Alinteri ve Devrimci Proletarya çevreleri de bulunmaktadır. Amaç, en geniş siyasal bileşenle Ulucanlar’ı anmaktır.

Çağrımıza yanıt veren gruplardan DHF, Partizan, ESP ve Alinteri, TUYAB çatısı altında bu süreçte katılacaklarını, anma programının örgütleniş sürecine ayrıca siyaseten imza koymayacaklarını bildirmişlerdir. Böylece anma etkinliği için ilk toplantı yapılmıştır. Çağrı amaçlı ilk görüşmede DP, ilk toplantıya mazeretinden dolayı katılamayacağını ancak eylemin mutlaka örgütleyicisi olmak istediğini beyan etmiştir. Bu irade beyanına rağmen DP, ne ikinci toplantıya ne de sonraki toplantılara katılmıştır.

İlk görüşmeler TUYAB sözcülüğünü yürüten Partizan ile BDSP arasında gerçekleşmiştir. BDSP tarafından TUYAB’a, hangi bileşenlere çağrı yapıldığı, nasıl bir içerikle anma eyleminin örgütlenmek istendiği açıkça beyan edilmiştir. Bundan sonra da

basın metni, pankart şiarı gibi temel başlıklar üzerine işbölümü yapılmıştır.

TUYAB bileşenleri ilk tam katılımlı toplantıda, birliği koruma gerekçesiyle, Alinteri çevresinin bilinen nedenlerle DP’ye koyduğu siyaset yasakçılığına teslim olmuşlardır. Bu tartışmalar sırasında BDSP’nin toplam bileşene sunduğu tutum şu çerçevededir:

BDSP Alinteri çevresiyle DP’ye karşı eşit mesafededir. BDSP, bu çevrelerin ne dedikinden hareketle değil, kendi devrimci değer ve ilkelerinden hareketle sorunlara yaklaşmakta ve tutum belirlemektedir. Dolayısıyla, Alinteri’nin DP’ye yönelik “hizip” iddiasıyla aldığı tutum kendisini ilgilendirir. Bu tutumu başka bir platforma dayatamaz. Geçmişin birçok örneğinde olduğu gibi, aksini savunduğu yerde ilgili platformdan ayrılmakta özgürdür.

BDSP’nin bu tutumu karşısında Alinteri çevresi “ısrarını” korumuş, TUYAB’ın diğer bileşenleri ise birlik dışında DP ile iş yapmada problemlerinin bulunmadığını, ancak birlik zemininde ve tartışmaların kilitlendiği noktalarda Alinteri’ni referans almayı tercih ettiklerini belirtmişlerdir. BDSP ise böylesi bir tutumun ciddiyetsizlik ve tutarsızlık olduğunu vurgulamıştır. Alinteri çevresi cephesinden bu tartışmaların yeni olmadığının altı çizilmiş, diğer siyasetlerin de ciddi bir tutarsızlık içerisinde olduğu vurgulanmıştır. Bu noktada, aynı süreçte Ankara ve Adana’da örgütlenen eylemlerin bileşeni oldukları hatırlatılmış fakat söz konusu ilkesizlik ve tutarsızlık tablosu tarafların bütünü tarafından sürdürülmüştür. Adana’daki Ulucanlar anmasını BDSP, DP, DHF, ESP, EÖC ve İHD örgütlemiştir. Ankara’daki Ulucanlar eyleminin ilk deklare edilen örgütleyici bileşeni ise Alinteri, DP, BDSP, DHF, Partizan, KÖZ ve Halk Cephesi’dir. Tartışmalarımız çerçevesinde “Biz bugüne kadar o hiziple hiç yan yana gelmedik!” yalanına bir kez daha başvuran Alinteri, Ankara’daki eylemin örgütlenmesinden ilerleyen günlerde ayrılmıştır.

Toplantılarda ayrıca, eyleme ilişkin birçok görüşme sürecinin geride bırakıldığı, ön süreçte ilişkin kolektif emek harcama noktasında önemli mesafe katedildiği belirtilerek, örgütleyici bileşenlere sınırlama getirilebileceği söylenmiştir. Kamuoyuna yapılan çağrıya paralel olarak, bundan sonra katılacak tüm bileşenlerin destekleyici olmalarının doğru olacağı ifade edilmiştir.

Daha sonra, “sürecin örgütleyicisi olamaz” dayatması, DP’nin toplantılara gelmemesi nedeniyle fiilen bir engel olmaktan çıkmıştır. Ancak Alinteri çevresi diğer grupların oportünist tutumlarından aldığı cesaretle kendisini dayatmayı sürdürmüş ve işi DP’nin düzenlenecek eyleme “destekçi” olarak dahi katılmasını engellemeye varmıştır. Kopma da bu noktada gerçekleşmiştir. BDSP, “ilerici ve devrimci güçleri katılmaya davet” eden bir etkinliğe destek sunmak için “ilerici” olmanın asgari kıstas olduğunu belirterek, bu dayatmayı kesinlikle kabul etmeyeceğini ortaya koymuştur. Ama diğer bileşenlerin yukarıda belirttiğimiz gerekçelerle bu dayatmayı sineye çeken tutumları dolayısıyla BDSP, bu platformla ortak iş yapmaktan vazgeçmiş ve kendi bağımsız anma programını oluşturmuştur.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Alinteri çevresinin yalan ve çarpıtma üzerine kurulu yazısında temel hareket noktası BDSP’nin “çatlaklara oynama”sı iddiasıdır. Yazı da dönüp dolaşıp buraya gelmekte ve BDSP’ye olmadık yakıştırmalarda bulunmaktadır. Bu ifadeler devrimci eleştiri ve ahlak sınırlarını fazlasıyla aşmaktadır. Güya BDSP çizgisindeki yayın organları, DP’yi kayırırken kendilerine ambargo uygulamakta, temel değerlendirmeleri bir yana eylem haberlerine dahi yer vermemektedir!

Komünist basının yayın tercihlerine kendi ilkeleri yön vermektedir. Buna ne Alinteri çevresi gibi devrimci bir örgütü tasfiye edenlerin, ne de başka bir grup ya da kişinin ipotek koyma hakkı vardır. Ama devrimci ilke ve değerlerden uzaklaşmanın hafifliğiyle hareket eden Alinteri çevresi açıkça yalan söylemektedir! Örneğin, Alinteri bunları yazdığı sırada, günlük internet yayınıımızda, “referandum değerlendirmeleri” başlıklı derleme içerisinde kendi yazıları da vardır. İlginç olan ise, elbette yayın politikamızdaki önceliklerimizin gereği olarak, aynı derlemede “Devrimci Proletarya”ya ait herhangi bir yazının kullanılmamış olmasıdır. Böyle örnekler basit bir internet taramasıyla hızlıca çoğaltılabilir, ancak Alinteri’nin yalanını göstermek için bu kadarı yeterlidir.

Yeri gelmişken, Alinteri çevresinin komünistlere yakıştırmaya çalıştığı “Aydınlık’a özgü çatlaklara oynama politika tarzı” üzerine de birkaç şey söylemek istiyoruz. Komünistlerin tarihleri boyunca “çatlaklara oynama” türünden bir politikası olmamıştır, tam tersi bir pratiğin temsilcisi olmuşlardır. Komünistler devrimci hareket içerisindeki reformist eğilime ve tasfiyeciliğe karşı tarihleri boyunca uzlaşmaz bir ideolojik-politik mücadele yürütmüşlerdir. Bu mücadelenin bir boyutunu da, reformizme ve tasfiyeciliğe karşı devrimci çizgide ısrar eden, mevcut olanı sorgulayarak ileri çıkan güçlerin ileri tutumlarına sahip çıkmak, devrimci ısrarlarını korumalarına destek vermek oluşturmuştur. Bu tutum, devrimci bir kaygı ve sorumluluğun ürünüdür. Elbette, Alinteri gibi burnundan ötesini görmeyenlerin ve devrimci değerleri erozyona uğrayanların bunu anlamasını beklemiyoruz.

Bir diğer nokta ise, Alinteri ve DP söz konusu olduğunda, komünistlerin bu iki çevreyi de birbirinden özü itibarıyla farklı görmediğidir. Çünkü, bu çevreler ileriye yönelik bir ayrışma ve çıkışın ifadesi değildirler. Onlar, devrimci-demokrat hareketin ileri bir temsilcisi olan bir hareketin tasfiyesinin sorumluluğunu taşımaktadırlar. BDSP’nin her iki çevreye yaklaşımına bu düşünce yön vermektedir.

Bu noktada önemli olan ise, TİKB gibi devrimci bir örgütü tasfiye edenlerin kendilerini dayatmalarını “ortaklaşma zeminini/birliği korumak” gerekçesiyle sineye çeken TUYAB bileşeni diğer grupların yaşadıkları tutarsızlıktır. Onların bu tutumu da, devrimci-demokrat hareket içerisindeki reformist aşınmanın bir göstergesidir. Günlük siyasal kaygılarla devrimci değer ve ilkelerden uzaklaşanların, devrimcilik iddialarını geleceğe taşımalarının mümkün olmadığı yeterince açıktır.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu
30 Eylül 2010

Sermaye kana doymuyor

Maden ocakları tabut oluyor

TTK'ya ait iki ayrı ocakta 28 Eylül akşamı 5 dakika arayla meydana gelen iki ayrı "iş kazası"nda, 4 maden işçisi yaralandı. İlk iş kazası saat 20.30 sıralarında Karadon Müessese Müdürlüğü'ne bağlı Karadon Yeni Servis Kuyusu'nda yerin 360 metre altında meydana geldi. Meydana gelen kazada ayağından yaralanan Kemalettin Özdoğan ile Erdal Kızıltoprak isimli maden işçileri yaralı olarak ocaktan çıkartıldı. Atatürk Devlet Hastanesi'nde tedavi altına alınan yaralılarından Erdal Kızıltoprak'ın ayağında kırıklar bulunduğu öğrenildi.

Gelik İşletmesi'ne bağlı ocakta meydana gelen göçükte ise 28 yaşındaki Cevat Karaöz ve 31 yaşındaki Ercan Gegeççik isimli işçiler, yaralı olarak maden içerisinden çıkartıldı. Hayati tehlikesi bulunan Cevat Karaöz'ün ilk belirlemelere göre ayaklarında birden fazla kırık bulunduğu ve travma sonucu sol akciğerinde hasar olduğu tespit edildi. Karaöz, tüm müdahalelere rağmen kurtarılamadı.

Taş ocağında iş cinayeti

İstanbul Sultangazi'de, bir taş ocağında çalışan kepçe operatörü, toprak kayması nedeniyle iş makinesiyle birlikte 60 metre yükseklikten yuvarlandı. Emin Kılıç isimli işçi, düşen taşların altında kaldı. İş cinayeti, 24 Eylül günü saat 21.30 sıralarında Sultangazi Cebeci Taş Ocakları mevkiindeki Rol Yapı Taş Ocağı'nda yaşandı. Yerinden oynayan kaya parçası 60 metre yüksekten yuvarlandı. Bu sırada meydana gelen toprak kayması nedeniyle kepçe de yuvarlanmaya başladı. Emin Kılıç kepçenin içinden fırlayarak, yaklaşık 60 metre sürüklendi ve taşların altında kalarak hayatını kaybetti.

Tuzla'da "iş kazası"

Tuzla tersaneler bölgesinde tersane inşaatında çalışan işçilerden biri 29 Eylül günü "iş kazası" geçirdi. DALSAN isimli firmada çalışan Sebahattin Burtul isimli işçi saat 20.10 sularında önlemsizliğin mağdurlarından biri oldu. Burtul, kesfon kalıbını kaldırırken, kedi vincinin halatı koptu. İşçi kesfon kalıbıyla birlikte 10 metre yüksekten havuza düştü. Ağır yaralanan işçi GİSBİR Hastanesi'ne kaldırıldı. Sebahattin Burtul'un sağlık durumunun ciddiyetini koruduğu ifade ediliyor.

Karadon'da "iş kazası"

TTK Karadon Müessesesi maden ocağında meydana gelen "iş kazasında" 1 işçi yaralandı. 23 Eylül günü saat 11.30 sıralarında -460 kodunda meydana gelen kazada Murat Biber gözlerine demir parçası gelmesi sebebiyle yaralandı. Biber, ambulansla Zonguldak Karaelmas Üniversitesi (ZKT) Tıp Fakültesi Araştırma ve Uygulama Hastanesi'ne kaldırılarak tedavi altına alındı.

Bağlar güçleniyor, dayanışma büyüyor...

Rimaks işçilerine ziyaret

ÇEL-MER işçileri 23 Eylül günü BETESAN direnişçisi Zeynel Kızılaslan ve Rimaks işçilerine destek ziyaretinde bulundu. BETESAN ziyaretinin ardından TİB-DER yöneticileriyle birlikte, Tuzla'da direnişlerini sürdüren TEKSİF üyesi Rimaks işçilerini ziyaret eden ÇEL-MER işçileri direnen işçilerle mücadele deneyimlerini paylaştılar. Rimaks işçileriyle direniş çadırında gerçekleştirilen sohbetlerde Rimaks işçileri, hem Bartın'daki, hem de Tuzla'daki fabrikada yaşanan örgütlenme süreçlerini aktardılar. Rimaks işçileriyle direniş ve işgal süreçlerinin deneyimlerini paylaşan ÇEL-MER işçileri sendikaya yaklaşım sorunu üzerinden görüş ve önerilerini paylaştılar. Ardından TİB-DER'liler Tuzla tersanelerindeki iş cinayetlerine ve hak gasplarına karşı yürüttükleri mücadelenin deneyimlerini aktardılar.

Rimaks işçilerinden BETESAN ziyareti

Rimaks işçileri 29 Eylül günü BETESAN direnişçisi Zeynel Kızılaslan'ı ziyaret etti. Anlamalı bir sınıf dayanışması örneği sergileyen direnişçi işçiler, Tuzla'da direnişte oldukları fabrikanın önünden TEKSİF önlükleriyle geldiler. Rimaks işçileri Zeynel Kızılaslan ve TİB-DER'liler tarafından karşılandı. Kızılaslan, direniş sürecini ayrıntılarıyla aktardıktan sonra, Rimaks işçileri de direnişlerini anlattı. Daha sonra grev ve direnişler üzerine sohbet edildi. Direnişlerin ortaklaştırılması ve eylem programı çıkartılması yönünde konuşmalar yapıldı.

Kızıl Bayrak / Tuzla

Tuzla tersanelerinde dayanışma çağrısı

TİB-DER, Tuzla tersanelerinde BETESAN direnişini duyurmak ve direniş destek çağrısı yapmak için çalışmalarını sürdürüyor.

Tersane işçilerinin aylık gazetesi ROTA'nın, Eylül sayısının çıkmasıyla beraber, ROTA satışları gerçekleştirilmeye başlandı. İlk ROTA satışı 27 Eylül günü direniş çadırı önünde yapıldı. Ayrıca ajitasyon konuşmaları eşliğinde Tuzla Gemi tersanesi önünde de satış gerçekleştirildi.

28 Eylül günü ise farklı noktalarda sabah ve akşam satışları gerçekleştirildi. Sabah işe giriş saatlerinde Aydıntepe ve İçmeler İstasyonu'nda satış yapılırken akşam da iş çıkış saatinde son dönemde askeri gemilerin üretildiği RMK Tersanesi'nde ROTA satışı gerçekleştirildi.

Ajitasyon konuşmalarıyla yapılan satışlara BETESAN direnişçisi Zeynel Kızılaslan da katılırken, ROTA satışları işçilerin ilgisine konu oluyor.

"BETESAN İşçisi Zeynel Kızılaslan 11 Ağustos tarihinden beri tek başına direniyor... BETESAN'da direniş kazanacak! / TİB -DER" başlıklı bildirilerin dağıtımı 27 Eylül günü sabah erken saatlerde tersane işçilerinin oturduğu Aydınlı Mahallesi'nde yapıldı. TİB-DER'liler semt emekçileriyle ve burada oturan tersane işçileriyle BETESAN direnişi üzerine sohbet gerçekleştirdiler. Aydınlı ve Esenyalı'da 2 bin adet bildiri dağıtıldı.

Bu dağıtımlar esnasında TİB-DER'liler sıklıkla polis tacizine uğradı. Aydıntepe İstasyonu civarında da polis müdahalesi gerçekleşti. Polislerle yaşanan gerilimin ardından TİB-DER Başkanı Zeynel Nihadioğlu ve TİB-DER YK üyesi Abdullah Lif gözaltına alındı. Tuzla Emniyet Müdürlüğü'nde tutulan tutanağın ardından 2 yönetici serbest bırakıldı.

Bildiri dağıtımı 29 Eylül günü de Tuzla Gemi tersanesi önünde sürdü. Burada 500'ü aşkın bildiri dağıtıldı.

Kızıl Bayrak / Tuzla

İşçi ve emekçi hareketinden...

Milli Savunma Bakanlığı'ndan hak gaspı

Milli Savunma Bakanlığı ve İçişleri Bakanlığı, yaklaşık 1700 Harb-İş üyesinin haklarını gasp ediyor. Emek düşmanı bir tutum içerisinde olan MSB, işçilerin ikramiye ve ilave tediye ödemelerini eksik yatırıyor. Harb-İş konuyla ilgili yaptığı açıklamada, imzalanan toplu sözleşmenin açık hükümlerine aykırı olarak gerçekleştirilen eksik ödemelerin nedeninin, Milli Savunma Bakanlığı'nın (MSB) 16 Ocak 2009 tarihinde yayınladığı genelge olduğunu belirtti. Harb-İş'in, "biz yaparız, olur" mantığı ile davranarak yasa dışı uygulamayı başlatan ve sürdüren tüm yetkilileri bir kez daha protesto ettiği açıklamada, üyelerinin alınterine saygısızlık yapan kişi ve kurumlara karşı mücadele edeceği belirtildi.

UPS'de Cumartesi eylemleri...

TÜMTİS'e üye oldukları için karşılaştıkları işten atma saldırısına direnişle yanıt veren UPS işçilerinin, İzmir'de gerçekleştirdikleri Cumartesi eylemleri sürüyor.

25 Eylül günü, direnişlerinin 252. gününde direniş alanında bir araya gelen UPS işçileri, aktarma merkezinin kapısına yürüdüler. TÜMTİS İzmir Şube Başkanı Şükrü Günseli burada yaptığı konuşmada, işçilerin tümü işe geri alınıncaya ve TİS imzalanıncaya kadar mücadelelerinin süreceğini belirtti.

UPS patronunun TÜMTİS'i ve direnişe geçen işçileri kamuoyuna başka türlü tanıtmaya ve kamuoyunu yanıltmaya çalıştığını hatırlatan Günseli, patronun bugün ise kendini "iyi niyetli" olarak göstermek istediğini belirterek, "Eğer iyi niyetliyse taleplerimizi kabul eder, içerdeki baskıyı durdurur" dedi. Eyleme ambar işçilerinin yanısıra BDSP, Alınteri ve Mücadele Birliği de destek verdi.

Tez-Koop-İş'te sular durulmuyor!..

Güçlü bir taban inisiyatifi olmayınca sendikalar bürokratların her türden rant dalaşına sahne oluyor. Bunun son örneklerinden biri de Tez-Koop-İş Sendikası'nda yaşanıyor. Sendikanın genel merkezi üzerinden şubelere uzanan bu mücadelede akıllara sığmayan kirli yöntemler kullanılıyor.

Tez-Koop-İş Sendikası İstanbul 5 No'lu Şube'de son yaşanan gelişme, bu sendikada yaşananları yeniden gündeme getirdi. Bilindiği üzere, bu şube, Genel Merkez tarafından 2 Nolu Şube'nin yerine bir gecede kuruldu ve 2 Nolu Şube'nin tüm üyeleri bütün olarak kendisine aktarıldı. Ancak daha sonra konu mahkemeye götürüldü ve genel merkezin aldığı bu karar mahkeme tarafından iptal edildi. Ama sendika genel merkezi ve 5 Nolu Şube yönetimi bu kararı yok saydılar.

24 Eylül günü saat 14.30 itibarıyla sendikanın Mecidiyeköy'deki binasına gelen Tez-Koop-İş Sendikası 2 Nolu Şube temsilci, üye ve yöneticileri, merkez ve şube yönetiminin bu kararı yok sayan tutumunu protesto edip eyleme geçtiler.

"Sendikalar işçilerindir / Atanmış taşeron, işbirlikçi sendikacılara hayır! / İşçiler sendika yönetimine!" ve "Sosyal diyalogcu sendikacılar hesap verecek" pankartlarını sendika binasına asan Tez-Koop-İş üyeleri en yakın zamanda delege seçimi yapılarak demokratik bir şube kongresi örgütlemeye çağrısında bulundular. Sendika binasındaki

bekleyişlerine devam eden Tez-Koop-İş üyeleri sendika bürokratlarından hesap sorma çağrısı yapıyorlar.

İzmit Belediyesi'nde greve doğru

İzmit Belediyesi'nde, Genel-İş Sendikası ile Yerel-Sen arasında devam eden toplu sözleşme görüşmeleri greve doğru ilerliyor. Belediye yönetimi, cumartesi günlerinin adli tatil olarak geçmesini dayatıyor. Sendika üyesi 630 işçiyi kapsayan görüşmelerin 24 Eylül günü gerçekleştirilen son oturum, 3. İş Mahkemesi tarafından atanan arabulucu gözetiminde yapıldı. Görüşmelerde kalan 19 maddeden sadece 2'si geçerken belediye yönetimini temsil eden Yerel-Sen'in cumartesi günlerinin adli tatil yapılması noktasındaki ısrarı nedeni ile görüşmeler tıkandı. Genel-İş Sendikası işçilerin ücretleri noktasında taban ücretlerinin 55 TL'ye yükseltilerek seyyanen 8 TL zam isterken, Yerel-Sen masaya tüm ücretlere yüzde 6 oranında zam teklifi vermişti.

IBM'de grev neden başlamadı?

IBM Türk'te tıkanan toplu sözleşme süreci nedeniyle 27 Eylül sabahı greve çıkacağını ilan eden Tez-Koop-İş Sendikası, grev uygulamasını hayata geçirmedir. Saat 10.00'da grev uygulamasını başlatacağını ilan eden sendika grev uygulamasının başlatılmamasını, ilginç bir gerekçeyle açıkladı. Gerekçe, "sendikanın işgal altında olması nedeniyle grev pankartlarına ulaşılamadığı"ydı.

Tez-Koop-İş'te yaşanan iç kargaşa ve IBM'deki grev sürecine ilişkin bilgi aldığımız Tez-Koop-İş 2 Nolu Şube Başkanı Hulusi Uğurcan, 5 No'lu Şube yöneticileri tarafından ortaya atılan "grev pankartlarına ulaşılamadığı" iddiasını reddetti. Tez-Koop-İş Genel Başkanı Gürsel Doğru ve Tez-Koop-İş İstanbul 5 Nolu Şube Örgütlenme Sekreteri Elvan Demircioğlu ile yaptıkları telefon görüşmelerinde, "eğer varsa sendika binasındaki pankartların alınabileceğini söylediklerini aktaran Uğurcan, bu

29 Eylül 2010 / BES eylemi

durumun, IBM'de greve çıkılamamanın gerekçesi haline getirildiğini belirtti.

Grev uygulamasını başlatmak için grev pankartı asmanın gerekli olmadığını söyleyen Uğurcan, genel merkez yöneticilerinin İstanbul'da olmasına rağmen IBM'de greve çıkılmadığının altını çizdi. Grev gelen süreçteki örgütlenmenin zayıflığına dikkat çeken Uğurcan, genel merkez tarafından muhatap alınana kadar şube binasındaki bekleyişlerine devam edeceklerini söyledi.

BES üyeleri eylemdeydi

Büro Emekçileri Sendikası (BES), ek ödemelerin arttırılması ve artışın emekli maaşlarına da yansıtılması için örgütlü olduğu maliye işkolunda 29 Eylül günü 1 saatlik iş bırakma eylemleri gerçekleştirdi. 22 Eylül'de gerçekleştirilen iş bırakma eylemlerinin tablosuyla paralellik taşıyan eylemler sönük bir havada geçti. Eylemin, güçlü bir ön hazırlık sürecine konu edilmemesi nedeniyle birçok birimde iş bırakma eylemi yapılamadı.

Ankara'da Mithatpaşa Vergi Dairesi önünde yapılan basın açıklamasında konuşan BES Ankara 1 Nolu Şube Başkanı Fikret Aslan, Maliye Bakanlığı'nın, defterdar yardımcılar ile 1 ve 2. kadro dereceli müdür ve müdür yardımcılarının ek

ödemelerinde düzenleme yaptığını belirtti.

Ankara'da Veraset ve Harçlar Vergi Dairesi Müdürlüğü önünde toplanan emekçiler adına basın açıklamasını okuyan BES Ankara 2 Nolu Şube Başkanı Mevlüt Çakmak, yeni düzenlemenin zamanlamasının çok ilginç olduğuna dikkat çekti. Çakmak, düzenlemeyle "çok sınırlı sayıdaki personele" bayram hediyesi verildiğini, ancak maliye emekçilerinin büyük çoğunluğunun bu sevinci yaşayamadığını söyledi.

BES üyeleri, **İstanbul** Vergi Dairesi Başkanlığı önünde eylemdeydi. "Ek ücret artışı ayrımsız herkese yapılmalıdır" pankartının açıldığı eylemde, taleplerin kabul edilmediği koşullarda Maliye Bakanlığı'na yürüneceği söylendi.

BES **İzmir** Şube üyeleri, Basmane Vergi Dairesi önünde bir araya gelerek basın açıklaması gerçekleştirdi. Maliye Bakanlığı'na uyardı, ücrette adalet istedi. Büro emekçileri, topladıkları dilekçeleri 7 Ekim günü Maliye Bakanlığı'na teslim edecek.

Türkan Albayrak yalnız değildir!

Devrimci İşçi Hareketi'nin Paşabahçe direnişçisi Türkan Albayrak'la dayanışmayı yükseltmek amacıyla her çarşamba düzenli olarak yaptığı oturma eylemi ve sessiz yürüyüşlerden biri de 29 Eylül günü gerçekleşti. Eyleme birçok sendikacı, sanatçı, meslek odası ve kitle örgütü temsilcisi katıldı.

Eylem, direniş çadırının önünde, birbirlerine yapıştırılan imzalarla oluşturulan insan zinciri ile Başhekimliğin bulunduğu binaya yürüyüşle başladı. Beykozlu emekçilerin de destek verdiği eyleme BDSP, Mücadele Birliği, EHP, Tüm Bel Sen 1 ve 3 nolu şubeleri, Haber Sen, Kristal-İş, Emekli Sen, TAYAD'lı Aileler, Halkevi Beykoz Şubesi ve İstanbul Tabip Odası da destek sundu.

Konuşmaların ardından Türkan Albayrak'ın avukatı, sanatçı ve sendikalardan oluşan bir heyet imzaları teslim etmek ve direnişle ilgili görüşme yapmak için Başhekimle görüşme talebinde bulundu. Heyeti kabul etmeyen başhekim sadece Türkan Albayrak'la görüşeceğini ifade etti. Başhekimle görüşmek üzere hastaneye giren Albayrak'a başhekimin yerinde olmadığı söylendi. Türkan Albayrak ise Başhekim Yardımcısı ile görüşmeyi reddetti. Toplanan imzaların fotokopileri yere bırakılırken imza kampanyasının devam edeceği ve toplanan imzaların asıllarının daha sonra iletileceği belirtildi.

Gülseren Yurttaş unutulmadı

İSKİ'nin "Melen Çayı Boğaz Geçiş Projesi" Sarayburnu Şantiyesi'nde çalışırken iş cinayetine kurban giden harita mühendisi Gülseren Yurttaş ölümünün 3. yıldönümü olan 27 Eylül günü TMMOB İstanbul İl Koordinasyon Kurulu tarafından anıldı. Yurttaş'ı, iş cinayetine kurban gittiği şantiye önünde yaptıkları eylemle anan mimar, mühendis ve şehir plancıları "Kamu vicdanı rahat mı?" diye sordular. TMMOB üyeleri "İş cinayeti ile kaybettiğimiz Gülseren Yurttaş'ın davasının takipçisiyiz" yazılı pankart açarak basın açıklaması gerçekleştirdiler.

Gülseren Yurttaş'ın kardeşi Hatice Yurttaş'ın da katıldığı açıklamada basın metnini okuyan Harita ve Kadastro Mühendisleri Odası (HKMO) İstanbul Şube Başkanı Tevfik Özlüdemir, son yıllarda özellikle çalışma yaşamının esnekleştirilmesi, güvencesizliğin, taşeronlaşmanın ve kuralsızlığın yaygınlık kazanması, işçi sağlığının ve iş güvenliğinin sağlanmasından sorumlu kamusal denetim mekanizmalarının işlevsizleştirilerek piyasalaştırılmasına dikkat çekti.

Yurttaş'ın ölümünün üzerinden 3 yıl geçmesine karşın, çalışma yaşamındaki ihmaller zincirinin arkasındaki asıl sorumluların ortaya çıkarılmaması, sorumluların yasaların öngördüğü en üst sınırdan caydırıcı cezalarla cezalandırılmaması, kamusal denetim mekanizmalarının daha etkin bir şekilde işletilmemesi, mevcut yasal düzenlemelerin uygulanmaması, iş güvenliği konusundaki tüm yasal ve yönetsel çerçevenin insan yaşamı gözetilerek şekillenmemesi ve taşeronlaşmanın giderek yaygınlaşması gibi nedenlerin sonucu olarak iş cinayetlerinin devam ettiğine dikkat çekilen açıklamada dava sürecine de değinildi. Basın açıklamasına TMMOB'ye bağlı odalardan EMO, ÇMO, MMO ve HKMO üyeleri katılım sağladı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Mintay Ravelli Tekstil'de hak gaspları

Çorum Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu bulunan ve Türkiye'de teknolojik açıdan 8. olmakla övünen Mintay Ravelli'de patronun saltanatı fabrikada kurduğu kölelik düzeniyle büyüyor. Yaklaşık bin işçinin çalıştığı Mintay Ravelli Tekstil fabrikasında kölelik koşulları hüküm sürüyor.

Mintay Ravelli patronunun kölelik uygulamalarından sonuncusu ise performansa göre ücret uygulaması oldu. Sömürüye ve baskıya doymayan Ravelli patronu fabrikaya barkot sistemi getirdi. "Ne kadar iş, o kadar para" anlayışına dayalı bu uygulama, asgari ücret uygulamasının olduğu fabrikada işçiler üzerindeki baskıyı daha da artırdı.

Ravelli Tekstil'de zamanında verilmeyen ücretler ve ücretlerde yapılan kesintiler de hak gasplarının başka bir yanını oluşturuyor. Mesai ücretlerinin düzenli ödenmediği fabrikada yalnızca 5 dakika işe geç kalan bir işçiden 3 saatlik ücret kesintisi yapılıyor.

Mintay Ravelli'deki kölelik koşullarının yanı sıra göz boyama amacıyla çeşitli uygulamalar devreye sokuluyor. Fakat fabrikada çalışanların çocukları için, fabrika bahçesinde bulunan kreş ve fabrika reviri baskı ve sömürünün üzerini kapatmaya yetmiyor. Revirde tüm günün yalnızca 2 saati bulunan doktor ise Ravelli işçilerinin yaşadıkları sağlık sorunlarına 'ilaç' olmuyor.

"(...) Yaşadığımız bu saldırılara tepkimizi koymak ve hakkımızı almak ancak örgütlü mücadeleden geçmektedir. Yaşadığımız bu pisliği ancak kölelik zincirimizi kırıp birleşik, kitlesel, militan siyasal bir sınıf hareketini gerçekleştirirsek temizleriz.

Yapabileceğimiz tek şey sınıfa karşı sınıf savaşına katılmak, işçi sınıfının kızıl bayrağını kuşanmaktan geçer.

İşçi kardeş aç gözlerini, kuşan bilincini gör tarihini omuz ver omzuma birlikte yok edelim bu bir avuç asalağı. Tavı gelmiş demiri döver gibi dövelim. Yok edelim.

İnsanca yaşayabileceğimiz bir dünyayı kuralım.

İşçi kardeş at yüreğini yüreklerimizin yanına, işçi sınıfının devrimci programından güç alarak yaratalım yeni Ekimler'i...

Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

İşçi sınıfı savaşacak, sosyalizm kazanacak!

Çorum'dan Kızıl Bayrak okuru bir tekstil işçisi

BETESAN patronunun gözü direnişte

Zeynel Kızılaslan'ın, Tuzla tersanelerinde yaktığı direniş ateşi 50'li günlere ulaşmış bulunuyor. 11 Ağustos 2010'da başlayan direnişin her anını, kaleme aldığı günce aracılığıyla işçi ve emekçilerle paylaşan Kızılaslan, direniş süreciyle birlikte tersanelerde artan duyarlılığa dikkat çekiyor.

43. gün

(...) BETESAN işçileri selamlıyor bizi. Çay içmeye çağırıyorum, ama çekiniyorlar galiba. İçimiz ısınıyor çayla. Önce gazetelere bakıyorum. Etraftaki ağaçları suluyoruz.

(...) Ekim Gençliği'nden öğrenci arkadaşlar ziyaretimize gelmişler. Sürekli takip ediyorlarmış zaten, çok bir şey anlatmadım direniş üzerine. (...)İhtiyar bir amca geldi. Yılların işçisiymiş, hiç öyle göstermiyor uzaktan bakınca. 1958 yılından beri işçilik yapıyorum diyor. Yaklaşık yarım asır. Bir gemide bekçilik gibi bir şey yapıyormuş. (...)

Beyoğlu Belediyesi'nde uğradığı haksızlıklardan dolayı önce temizlik şirketine sürülen, ardından işine son verilen Mimar Özlem Aydın'ın basın açıklaması var bugün. Özlem Aydın daha önce direniş çadırımızı ziyaret etmişti. Basın açıklamasına katılmak için çadırı erken topladık. Basın açıklaması için dernekte döviz hazırladık. Ordan Taksim'e geçtik. (...)

44. gün

(...) Yanımızdan birileri geçiyor, ilk önce tanıyamıyoruz bizim ÇEL-MER'den direnişçi arkadaşlar direnişi ziyarete gelmişler. Direnişler üzerine konuşuyoruz. Ömer arkadaş bize biraz Osmanlı tarihinden bahsediyor. ÇEL-MER direnişçi işçileri, sınıf hareketine kattıkları direnişleri gibi direnişleri bitmesine rağmen sınıf dayanışmasını sürdürüyorlar. Bir grup Beşiktaş taraftarı direniş çadırının önünde "Kahrolsun ABD işbirlikçi AKP" sloganını atıyorlar. (...)

Öğlen sonu havadaki kara bulutlar biraz dağılıyor. Güneş kendini gösterdi. Japon usta geldi. Kendisi Tatar olduğu için tersane işçileri öyle sesleniyor. (...) Siyaset meydanına döndü adeta çadır. İşi olan arkadaşlar gittiler, bizimkiler yan sanayiye kadar gittiler. Gebze'den bir yoldaşımız bize halı getirmiş. Birisi geldi biz sohbet ederken elimizi sıktı kolay gelsin dedi. Sonra TORLAK Tersanesi'nin sahibi Ali Torlak olduğunu söyledi. (...)

Taşeronlaştırmaya karşı olduğunu, kara listelerden haberi olmadığını, her tersanenin sendikalı olması gerektiğini söyledi. Son yaşanan iş kazasının kendi tersanesinde yaşanmasından kaynaklı vicdan azabı duyduğunu söyledi. Biz tersane patronların samimi olmadığını söyledik. Direnişin takipçisi olacağını söyledi. Bu söylemler onların sömürü düzenini aklamaz, çünkü sofralarında işçi kanı bulaşmış.

(...) BETESAN patronu camdan ayrılmıyor sürekli gözü çadırın üstünde. Odasında volta atıyor. Çok yoğun bir gündü. çadırı toplayıp çıkıyoruz.

45. gün

(...) Bugün her Cuma olduğu gibi yine OSİM-DER'den bir arkadaşımız direniş nöbeti tutmak için yanımıza geldi.

(...) Karşımızdaki büfeden çay ve kahvaltılık bir şeyler aldık. Bir işçi dayımız geldi. Çay içtik sohbet ettik. Yıllarca yurt dışında Libya'da çalışmış. Oradaki sıkıntılardan bahsetti.

(...) BETESAN patronu sürekli karşıdan bizi izliyor. Bizim ona baktığımızı anlayınca hemen camın önünden çekiliyor. (...)

Bu taraflarda işleri varmış, gelmişken yanımıza uğramışlar. Birlikte birşeyler içtik sohbet ettik. Havanın sıcaklığından üzerime yine bir ağırlık çöktü. Yoldaşla beraber turlamaya başladım çadırın önünde. Akşama doğru hava git gide kararmaya başladı.Gebze'den bir yoldaşımız ziyarete geldi. Sohbeta daldık. Ardından Haydar abi geldi. Haydar abi sağolsun sürekli yanımıza uğruyor. Gelişmeler üzerine konuştuk Haydar abi ile. Türkan ablanın yanına geçecekmiş.Türkan ablaya selam yolladık. Çadırımızı toplarken havada bulutların oluşturduğu tuhaf bir görüntü ilgimizi çekti. Tam karşımızda kocaman dağ görünümünde bir karabulut etrafında da beyaz bulutlar. Hani çizgi filmlerde ve masallarda dağın etrafı hep sisle kaplıdır sadece tepesinde bir karartı görünür ya öğle birşeydi işte. Şaşkınlıkla karışık bu güzel manzaranın fotoğrafını çektik ve derneğimize doğru yağmura yakalanmamak için hızlı adımlarla yola koyulduk.

46. gün...

(...) Günlük gazetelere bakıyoruz.Yaşlı bir dayı geldi çadıra daha önce Alibeyköy'de bir fabrikada 1 yıla yakın direnişte bulunmuş. Kaç gün oldu diyor. 46 diyorum. Senin işin zor, önceden insanlarda duyarlılık vardı şimdi işin çok zor diyor. Sen destek sunmaz isen daha da zor olur diyorum. Benim elimden bir şey gelmez, diyor gidiyor. Rıfat Ilgaz'ın dediği gibi "Hiçbir şey olamıyorsan, aç kollarını iki yana korkuluk ol" dayı dedim. (...)

Yalova tersanelerinde çalışan Betesan işçileri arıyorlar telefonla. Halimi soruyorlar. Desteklerini beklediğimi söylüyorum. Yıldırma politikaları son hızıyla devam ediyor, diyorlar bir arkadaşına daha haksız yere tutanak tutmuşlar, pazartesi şirkete göndereceklermiş, ona yardımcı olmamı söylüyorlar. Hala korkularını atamamışlar. Mücadele diyorum, bana başka şeyler söylüyorlar. Hep başlarına gelince akıllanacaklar herhalde. Ben ne yapayım diyorum asıl işte çalışan sizlersiniz, sizler arkadaş için hem de benim için bir şeyler yapın diyorum.

Nurçehre arkadaş geldi. Bizi her cumartesi kesinlikle ziyaret ediyor. Fotoğraf sanatı ile uğraşüyor toplumsal olayların fotoğrafını çekiyor. Yiyecek bir şeyler getirmiş atıştırıyoruz, sohbet ediyoruz. Akşama doğru megafonla konuşma yapıyorum. Nurçahre arkadaş fotoğraf çekiyor bu tersane işçilerinin ilgisini çekiyor.

(...) Çadırımızı topluyoruz. Derneğe doğru çıkar iken bizim eski üye arkadaşlarla karşılaşıyoruz. Tersaneyi bırakmışlar seyyar satıcılık yapıyorlar. Derneğin yeni yerini tarif ediyoruz. Kavga bitmedi daha yeni başlıyoruz.

48. gün...

Direnişin 48. günü. Bugün sabah Rota'nın ekim sayısının dağıtımını çadırın önünde yaptık. Genel anlamda Betesan direnişi konu olarak ağırlıkta. (...)

Kitap okumaya dalmışım, telefon çaldı. Bizimkileri gözaltına almışlar. Direnişimizin her faaliyetinde Tuzla polisi keyfi tutumlarını uygulamaktan geri durmuyor. Direnişin daha da yayılmasından, haklılığını her tarafta hissettirmesinden ve dayanışmanın büyümesinden korkuyorlar. (...)

Direniş çadırı bir mücadele okulu olmaya devam ediyor. Yıllardır işçilere yapılan haksızlıklara karşı TİB-DER olarak mücadele bayrağını taşıyoruz. Migros'ta haksız yere işten çıkarılan bir işçi arkadaş nasıl mücadele etmem ve ne yapmam gerekiyor diye direniş çadırına geldi. Haksızlıklara karşı sesini çıkardığı için hiçbir hakkını vermeyerek kapı önüne konulmuş. Biz TİB-DER olarak sadece tersane işçilerinin değil, diğer sektörlerdeki sınıf kardeşlerimizin de yardımına koşuyoruz. Yapılan haksızlık karşısında ne yapması gerektiğini anlattık. Daha önce tersanelerde çalışan bir üye arkadaşımız yönlendirmiş. Şöyle bir gerçek var ki, eğer bilinci vermiş isen seni nerde olsa buluyor işçiler. Bir işçi arkadaş geldi süreci merak etmiş anlattım. Bir dostumuz geldi çay içtik birlikte, çadırımızı toparlamamıza yardımcı oldu. Akşam işçilerle selamlaştık. Sıcak ve yoğun bir günün ardından derneğimize doğru yol aldık.

BETESAN direnişi 'Kızakaltı'nda

Yaklaşık 600 gemi inşa mühendisinin üyesi olduğu 'Tersaneler bizimdir' isimli bir mail grubu üzerinden tersane sektöründeki gelişmeler ve iş güvenliği konularının yanı sıra, teknik ve bilimsel makalelerle iç haberleşmelerini sağlayan mühendislerin gündeminde BETESAN direnişi var.

'Tersaneler bizimdir' isimli grubun çalışmalarından biri de Eylül 2010 tarihli ilk sayısı ile yayın hayatına başlayan Gemi Mühendislerinin (İşçi Güvenliği) Gazetesi 'Kızakaltı'.

'Kızakaltı', ilk sayısında BETESAN direnişçisi Zeynel Kızılaslan'a yer vermiş bulunuyor. Kapak sayfasını BETESAN direnişçisi Zeynel Kızılaslan tarafından direnişin 29. gününde kaleme alınan günceye ayıran gazete ayrıca denizcilik, tersanecilik, çevre ve iş güvenliği alanına da eğiliyor.

İletişim ağı gittikçe genişleyen bu mail grubuna, sadece gemi inşa mühendisleri değil, sektördeki gelişmelere ilgi duyan mücadeleciler de katkı sağlıyor.

Metal işkolunda mücadele büyüyor...

Kardemir’de işten atmalar

Çelik-İş ve Türk Metal çetesi Kardemir’de yetki mücadelesi adı altında sürdürdüğü çatışmanın sonuçları işçilere patlıyor. 24 Eylül günü 27 işçi çeşitli bahanelerle işten atıldı. İşten atılan 27 kişiden 14’ü Türk Metal, 13’ü ise Çelik-İş Sendikası’na üye.

İşten atılma gerekçesi olarak işçilerin ücretlerindeki icra kesintileri ve halihazırda süren rant savaşında işçilerin katıldığı eylemlere dair verdikleri savunmaların yetersiz olması gösterildi.

İki işbirlikçi sendikanın rant kavgası, Çelik-İş’in KARDEMİR’deki örgütlülüğüne müdahale eden Türk Metal’e üye oldukları gerekçesiyle 29 işçinin işten atılmasıyla başlamıştı. Bu süreçte Kardemir’e yeni işçi alımı yapılırken, alınan işçiler Çelik-İş’e üye yapıldı.

Anakonda işçileri direnişte

Kırklareli Lüleburgaz’da kurulu bulunan İtalyan sermayeli **Anakonda Isıtıcı ve Pişirici Cihazlar San. ve Tic. A.Ş.** fabrikasında örgütlenen Birleşik Metal-İş Sendikası işten atma saldırısıyla karşılaştı.

Fabrikada üye çoğunluğunu sağlayarak 24 Eylül 2010 tarihinde Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı’na yetki tespit başvurusunda bulunulmasının ardından Anakonda patronu işten atma saldırısını devreye soktu.

Sendikal örgütlenme mücadelesini baltalamak isteyen patron, işçileri baskı altına almak için yetki tespit başvurusunun yapıldığı 24 Eylül günü 2 işçiyi, 27 Eylül Pazartesi günü ise 4 işçiyi işten attı. Sendika üyesi 6 işçinin işe geri dönme ve sendika hakkı talebiyle sürdürdükleri mücadele devam ediyor.

Net Cıvata’da iş durdurma

2010-2012 MESS Grup Toplu İş Sözleşmesi görüşmelerinin yaklaştığı bir süreçte metal fabrikalarındaki huzursuzluklar da giderek artıyor. Bu tepkilerden biri de MESS üyesi fabrikalardan biri olan ve **Net Cıvata**’da açığa çıktı. İstanbul Sefaköy’de kurulu fabrikada yaşanan hak gaspları işçilerin sabrını taşırdı.

İşbirlikçi Türk Metal çetesi’nin %5 zam teklifinin duyulmasının ardından rahatsızlıkların giderek arttığı fabrikada ücretlerin parça parça ve geç ödenmesi üzerine iş durduruldu.

2006’dan bu yana maaşların düzensiz ödendiği fabrikada iki aylık alacakları bulunan işçiler ücretlerin ödenmesi talebiyle iş bıraktı. 29 Eylül günü sabah vardiyasının başlamasının ardından fabrikaya gelerek yöneticilerle görüşen Türk Metal Sendikası İstanbul Şubesi Başkanı Tufan Şimşek, işçilerle yaptığı toplantının ardından iş bırakma kararlarını açıkladı.

Talepler karşılanana kadar eyleme devam

İş bırakma kararının alınmasının ardından yöneticilerle görüşen şube başkanı Şimşek, işçilere yönetimin tekliflerini aktardı. Patronun dalga geçer gibi sunduğu eylül maaşını 12 taksitte ödeme teklifini geri çeviren işçiler alacaklarının tamamı ödenene kadar eylemlerine devam edeceklerini ifade ettiler. Patronun önerisinin kabul edilmesi için işçilere telkinde bulunan Şimşek, aksaklıkların devam etmesi durumunda şalteri kendi elleriyle indireceğini dahi söyledi. İşçilerin kararlı tutumu karşısında çaresiz kalan şube başkanı, “Kararınıza saygılıyım” demek durumunda kaldı.

Tepkiler artıyor

Gazetemiz yayına hazırlandığı sırada fabrikadaki eylem devam ediyordu. Tabanda biriken tepkiyi Grup TİS görüşmeleri öncesinde dizginlemeye çalışan Türk Metal çetesi, zorda kaldığı durumlarda da “mücadeleci sendikacılık” rollerine bürünüyor, tabanda oluşan tepkiyi kendi kontrolünde eylemlerle yatıştırmayı hedefliyor. Her şeye rağmen MESS sürecine girerken yaşanan bu eylem işçilerin moral ve mücadele azimlerini yükseltmesi, Türk Metal çetesi’ni de aşacak gücü kendinde bulması adına önem taşıyor.

Kızıl Bayrak / Küçükçekmece

BMİS: Tek seçenek mücadele!

Birleşik Metal-İş Sendikası 2010–2012 grup toplu iş sözleşmesiyle süreciyle ilgili 24 Eylül günü BMİS Bursa Şube binasında basın açıklaması gerçekleştirdi. Çimtaş, Asil Çelik, SCM, Prysmian, Asemat işyeri temsilcilerinin yanısıra genel merkez ve şube yöneticilerinin katıldığı basın toplantısında açıklamayı BMİS Genel Başkanı Adnan Serdaroglu yaptı. Serdaroglu, Bursa’nın otomotiv ve yan sanayi merkezi olarak bu sözleşmenin kalbini oluşturduğunu belirtti.

Serdaroglu, MESS’in özellikle esneklikle ilgili taleplerinin yasal dayanaklarla birlikte bu sözleşme döneminde daha da sertleşeceğini belirterek, metal işçilerinin kazanılmış haklarının, çalışma ve yaşam koşullarının tehdit altında olduğunu söyledi.

Hazırladıkları taslağı diğer sendikalara da gönderdiklerini, metal işçilerinin ortak hedefler doğrultusunda mücadeleye çekilmesi için çalışmalarını yoğunlaştıracaklarını belirten Adnan Serdaroglu hazırladıkları teklifin sözleşme dönemindeki olumsuzluklara karşı açılan bir mücadele bayrağı olduğunu söyledi.

Krizde metal işçilerinin ağır bir fatura ödediğini, şirketlerin ise kâr oranlarını arttırdıklarını, TÜİK enflasyon oranlarının hiçbir inandırıcılığının olmadığını söyleyen Serdaroglu, metal işçilerinin bu sözleşme döneminde tek seçeneğinin mücadele etmek olduğunu belirtti.

Kızıl Bayrak / Bursa

Ümraniye’de metal işçilerine çağrı

Metal TİS sürecinde çalışmalarına hız veren MİB Ümraniye Yürütmesi referandumun ardından, metal işçilerinin haklarını kazanmasının mücadeleden geçtiğini vurgulayan materyaller kullandı.

“Ne referandum, ne seçim, ne de yasalar... Haklarımızı kazanmak için işgal, grev, direniş!” şiarlı ozalitler Dudullu- İmes ve Tavukçu Yolu hattında yapıldı.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

MESS grup TİS'lerinde sözleşme

İhanet taslağı mücadeleyi t

Sendikaların hazırladıkları taslakları Eylül ayı başında MESS'e sunmaları ile birlikte metal işkolunda grup toplu iş sözleşmesi süreci resmen başladı. Ekim ayı başında ise taslaklara dair görüşmeler başlayacak ve metal işçileri için önümüzdeki sürecin çalışma ve yaşam koşullarının belirleneceği kritik sürece girmiş olacağız.

Bilindiği gibi metal işkolunda toplu sözleşme süreçleri uzunca bir dönemdir MESS'in saldırı planları ile birlikte anılıyor. Reel ücretlerin geriletilmesi, sosyal hakların gaspı, çalışma yaşamının esnekleştirilmesi gibi saldırılar, tabandaki mücadele dinamizminin örgütlenememesi ve ihanetçi icazetçi sendikacıların tutumları nedeniyle parça parça hayata geçiriliyor.

İçine girdiğimiz toplu sözleşme döneminde de MESS'in saldırı planlarında temelli bir değişiklik bulunmuyor. Hatta kapitalist sistemin krizi dolayısıyla bir bütün olarak sermaye sınıfı ve onun koçbaşı rolünü üstlenen MESS saldırılarını daha pervasız bir şekilde hayata geçiriyor.

Bu nedenle grup toplu sözleşme sürecindeki mücadele, sınıf mücadelesinin seyri açısından belirleyici önemdedir. Eğer MESS grup toplu sözleşmelerinde de, tekstil işkolunda birkaç hafta önce sonuçlanan toplu sözleşmelerde olduğu gibi hak kayıplarının resmileştiği bir sonuç çıkarsa, birkaç ay içinde başlayacak olan kamu toplu sözleşmelerinde devletin ve ÜİS (Ulusal İstihdam Stratejisi) gibi saldırı planları yapan patronların eli güçlenecektir.

Metal işçileri, MESS'in saldırı planlarını püskürtbildiği oranda ise önümüzdeki dönemde sınıf mücadelesinin üzerinden gelişebileceği önemli bir moral birikim yaratılmış olacaktır. Bu birikimi sınıf mücadelesinin ihtiyaçlarına uygun biçimde değerlendirebildiğimiz takdirde, sınıf hareketinin bilinç ve mücadele kapasitesini geliştirebileceğiz.

Fakat MESS grup toplu sözleşme süreci bu kadar kritik bir önem taşımaya karşın bu süreci işçi sınıfı lehine çevirebilmekte önemli handikaplarımız bulunuyor. Hiç kuşkusuz ki en önemli handikapımız metal işçilerinde biriken öfkenin halen bilinçli ve örgütlü bir kanala akıtılamamış olmasıdır. Bu durum zaman zaman açığa çıkan eylemli tepkilerin de bir sonuç elde edemeden geriye çekilmesinde belirleyici olmaktadır.

Bunun böyle olmasının en önemli nedenlerinden biri de sendikal hareketin içinde bulunduğu ihanetçi-icazetçi tablodur. MESS ile toplu sözleşme masasına oturan ve ötesinde diğer işçilerin mücadelesindeki

sendikaların tablosu metal işçilerinin mücadele gücünü de doğrudan etkilemektedir. MESS'e sundukları taslaklara bakıldığında ise sendikaların bir kez daha sürecin ihtiyaçlarına yanıt verecek bir örgütlü hazırlık içerisinde olmak bir yana yenilgiyi baştan kabullendiklerini göstermektedir.

Türk Metal ihanete hazırlanıyor

MESS grup toplu sözleşme sürecinin en önemli ve belirleyici aktörü halen bir ihanet çetesi olarak çalışan Türk Metal Sendikası'nın yönetimidir. Grup toplu sözleşmeleri kapsamındaki 120 bin civarındaki metal işçisinin yaklaşık olarak 100 binini "temsil" eden bu çetenin tarihi metal işçilerine ve sınıfa ihanetin tarihidir. Bu çete her dönem MESS'in saldırı planlarının hayata geçirilmesinde aktif rol oynamıştır.

Geçtiğimiz yıl gerçekleşen nöbet değişiminin ardından yer yer farklı söylemlere başvursalar da bu çetenin duruşunda ve oynadığı rolde en ufak bir değişiklik olmamıştır. 2010-2012 MESS Grup toplu sözleşmeleri için hazırladıkları taslak bu bilinen gerçeği bir kez daha teyit etmiş ve yeni bir ihanet için gün saydığını gözler önüne sermiştir.

Türk Metal tarafından hazırlanan taslağın bilinen ve tartışılan en önemli yanını halen ücretler konusundaki maddeler oluşturmaktadır. Daha geçtiğimiz ay "Büyümenin ücretleri çalışanlara ödenmedi!" diyen bu çetecilerin toplu sözleşmelerdeki zam teklifi %5+25 kr gibi trajikomik bir rakamdır. Dile getirilen bu teklif önemli bir kesimi Türk Metal'de örgütlü olan düşük ücretli genç metal işçileri ile dalga geçmekten başka bir anlam taşımamaktadır. Dahası bu ihanetçiler bu tutumlarını %0,18 olarak açıklanan resmi enflasyon rakamları ile gerekçelendirmekte, dile getirilen komik teklifin bile hayata geçmeyeceğini bugünden itiraf etmektedirler. Bu zam teklifinin Türk Metal üyeleri için bir diğer anlamı ise işçiler arasındaki ücret makasının daha da açılması, işçilerin ortak mücadelesinin bilinçli bir tutumla engellenmesidir. Bu ise Türk Metal çetesinin uzun yıllardır uyguladığı bilinçli bir politikadır.

Türk Metal taslağına dair ücretler konusu dışında halen ciddi bir tartışma yürütmek mümkün değildir. Çünkü taslağın içeriği konusunda halen ciddi muğlaklıklar vardır. Oysa MESS'in saldırı hazırlıkları ücretlerin çok daha ötesinde bir kapsamdadır. Bu tablo göstermektedir ki esnek

Taslakları hazır!

taslağını yırtmak için yeni tabandan örgütleyelim!

çalışmayı farklı uygulamalarla genişletmek isteyen MESS'in en büyük destekçisi bir kez daha Türk Metal çetesi olacaktır. Keza MESS, sosyal haklarda çeşitli kesintiler yapma hedefindedir ve Türk Metal'in örgütlü olduğu fabrikaların büyük çoğunluğunda ikramiyelerin yılda 4'den 2'ye düşürüleceği söylentileri dolaşmaktadır. Bu ise tekstil işkolunda geçtiğimiz ay ilk adımı atılan bu saldırının Türk Metal eliyle tüm sınıfa doğru yaygınlaştırılmaya çalışılacağını göstermektedir.

Birleşik Metal: Gerçekçilik adına icazetçilik

Türk Metal çetesi MESS ile kol kola saldırı planları yaparken bu planları bozmak bakımından Birleşik Metal yönetiminin ve üyesi işçilerin alacağı tutum belirleyici bir yerde durmaktadır. Çalışma ve yaşam koşullarından hoşnutsuz, öfkesi gitgide yükselen Türk Metal üyesi işçilerin gözü, kendiliğinden bir refleksle Birleşik Metal'in tutumuna kaymaktadır. Türk Metal üyesi işçiler eğer Birleşik Metal'e güven duysalar ve inansalar, Türk Metal ihanetine karşı koymak üzere daha kararlı davranabilirlerdi.

Bu bakından Türk Metal'in ihanet taslağına ilk tepkiyi veren Bosch işçilerinin tutumu fazlası ile anlamlıdır. Bosch işçilerinin gerçekleştirdikleri eylemde yüzlerini çevirdikleri ilk adres '98 çıkışının ana gövdesini oluşturan Renault işçileri olmuştur. İşçi sınıfı mücadelede kimle ne kadar yürüyebileceğini deneyimleriyle bilmekte ve aldığı tutumlarda bunu gözetmektedir.

Bu durum aynı zamanda metal işçilerinin güçlü bir birleşik mücadele eğilimine sahip olduklarını, ancak böyle bir mücadelenin kanallarına ve zeminlerine sahip olamadıklarını göstermektedir. Çünkü Renault işçilerinden destek arayan Bosch işçileri elleri boş dönmüşlerdir. Böylesi bir tabloda tüm metal işçilerini temsil etme iddiasını taşıyan Birleşik Metal yönetiminin alacağı tutum fazlası ile önemlidir. Birleşik Metal-İş cephesinden ortaya konulacak kararlı ve eylemli duruş, metal işçilerinin birleşik mücadelesi için önemli bir çekim merkezi yaratacaktır.

Ancak Birleşik Metal yönetimi "ortak mücadele" çağrısı yapmakla birlikte, halen böyle bir niyet ve iradede yoksun görünmektedir. Bunun böyle olduğunu, Birleşik Metal yönetiminin mücadele ufkunu ve anlayışı ile geçmiş deneyimler bir yana, bu

cepheden hazırlanan taslağın içeriği ile birlikte sürecin eylemli hattına dair olan hazırlıkları net biçimde göstermektedir.

Birleşik Metal cephesinden hazırlanan taslak kuşkusuz ki Türk Metal'in hazırladığı taslakla kıyaslandığında çok daha ileri maddeler içermektedir. Ancak buna rağmen bu taslakta da metal işçilerinin en temel ve meşru taleplerinin yeterli düzeyde yer bulduğunu söylemek olanaklı değildir.

Örneğin Birleşik Metal taslağında da en öncelikli madde ücretler konusundadır. Asgari ücretin saatlik 4,35 TL'ye çekilmesini, bundan sonra tüm ücretlere 0,84 kr zam yapılmasını öngören Birleşik Metal'in zam teklifi de insanca yaşanacak bir ücret talebinin kısıyından bile geçmemektedir. Oysa sermaye sınıfının dizginsiz sömürsü altında yaşam mücadelesi veren metal işçilerinin en öncelikli talebi insanca yaşanacak bir ücrete sahip olabilmektir. Bunun ise TÜİK tarafından açıklanan sahte açlık sınırları ve enflasyon rakamları ile belirlenmesi mümkün değildir.

Bu yalın gerçeğe rağmen Birleşik Metal yönetiminin bu tutumunun gerisinde çarpık "gerçekçilik ilkesi" vardır. Bu "gerçekçilik ilkesi" Birleşik Metal yönetiminin taleplerini işçi sınıfının meşru haklarından değil, "ülke ve işyeri gerçeklerinden" yola çıkarak belirlemesi ağümanlarıyla işlemektedir. Bu ise işbirlikçiliğin ve icazetçiliğin beylik bir söylemidir.

Bu icazetçi anlayışın başka bir yönü ise hazırlanan taslakta disiplin maddelerinde ve "Endüstriyel İlişkiler Kurulu" gibi oluşumlarda açığa çıkmaktadır.

Taslakta yer alan disiplin yönetmeliğinde disiplin kurulunun başkanlığı işveren temsilcisine hediye edilmekte, oylamalarda eşitlik durumunda inisiyatif kurulun başkanı olan işveren vekiline teslim edilmektedir. Keza hazırladığı taslakla "çalışma barışını" koruyacağına dair metal patronlarına söz veren Birleşik Metal yöneticileri Endüstriyel İlişkiler Kurulu gibi oluşumlarla "sosyal diyalogcu" sınıf işbirliği çizgisinde olduklarını göstermektedir.

Ayrıca Birleşik Metal taslağında sınıfın yakıcı bir sorunu haline gelen taşeronlaştırma ve iş güvencesi konularında da net bir karşı koyuş görünmemektedir.

Bunlarla birlikte hazırlanan taslağın olumlu yanı MESS'in esnek çalışma ve sosyal hakların gaspı konusundaki saldırı hazırlıklarına karşı koyduğu önleyici maddelerdir. Ancak bu maddelerin nasıl bir irade ile savunulacağı toplu sözleşme sürecinin ilerleyen aşamalarında ortaya çıkacaktır.

Toplamına bakıldığında Birleşik Metal yönetiminin hazırladığı taslağın da metal işçilerinin hak ve çıkarlarını savunmaktan uzak bir içerik taşıdığını söyleyebiliriz. Bu yanılla Türk Metal'e taslağını revizyondan geçirme çağrısı yapan Birleşik Metal yönetiminin önünde de benzer bir görev bulunmaktadır. MESS'in önüne "gerçekleştirilebilir" talepler koyanlar MESS'in vermeye yanaşabileceği kadarını istiyorlar ama, MESS'ten hiçbir şey alamayacaklardır, alamazlar da. Çünkü böyle bir bakış teslimiyetten başka bir sonuç vermez.

Sürecin örgütlenme ve mücadele hattında tutulması gereken yol, dışı dış bir mücadeleye hazırlanmaktır. Ancak Birleşik Metal'den bugüne

kadar yansıyan tablo bu açıdan ciddi kaygılar yaratmaktadır. Resmi süreç çoktan başlamış olmasına rağmen bu süreçte nasıl bir mücadele planına sahip olduğuna dair bir açıklık yoktur henüz. Dahası geçtiğimiz toplu sözleşme döneminde taban dinamizminin bir parça açığa çıkarılmasında önemli bir rol oynayan eylemli sürecin işletileceğine dair de ortada halen herhangi bir veri yoktur. Türk Metal üyesi işçilerin, kendilerinden tepkilerle eylemlere başladığı bir süreçte Birleşik Metal’den yansıyan bu tablo ciddi bir zaaf belirtisidir.

Dahası 1000 işçiyle oluşturulduğu söylenen işçi kurullarının tabanın sürecin örgütlenmesine katılmasında nasıl bir işlev gördüğüne dair somut bir veri yoktur ortada. Olmadığı gibi bu düzeyde örgütlü katılımın sonuçları da görünmemektedir. Ayrıca biliyoruz ki, geçtiğimiz haftalarda kimi şubelerde yapılan temsilciler kurulu toplantılarında dahi TİS sürecine dair herhangi bir tartışma yapılmamış olması fazlası ile düşündürücüdür. Tabanda sürecin eylemli gidişatına dair öneriler dile getiren işçilere verilen cevaplar ise bu sürecin Genel Merkez’den belirleneceği yönünde olmaktadır.

Bu tablo aldığı her geri tutumu tabanın geri bilinciyle gerekçelendiren Birleşik Metal yönetiminin asıl sorununun iradesizlik ve niyet yoksunluğu olduğunu da göstermektedir. Süreç bu anlayışla devam ettiği koşullarda 1000 işçi ile oluşturulan ve bu süreçte oldukça önemli bir rol oynama potansiyeli taşıyan TİS kurulları da işlevsizleşecek, bürokratik çarkın göstermelik bir parçası haline gelecektir.

Oysa bu dönemde ihtiyaç tabandaki mücadele potansiyelini ileriye taşıyacak örgütlenmeleri geliştirebilmek ve bunu grev hedefli eylemli bir süreçle birleştirebilmektir.

Görevi öncü metal işçilerinin omuzlarındadır!

Sendikalardan yansıyan bu olumsuz tabloya karşın metal işçilerinin beklentileri ve mücadele isteği giderek güçlenmektedir. Zira, geçtiğimiz toplu sözleşme sürecinin temel dinamiği olan genç işçiler ve bu işçilerin düşük ücret sorunu orta yerde durmaya devam etmektedir. Krizin ilk yıkıcı etkilerinin geride kalması ile birlikte ise insanca çalışma ve yaşam koşullarına duyulan istek kendisini çok daha güçlü bir şekilde hissettirmeye başlamıştır.

Böylesi bir atmosferde bu arayışa yanıt vermek, bu arayışın sahiplerini tabanda bir araya getirerek kararlı bir mücadele sürecine yönlendirmekle mümkündür. Bu açıdan mevcut tabloda, görev öncü-devrimeci metal işçilerinin omzundadır.

Bu görev yerine getirildiği ölçüde, sermaye sınıfının önümüzdeki dönemde hayata geçirmeye hazırlandığı birçok saldırıya karşı bugünden güçlü bir barikat örülmüş olacağını bilerek hareket etmeliyiz.

Komünist Metal İşçileri

Türk Metal çetesinin sözleşme taslağında ihanet var!

Mücadeleyi yükseltelim ihanet taslağını yırtalım!

Metal patronlarının sendikası MESS ile işkolunda örgütlü işçi sendikaları arasındaki grup toplu sözleşme görüşmeleri bu ayın başında resmi olarak başladı.

Sektörde işçi sınıfına ihanetin adı olan Türk Metal çetesi ise görüşmelere başladığı tarihe kadar toplu sözleşme taslağını üyesi olan işçilerden gizledi. Bu ihanetçi çetenin hazırladığı taslağın içeriği ancak taslak MESS’e iletdikten sonra yöneticilerin fabrikalara yaptıkları ziyaretler ile ortaya çıktı. Her ne kadar taslağın içeriği ortaya çıkmış oldu desek de, ortaya çıkan kısmın da halen sadece ücret zammı ile ilgili olduğunu söylemeliyiz.

Ancak teklifin ortaya çıkan bu sınırlı kısmı bile Türk Metal üyesi metal işçilerinin büyük öfkesine neden oldu. Özellikle Bursa’da Bosch ve Renault işçileri çeşitli eylemlerle bu ihanet belgesine karşı öfkelerini dile getirdiler.

Ortaya çıkan tepki ise, bu ihanet şebekesinin başını tutan hainlerin huzurunu fazlası ile kaçırmış görünüyor. Çünkü onlar kriz döneminde metal işçilerinin işsizlik sopası ile terbiye edilmesine güveniyor, bu dönem ihanetlerini hiçbir tepki ile karşılaşmadan hayata geçirebileceklerini hesaplıyorlardı. Ancak ilk günden görüldü ki bu hesapları tutmayacak.

İşte bu nedenle bu ihanet şebekesinin şefleri o günden beri panikle fabrikaları dolaşıyor, işçileri hazırladıkları taslağa ikna etmeye çalışıyor. Halen tepki göstermeye devam eden işçilerden ise kurtulmanın yollarını arıyorlar.

Bahaneleri tanıdık. Devletin açıkladığı, ama gerçek hayatla hiçbir alakası olmayan enflasyon rakamlarına sarılmış durumdalar. Enflasyonun %0,18 olarak açıklandığı bir dönemde istenilen zam oranının bile çok olduğu yalanına sarılarak üyelerinin hakkını korumak için çabalayacaklarından dem vuruyorlar. Oysa açıklanan bu enflasyon rakamlarının işçi emekçilerin yaşamlarında hiçbir karşılığı olmadığını onlar da en az metal işçileri kadar iyi biliyor. Yine kriz döneminde metal patronlarının misliyle büyüdüğünü de biliyorlar. Ama onların en önemli görevi MESS’e uşaklık etmek, onun çıkarları için metal işçilerini yalanlarla kandırmaktır. Bunun için daha geçtiğimiz ay “Büyümenin ücreti çalışanlara ödenmedi!” diye açıklamalar yaparken bugün MESS’ten gelen emirlerle yeni ihanetlere hazırlanıyorlar.

Bunun için bir başka yalanları da internet sitelerinde genel başkanları Pevrul Kavlak tarafından yapılan açıklamadır. Bu açıklamayla, ortaya çıkan tepkiden sonra sadece işçileri değil, tüm kamuoyunu yalan dolanla kandırmaya çalışıyorlar. 120 bin metal işçisinin ekmek kavgasına ihanet etmenin onursuzluğunu taşıyan bu çete reisi bir de yüzüstüce “*Sendikamız ile Türkiye Metal Sanayi İşverenleri Sendikası (MESS) ile 3 Eylül 2010 tarihinde başlayan grup toplu iş sözleşmeleri hakkında sözleşmeye ilişkin bazı teknik hususların basınımız aracılığıyla kamuoyuna duyurulmasının, Türk Metal Sendikası olarak, taşıdığımız sorumluluğun doğru bir şekilde algılanmasına ve anlaşılmasına da yardımcı olacağı inancındayım*” diyor.

Doğru algılsın diye çaba harcadığı şeyler ise koca bir yalandan ibaret. Pevrul Kavlak yaptığı bu açıklamada üye işçilerin ortalama saat ücretinin 5,61 TL ve aylık net hakedişlerinin ise 1191 TL olduğunu iddia ediyor. Yapılan zam teklifi ile de ortalama saat ücretinin 6,13 TL’ye yükseleceğini buyuruyor.

Oysa başta Türk Metal’in örgütlü olduğu fabrikalara olmak üzere metal sektöründe oldukça yoğun bir genç işçi potansiyeli bulunuyor. Bu kapsamda bulunan onbinlerce işçinin ücreti ise nerede ise asgari ücret seviyesinde. Bu işçiler yaklaşık olarak 3,51 TL saat ücreti ile çalışıyorlar. Yani aldıkları net ücret yaklaşık olarak 561 TL civarında.

Bu gerçek orta yerde duruyorken Pevrul Kavlak’ın yaptığı açıklama büyük bir ikiyüzlülük örneğidir. Bu ihanetçiler yaptıkları zam teklifi ile eski ve yeni işçiler arasındaki ücret makasının daha da açılmasını, işçilerin sermaye ile ya da kendi ihanetleri ile değil birbirleri ile didişmelerini istiyorlar. Keza bu çetenin destekçilerinin çoğunun yüksek ücretli işçilerden olduğu düşünülürse, dile getirilen teklifin kendi konumunu güçlendirmeye hizmet ettiği de rahatlıkla anlaşılır. Onların metal işçilerin bırakalım demokratik haklarını, ekmeklerini bile savunmaya niyeti yoktur.

Pevrul Kavlak’ın yaptığı açıklamada dikkat çeken bir diğer nokta açıklamanın sadece ücret zam talebi ile sınırlı tutulmasıdır. Bu durum, fabrikalarda yapılan tartışmalarda da yaşanmaktadır. Oysa MESS’in bu dönem çok daha kapsamlı saldırılara hazırlandığı, esnek üretimi daha da kuralsızlaştırmayı, sosyal hakları ve kıdem tazminatını tırpanlamayı hedeflediği biliniyor. Ancak ne fabrikalarda ne de başka bir yerde bu ihanetçi çetenin ağzından bu konularda en ufak bir ifade bile çıkmıyor. Dahası belli fabrikalarda ikramiyelerin ikiye düşürüleceği söylentileri dolaşıyor.

Görünen o ki 2010-2012 grup toplu sözleşmeleri döneminde MESS’in pervasız saldırıları bir kez daha Türk Metal çetesinin pervasız ihanetleri eşliğinde hayata geçirilmeye çalışılacak. Timsah gözyaşları, yalan ve demagojiler de birbirini izleyecek.

Bu pervasızlığa engel olmak mümkündür. 120 bin metal işçisinin ekmek kavgasının onurunu taşıdığını iddia eden bu onursuzlara karşı mücadele bayrağını yükseltmek, MESS’e ve sermaye sınıfına karşı mücadelenin onurlu bayrağını yükseltmek bugün metal işçilerinin önünde duran görevlerin başında gelmektedir. Taleplerine ve haklarına sahip çıkan metal işçileri ekmeklerine kan doğrayan bu ihanet çetelerini sendikalarından mutlaka söküp atacaktır.

Metal İşçileri Birliği
29 Eylül 2010

Koyu sömürü tablosu yetmedi...

Asalaklar daha fazlasını istiyor!

2008 krizinin patlak vermesinden sonra kapitalistlerin işçi sınıfına ödettiği faturanın boyutları her geçen gün daha net biçime ortaya çıkıyor. Konuyla ilgili bugüne kadar bir dizi araştırma raporu yayınlandı. Bu raporlar hep aynı sonucu gösteriyor: Krizden bu yana geçen sürenin ardından işçi sınıfı daha çok ve daha esnek çalışıyor. Daha az işçiyle daha çok üretim yapılıyor. Bu da demektir ki yüzbinlerce işçi asgari geçim şartlarından yoksunken, hala işten atılanların iş yükünü de sırtlamak zorunda kalan işçiler ezildikçe eziliyor.

Konuyla ilgili raporlardan sonuncusu DİSK Araştırma Enstitüsü (DİSK-AR) tarafından yayınlandı. “Sanayide istihdam ve reel ücretler” başlığını taşıyan rapor, kapitalistlerin parlak büyüme tablosunun arkasında nasıl da acımasız bir sömürü gerçeği durduğunu bütün yalınlığıyla ortaya koyuyor.

Kapitalistlerin parlak büyüme tablosu

DİSK-AR raporunun giriş kısmında, kapitalistlerin krizden nasıl semirerek çıktıklarına dair tablo şöyle özetleniyor: “İstanbul Sanayi Odası tarafından açıklanan rapora göre, krizin etkisinin en ağır biçimde hissedildiği 2009 yılında, Türkiye’nin ilk 500 büyük firmasının yüzde 82,4’ü kar elde etti. Yine ilk büyük 500 firma karını yüzde 10, ikinci büyük 500 firma ise karını yüzde 30 oranında arttırdı. Bu verileri İMKB’de işlem gören şirketlerin açıklanan bilanço rakamları da doğruluyor. Yine kriz döneminde Türkiye’nin dolar milyarderlerinin sayısının 13’ten 28’e yükselmesi de önemli bir veri...”

Bu tablo kapitalistlerin dünyasının tozpembe olduğunu yalın biçimde ortaya koyuyor. İşler onlar için fazlasıyla “yolunda” gidiyor.

DİSK-AR raporunda bu tablonun yaratılmasında hükümetin de kapitalistlere hizmet ettiğini vurgulayarak özellikle kamu kaynaklarının ve işsizlik fonunun yağmaya açılmasının bu hizmetin başlıca biçimleri olduğunu belirtti.

Reel ücretlerde telafi edilemeyen kayıplar

Kapitalistlerin parlak büyüme tablosunun gerisindeki sömürü gerçeğinin en önemli başlıklarından birini reel ücretlerdeki erime oluşturuyor. DİSK-AR ilgili raporunda durumu öncelikle brüt ücretler ve maaşlar bakımından ele almakta: 2010 yılı II. Dönem verilerine göre, Brüt ücret – maaşlar bir önceki yılın aynı dönemine göre, yani krizin etkisinin en derin şekilde yaşandığı 2009 yılının II. Dönemine göre toplam sanayide % 15,7, ara malı imalatında % 21,0, dayanıklı tüketim malı imalatında % 20,8, dayanıksız tüketim malı imalatında % 14,0, enerjide % 3,5 ve sermaye malı imalatında % 16,9 artış göstermiştir.

Fakat işçilerin alım gücündeki değişim dikkate alındığında reel ücretlerin düştüğü gerçeği ortaya çıkmaktadır. Buna göre; “bir önceki yılın aynı dönemi esas alındığında sanayide % 5,93 artışla, bir önceki seneki yüzde 9’luk kaybın gerisinde kalmıştır. Söz konusu indeks ara malı imalatında % 10,83 (bir önceki sene yüzde – 12,19), dayanıklı tüketim malı imalatında % 10,60 (bir önceki sene yüzde – 8,01), dayanıksız tüketim malı imalatında % 4,34 (bir önceki sene –4,08), sermaye malı imalatında % 7,02 (bir önceki sene % - 16,90) artış göstermiştir. Enerjide ise % 5,24 (bir önceki sene % -2,4) oranında bir gelir kaybı yaşanmıştır.”

Rapora göre reel ücretlerdeki gerileme, kriz öncesi esas alındığında, 2010 yılının 2. dönemi itibarıyla yüzde 5,57 oranında olmuştur. Bu ortalama rakam işçi sınıfının yaşadığı yoksullaşma düzeyini göstermektedir.

En çok yoksullaşan metal işçileri

Ancak bu ortalama rakam biraz da yanıltıcı. Çünkü işçi sınıfının ağırlıklı çalıştığı temel işkollarına bakıldığında ücret kayıpları çok daha büyüktür. Örneğin tekstil sektöründe ücret kaybı yüzde 16,5’i bulmaktadır. Ancak bu süreçte en büyük kaybı metal işçileri yaşamıştır.

Rapora göre bu işkolunda bulunan “makine ve ekipmanlarının kurulumu ve onarımı” sektöründe ücretler yüzde 32 oranında düşmüştür. Bu sektördeki işçilerin ücretlerinin üçte birini kaybettiğini gösterir. Metal işkolunda ayrıca “ana metal” sektöründeki ücretler yüzde 24 oranında düşmüştür. Otomotiv sektöründeki kayıplar ise yüzde 11’i bulmaktadır.

Ortalama kayıpları düşüren sektörler ise dikkat çekiyor. Bu sektörlerden biri içecekler, diğeri ise tütün ürünleri imalatı sektörü. Bu işkolunun ana işçi bölümü olan TEKEL işçilerinin sokağa atıldığı düşünülürse bu yüksek artışların hikmeti de daha iyi anlaşılabilir.

Aynı üretim daha az işçiyle yapılıyor

Kapitalistlerin açıkladıkları istatistiklerde kapasite kullanım oranlarının artık kriz öncesi döneme ulaştığı söyleniyor. Fakat DİSK-AR’ın raporunda belirtildiği üzere istihdam oranı ise hala kriz öncesinin oldukça gerisindedir. Rapora göre, “kriz öncesi (2008 III. Dönem) çalışan her 100 kişiye karşın bugün (2010 II. dönem) 96 kişi bulunmaktadır.”

Bu ortalama bir rakamdır. Bir kez daha işkollarına bakıldığında durumun vehameti artmaktadır. Buna göre giyim eşyaları imalatı sektöründe işçilerin yüzde 13’ü işsiz bırakılmıştır.

En çok kıyılan metal işçisi

Fakat yine en kötüsünü yaşayan yine metal işçileridir. Öyle ki rapora göre bu rakam, “makine ve ekipmanların kurulumu ve onarımı” sektöründe her 100 kişiye 70 kişi olarak görülmektedir. Krizin etkisini en çok hissedildiği bu sektörde her 10 çalışandan en az 3’ü artık ya işsiz ya da sektör dışıdır. Yine otomotiv sektöründe istihdam kaybı yüzde 17’yi bulmaktadır (2009 yılının II. döneminde bu oran yüzde 23’e

ulaşmıştır).” Bu rakamlar ana metal sanayi işçisi adına krizden önceki her on işçiden birinin işini kaybettiğini göstermektedir.

Raporda belirtildiği üzere, “Ana Metal sanayi işçisi açısından da kriz işçi için ücret kaybı olduğu gibi yaklaşık olarak her 10 arkadaşından birini kaybetmek anlamına gelmiştir.”

Kapitalistler yeni saldırılar peşinde

DİSK-AR işçi sınıfının bu vahşi sömürü gerçeğini ortaya koyduğu raporu yayınladığı aynı saatlerde TİSK (Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu) da “Ekonomi Bülteni”ni yayınladı. Bu bültende kapitalistler yaşadıkları pembe tablo üzerine bolca istatistiki veri sıralarken sömürüye doymadıklarını da gösteriyorlar.

Bunu da arsızca yapıyorlar. Çünkü bahane olarak işsizliği gösteriyorlar. İşsizlik gibi kendi yarattıkları bir sorunu işçi sınıfına yeni saldırıların bahanesi olarak kullanmaya kalkıyorlar.

TİSK’in arsızlığı şöyle ifade buluyor: “İşsizlikteki düşüşün devam etmesi için yapısal düzenlemelerin ivedilikle yapılması gerekmektedir. İşsizlik oranı yaz sonunda mevsimsel olarak yükselme eğilimine girecektir. Ulusal İstihdam Stratejisi ile istihdam yaratmayı özendirecek işgücü piyasası reformlarının gerçekleştirilmesi işsizliğin uzun vadeli olarak düşürülmesini sağlayacaktır.”

TİSK’in gündemi “Ulusal istihdam stratejisi” adı altında hükümet ile işçi ve memur sendikalarının katıldığı toplantılarda gündeme getirilen saldırı planı. Bu plan, kıdem tazminatı hakkının gasbından özel istihdam bürolarına ve esnek çalışmaya kadar bir dizi kapsamlı ağır saldırıları içeriyor.

İşçi sınıfının çetin mücadele gündemi

Bu tablo işçi sınıfının çetin bir mücadele gündemiyle yüz yüze olduğunu gösteriyor. İşçi sınıfı bir yandan kapitalistlerin krizi bahane ederek kendisinden çaldıklarını geri almak ve insanca çalışma ve yaşam koşulları için mücadeleyi sürdürmek zorundadır. Diğer yanda ise, yeni saldırı hazırlıkları yapan kapitalistlere ve uşaklarına karşı güçlü bir savunma hattı örmelidir.

Durum böyleyken sendika yönetimlerinin de artık istatistiki bilgi sunmanın ve tespit yapmanın ötesine geçmesi şarttır. Yayınladığı rapor DİSK’i ve işçi sınıfını bu bakımdan da bir düşünme ve çözüm üretme sürecine sokmalıdır.

Koltuğu örgütten çok sevenlerin genel kurulu!

TMMOB Olağanüstü Genel Kurulu sona erdi

24- 25 Eylül tarihlerinde Ankara Kocatepe Kültür Merkezi’nde gerçekleştirilen TMMOB 41. Olağanüstü Genel Kurulu’nun ilk gününe usul tartışmaları damgasını vururken TMMOB bürokratlarının anti-demokratik tutumları genel kurul boyunca sürdü. TMMOB’nin genel kurulunda, özellikle kadın ve ücretli çalışan ve işsiz mmşp dönük olarak sunulan karar önergelerinin büyük çoğunluğunun reddedilmesi, örgütün önümüzdeki dönemini ipotek altına almıştır. Delege seçimi konusunda bir cerrah hassasiyetinde çalışan “oda beyleri” olabilecek en uygun “ekiple” genel kurulu kayıpsız atlattmış hiçbir sürprize yer bırakmamıştır.

Geçtiğimiz yıl yoğun emek harcanarak tabandan hareketle gerçekleştirilen ve TMMOB tarihinde ilk olan Ücretli İşsiz Mühendis, Mimar ve Şehir Plancıları Kurultayı ile TMMOB Kadın Mühendis Mimar ve Şehir Plancıları Kurultayı’nı yerden yere vuran ve kurultayların meşruluğunu kürsülerden sorgulayan zihniyet, birçok karar önergesini yönetmelik tartışmalarına boğarak önümüzdeki dönemde TMMOB’ye hâkim olacak anlayışın diğer bir ifadesi oldu. Kararlar, komisyonun karar önergelerine yönelik görüş bildirerek Genel Kurulu ipotek altına alması ve her ne hikmetse karar komisyonun onay verdiği her maddenin kabul edilerek, önergeye katılmama kararı aldığı her maddenin genel kurulunca reddedilmesi de tüm bu anti-demokratik tiyatronun tuzu biberi olmuştur.

Genel Kurul’un satır araları

Ücretli ve İşsiz Mühendis Mimar ve Şehir Plancıları Kurultayı’nda karar altına alınan karar tasarılarından 6 oda başkanının “uygun gördüğü” karar tasarılarının birleştirilmiş hali ile oylamaya sunulması salonda büyük tartışmalara yol açtı. Kurultay iradesini hiçe sayan ve bulduğu her fırsatta kurultayları karalamaya çalışıp genel kurulu vesayet altına alanlar bu tutumlarını genel kurul boyunca sürdürdü.

Odaların meslek içi eğitimleri işsiz mühendislere ücretsiz olarak vermesi ile ilgili olan 9 nolu önerge “Parasız Eğitim” sloganını sözde dillerine pelesenk yapanların gerçek yüzlerini göstermiş oldu. Büyük tartışmalara yol açan bu karar önergesi de salondaki hâkim anlayışın bir yansıması olarak oy çokluğuyla reddedildi. Kısmen yetkin mühendislik ve yetkilendirme konularını içeren 11, 12 ve 13 no’lu karar önergelerinin tamamı yine aynı hâkim anlayış tarafından reddedildi.

Öğrenci hareketinin kendi özgünlüğünü kavrayamayan, onun dinamizminden korkan oda beyleri geçmişte de sürdürdükleri “görmeyen, duymayan” tarzlarını genel kurulda da devam ettirdiler. Mühendislik, mimarlık ve şehir planlama bölümü öğrencilerinin bağımsız karar almalarını sağlayacak yapıların oluşturulması, TMMOB bünyesindeki öğrenci üye örgütlülüklerinin tek bir çatı altında toplanmasını öngören 17. no’lu karar önergesi ile öğrenci üyelere oda kurallarında kendilerini ifade edecek olanakların sağlanmasını öngören 18. no’lu karar önergesi oy çokluğu ile reddedildi.

Bunlarla birlikte TMMOB işyeri temsilciliklerinin hayata geçirilmesi ile ilgili olan 8 no’lu karar önergesi, TMMOB’ye bağlı tüm oda üyelerinin bir araya gelebilecekleri, iletişim kurabilecekleri, ortak çalışmalar yapabilecekleri ortak mekânlar oluşturulmasını öngören 10 no’lu karar önergesi, TMMOB bünyesinde oda gelirlerinden TMMOB Genel Kurulunun belirlediği oranda yapılan kesinti ile Dayanışma Fonu oluşturulması

ve bu fonun işten atılan ve oda örgütlenmesi ve sendikalaşma mücadelesinde baskıya uğrayan mühendis, mimar ve şehir plancıları için kullanılmasını öngören 14 no’lu karar önergesi, TMMOB’ye bağlı oda ve şubelerde çeşitli çalışmalar yapacak ücretli ve işsiz mühendis, mimar ve şehir plancıları komisyonlarının kurulmasını öngören 15 no’lu karar önergesi, aidatların odalara üye olunduğu tarihten itibaren alınmasını öngören 16 no’lu karar önergesi, Bartın İli, Amasra İlçesi sınırları içerisinde kurulmak ve işletilmek istenen “Termik Santral Entegre Projesi” ile ilgili olarak haklarında suç duyurusunda bulunulan ve aralarında Çevre ve Orman Bakanı Veysel Eroğlu’nun da bulunduğu birçok mühendisin oda onur kurullarına sevk edilmelerini öngören 23 no’lu karar önergesi de oy çokluğuyla reddedildi.

Olağanüstü Genel Kurul’un ilk gününde toplam 28 adet karar önergesi görüşüldü ve bu karar önergelerinden 12’si oy çokluğuyla reddedildi. Kurulun 2. günü ağırlıklı olarak Kadın Mühendis, Mimar ve Şehir Plancıları Kurultayı ve Ücretli ve İşsiz Mühendis Mimar ve Şehir Plancıları Kurultayı’nda alınan kararların kabul edilerek, hayata geçirilmesini öngören karar önergeleri tartışmalara konu oldu.

Ücretli ve İşsiz Mühendis Mimar ve Şehir Plancıları Kurultayı’nda alınan kararların kabul edilerek hayata geçirilmesi, bu kurultayın önümüzdeki çalışma döneminde yeniden yapılması ve Kurultay Sonuç Bildirgesinin Genel Kurul tarafından kabul edilmesini öngören 33, 40 ve 41 no’lu karar önergeleri tartışılırken salonda büyük gerginlikler yaşandı. Konuyla ilgili aleyhte söz alan birçok oda bürokrati, ÜİMMŞP kurultay sürecinin ve karar alma biçiminin tamamen yönetmeliklere aykırı olduğunu iddia ederek buralarda karar alınmasını kötü niyet olarak değerlendirip kurultayın bir tuzak olduğunu iddia ettiler.

Kurultay karalama yarışında hızını alamayan bazı bürokratlarsa işi hakaret derecesine vardırarak kurultayda alınan kararları “deli gömleği”ne benzetti ve salona “bazıları tarafından bu deli gömleğinin TMMOB’ye giydirilmeye çalışıldığı” uyarısında bulundu. Tartışılan bu karar önergelerinden 33 ve 40 no’lu karar önergesi oy çokluğu ile reddedilirken, 41 no’lu karar önergesi önerge sahipleri tarafından geri çekilmiştir.

Kadın Mühendis, Mimar ve Şehir Plancıları...

ÜİMMŞP kurultay kararlarının meşruluğunu tartışmaya açanlar aynı tartışmaları Kadın Kurultayı ve burada alınan kararlar için de yaptı. Kadınların örgütlü bir şekilde tartışmaları göğüslemesi ve ortak tutum almaları bu noktada kadınların uzunca bir süreden beri genel kurula yönelik çalışma yapmasının bir meyvesi niteliğindeydi. Bununla birlikte özellikle kadın kurultayı karar önergeleri tartışılırken salondaki uğultu ve aşağılayıcı üslup oldukça dikkat çekiciydi. Kadınlara yönelik tartışılan karar önerilerinden tamamına yakını oy çokluğuyla reddedildi. Reddedilen maddeler arasında kadın çalışma grubu kurulması ve bu grubun yürütülmesi, kota meselesi ve çalışma grubu harcamalarına bütçe ayrılması bulunuyor. Özellikle kota meselesinde kadınlar tarafından yapılan bilgilendirmeler oldukça zihin açıcı olmasına rağmen kota önergesi de diğer önergeler gibi oy çokluğuyla reddedildi. Kadınlara yönelik tartışılan karar önergelerinin teker teker reddedilmesi Örgütten çok sevenlerin genel kurulu!

kadın delegelerin bir kısmı salonu terk etti. Bunların dışında kurulun birçok karar önergesini reddetmesine yönelik bireysel tepkilerini gösteren birçok delege ve gözlemci salonu terk etti.

Kurulun 2. gününde Orman Mühendisleri Odası’ndan bir delege Beyoğlu Belediyesi’nden önce sürgün edilen sonra atılan Özlem Aydın’ın gerçekleştirdiği basın açıklamasına dikkat çekerek, açıklamaya sadece oda üyesi duyarlı mühendis, mimar ve şehir plancılarının katıldığını ancak oda üyelerinin bu açıklamaya katılmadığına dikkat çekti.

İrkçi tartışmalar...

1998 yılında karar altına alınan ve ülkede yaşayan bütün yurttaşların temsiliyetini yansıtmak amacıyla TMMOB içinde bulunan “Türk” isminin “Türkiye” olarak ifade edilmesi kararının gereğini yapmasını öngören karar önergesi tartışılırken aleyhte söz alan bir delege ırkçı söylemleriyle salonda gerilimi tırmadı. Aynı delege bu eğilimini konuyla alakasız önergelerde de göstererek açıktan salonda provokasyon yarattı.

Son söz...

Alınan kararlar ve yapılan tartışmalarla tarihe geçecek bir genel kurul daha geride bırakılırken, kurulda yapılan tartışmaların önümüzdeki dönemde duyarlı mühendis, mimar ve şehir plancılarını zorlu bir dönem beklediğini söylemek için medyum olmaya gerek yoktur. Yasa, yönetmelik veya tüzüklerin arkasına saklanmayı adet haline getirenler kendi koltuklarını koruma telaşı içinde TMMOB’den bile vazgeçmeye hazır olduklarını en açık şekilde ortaya koymuştur. Öğrencilere takılan tavır, ücretli çalışanların önüne dizilen engeller, kadın üyelere dönük baskı örgütün tüm kesimlerle bağıni koparmakta onu kitlelerden yalıtılmaktadır. TMMOB bir kamu kuruluşu olabilir, tüm yönetim mekanizması farklı şekillerde bağlanmış olabilir ancak birlik halen “demokratların” etkisindedir. Ancak dükkâncılık ve dar grupçuluk ile sürdürülen kafa-kol ilişkileri emek cephesinde önemli bir mevzi olan örgütü tükenme noktasına getirmiştir. TMMOB demokratiğini ve emekten yana olmasını sözcüklerin ötesine taşıyamaz hale gelmiştir. İşçi sınıfı diyenler, ücretli çalışan ve işsiz üyelerini bastırmanın türlü yollarını bulma telaşına düşerken, örgüte kan taşıyacak öğrencilere ısrarla örgütün kapıları kapatılmaktadır. Kadın ve Kürt sorununa dair ayrımcı ve ırkçı yaklaşımlar oda beyleri tarafından “hoş görülmektedir”. Tablo özetle böyleyken bu genel kurul örgüte hakim algının koltuk uğruna örgütü bile yok edebileceğini göstermişti.

Öte yandan özellikle ÜİMMŞP ve Kadın Kurultayı konusu üzerine yapılan tartışmalar, bürokrat takımının sürekli kurultayı önemsizleştirmek ve yok saymak uğruna verdiği çaba aslında gerçekleştirilen bu iki kurultayın da ne kadar başarılı olduğunun açıkça bir delilidir. Bu kurultaylara gösterilen ilgi ve verilen emek açıkça göstermiştir ki, örgütün emekten yana varlığını sürdürebilmesinin tek yolu bu rant ekibinin yönetimlerden işçi mühendis, mimar ve şehir plancıları tarafından süpürülmesidir.

Genel Kurul’da Toplumcu Mühendis, Mimar & Şehir Plancıları da Mühendislik, Mimarlık ve Planlamada Toplumcu Eksen dergisinin standını açtı.

Toplumcu Mühendis, Mimar & Şehir Plancıları’nın haberinin kısaltılmış halidir

Eğitim hakkımız engellenemez!

Ege Üniversitesi'nde formasyon eylemi

Ege Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi ve Konservatuar öğrencileri formasyon hakları için bugün eylemdeydi.

YÖK'ün getirdiği son değişikliklerle formasyon hakları tamamen gasbedilen Ege Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi ve Konservatuar bölümünde okuyan 4. sınıf öğrencileri, bir hafta sürecek oturma eylemine 27 Eylül Pazartesi günü başladılar. Eylemin ilk iki gününde Edebiyat Fakültesi önünde öğle arası bir saat oturma eylemi yapan öğrenciler, davul zurna eşliğinde çektikleri halaylarla YÖK'e ve kararın altına imza atan üniversite yönetimine seslendiler.

29 Eylül Çarşamba günü ise Fen Fakültesi'nden başlayan bir yürüyüş gerçekleştirildi. Kampüsün dolaşıldığı yürüyüş Eğitim Fakültesi önünde son buldu. Burada da bir saatlik oturma eylemi gerçekleştirildi. Bu esnada öğrencilerden bir kısmı Eğitim Fakültesi Dekanı'yla görüştü. Görüşme sırasında, kararın YÖK'le ilgili olduğunu ifade eden dekan sorumluluğu üzerinden atmaya çalıştı.

Öğrencilerin hakları nasıl gasbedildi?

Geçen sene Ege Üniversitesi'nde formasyon almak isteyen öğrencilerin hakları için 2.5 not ortalaması koşulu ve kontenjan sınırlamasıyla gasbedilmişti. Son olarak öğrenciler, tezsiz yüksek lisansın kaldırılması ve 4. sınıfta da alınabilen pedagojik formasyon eğitiminin, kontenjan kısıtlaması gerekçesiyle sadece 3. sınıfta sınırlı tutulması yüzünden bu haklarını tamamen yitirdiler. Formasyon alabilmek için 4. sınıfı bekleyen öğrencilere, formasyon alabilecekleri söylenerek bir kâğıt imzalatıldı. Daha sonra bu eğitimin bir yılda verilmesinin imkânsız olduğu, sağlıklı bir eğitim olabilmesi için iki yıl gerektiği söylenerek öğrenciler mağdur edildi.

YTÜ'de direniş sürüyor

Geçtiğimiz yıl üniversite içerisinde bildiri dağıtmak, afiş asmak, masa açmak gibi öğrencilerin meşru haklarına pervasızca saldıran Yıldız Teknik Üniversitesi yönetimi onlarca öğrenciye uzaklaştırma cezası vermişti. Devrimci öğrenciler ise YTÜ yönetiminin bu saldırısına direnişle yanıt vermişlerdi. Dönem boyunca kapı önünde gerçekleştirilen faaliyetlerle üniversitenin yasakçı ve anti-demokratik tutumu teşhir etmiş, taleplerini dile getirmişlerdi.

Geçtiğimiz dönem başlayan cezası bu dönem de süren bir Ekim Gençliği okuru ise YTÜ kapısı önündeki direnişine devam ediyor.

YTÜ direnişçisi, üniversite ana giriş kapısı önünde öğrencilerin okula yoğun olarak girdiği sabah saatlerinde üniversitenin ilk açıldığı günden itibaren bildiri dağıtımını gerçekleştirdi.

Dağıtılan bildiride, devrimci faaliyetin kapıda da olsa ısrarla sürdürüleceği, bugün üniversitelerde yükselebilecek herhangi bir muhalefetin sermaye düzenini korkuttuğu belirtildi. Soruşturma-ceza terörünün sadece YTÜ'de değil pek çok üniversitede yaşandığı ifade edildi.

İÜ'de ceza terörü

İlerici ve devrimci öğrenciler üzerinde estirdiği soruşturma ve ceza terörüyle tanınan İstanbul Üniversitesi (İÜ) Rektörlüğü yeni eğitim-öğretim yılı

öncesinde baskıcı ve antidemokratik yüzünü bir kez daha gösterdi. Rektörlük, okulun ilk günü 8 öğrenciye ceza verildiğini açıkladı.

İstanbul Üniversitesi'nden yapılan açıklamada 2 kişinin birer hafta, 5 kişinin birer ay, 1 kişinin de 2 dönem uzaklaştırma cezası aldığı duyuruldu.

İÜ Rektörlüğü; slogan atmak, 1 Mayıs'a katılmak, üniversite kapısından zorla girmek gibi keyfi gerekçelere dayandırılan cezalara ek olarak fişleme uygulamasını da devreye soktu.

Rektörlük, İstanbul'da toplu taşıma ücretlerinde öğrenci indiriminden faydalananak olan öğrencilerin İETT'ye vermeleri gereken belgelere de verdiği cezaları ekleyerek fişleme uygulamasını devreye soktu.

Ekim Gençliği / EÜ - YTÜ

KESK'liler Örkmez için Eskişehir'deydi

Eskişehir'in Mihalgazi ilçesinde arkadaşlarıyla çıktığı pikniğin ardından 14 Mart 2010'dan beri haber alınamayan Eğitim Sen Eskişehir Şube üyesi üyesi yaşındaki Mehmet Ali Örkmez için girişimler sürüyor.

Eğitim Sen Merkez Yönetim Kurulu'nun çağrısıyla KESK ve bağlı sendikaların merkez yöneticileri Mehmet Ali Örkmez için 27 Eylül günü Eskişehir merkez ve Mihalgazi ilçesinde çeşitli etkinlikler gerçekleştirdi.

KESK Genel Başkanı Sami Evren ve Eğitim Sen Genel Başkanı Zübeyde Kılıç tarafından Eskişehir'de düzenlenen basın toplantısı ile gelişmeler ve talepler bir kez daha kamuoyu ile paylaşıldı. Toplantının ardından KESK Genel Merkez yöneticileri ile Eğitim Sen Eskişehir Şube yönetici ve üyeleri, Örkmez'in görev yaptığı Mihalgazi ilçesine hareket etti.

Mihalgazi İlköğretim Okulu'nda İlçe Milli Eğitim Müdürü ve Örkmez'in mesai arkadaşları ile görüşüldü. Sonrasında heyeti temsilen genel başkanlar tarafından ilçe mülki amirleri ile gelişmelerle ilgili görüşmeler yapıldı. Yapılan tüm görüşmelerde Örkmez ile ilgili sürecin başta öğrencileri ve mesai arkadaşları olmak üzere tüm ilçe sakinlerinde ciddi bir travmaya yol açtığı, tüm kesimlerce olayın bir an önce aydınlatılmasının önemi bir kez daha vurgulandı. Yetkililer göreve davet edildi.

Tutuklu KESK'lilerle dayanışma eylemi

KESK'e bağlı sendikaların üyeleri 25 Eylül günü çeşitli illerde gerçekleştirdikleri basın açıklamaları ile KESK'e bağlı sendikaların üye ve yöneticilerinin serbest bırakılmasını istedi.

Bursa

KESK Bursa Şubeler Platformu'nun Fomara Meydanı'nda yaptığı açıklamayı KESK dönem sözcüsü ve Eğitim-Sen Bursa Şube Başkanı Cemal Akkurt gerçekleştirdi.

Muhallif kurum ve kişilere baskıların ve yıldırma politikalarının yaygınlaşarak devam ettiğini belirten Akkurt, KESK'in mücadele kararlılığı ve faaliyetleri yüzünden birçok üyesinin sürgünlere, adli ve idari soruşturmalara, tutuklamalara maruz kaldığını söyledi.

Değişik cezaevlerinde 9 KESK'linin tutuklu bulunduğunu söyleyen Akkurt, SES Ankara Şube Yöneticisi Seher Tümer, SES eski MYK üyesi Olcay Kanlıbaş, Tüm Bel Sen Diyarbakır Şube Üyesi Ahmet Zirek, SES Manisa Şube Üyesi Dr. Özcan Sakıncı, Tüm Bel Sen Cizre Temsilcisi Metin Fındık, Tüm Bel Sen Siirt Şube Başkanı Ferit Özdemir, Kars Eğitim Sen eski şube yöneticisi Ayhan Kurtulan, Eğitim Sen eski şube başkanı Tuncer Uşar ve DİVES Genel Başkanı Lokman Özdemir'in serbest bırakılmasını talep etti.

Açıklama sonunda tutuklu üyeleri serbest bırakılana kadar her ayın son cumartesi günü KESK üyelerinin eylemde olacakları belirtildi.

“Baskılar bizi yıldıramaz!”, “Baskı, sürgün, cezalara son!”, “KESK'li tutsaklar onurumuzdur!” sloganlarının atıldığı eyleme 40 kişi katıldı.

Adana

KESK Adana Şubeler Platformu tarafından İnönü Parkı'nda gerçekleştirilen eylemde hükümetin tüm söylem ve iddialarının aksine muhalif kurum ve kişilere yönelik baskı ve saldırıların sürdüğü, KESK'in de bu saldırılardan payına düşeni aldığı ifade edildi.

Açıklama son olarak baskıların sadece tutuklamalarla değil, adli ve idari soruşturmalara da sürdüğü belirtilerek bu saldırılara teslim olunmayacağı, sudan gerekçelerle tutuklanan üyelerin serbest bırakılması talebi dile getirildi.

Kızıl Bayrak / Bursa - Adana

Avrupa’da emekçiler ayaktaydı...

“Krizin faturasını ödemeyeceğiz!”

Avrupa’nın çeşitli ülkelerinde işçi ve emekçiler, 29 Eylül günü kapitalist krizin faturasına ve sosyal yıkım programlarına karşı alanlara çıktı. **Avrupa İşçi Sendikaları Konfederasyonu**’nun (ETUC) çağrısıyla örgütlenen eylemler ve grevler birçok Avrupa ülkesinde hayata geçirildi. Protestolar çerçevesinde İspanya’da emekçiler, 8 yıldan bu yana ilk kez greve gitti. İrlanda, İtalya, Fransa, Polonya, Kıbrıs, Yunanistan ve Macaristan’la birlikte 30 Avrupa ülkesinde protesto gösterileri düzenlendi. İspanya, Yunanistan ve Brüksel’de düzenlenen kitlesel gösteriler ve grevler, ‘Avrupa Eylem Günü’ne damgasını vurdu.

Brüksel’de dev buluşma

Eylemlerin merkezi ise Avrupa Birliği’nin (AB) “başkenti” konumundaki Brüksel kenti oldu. Buradaki dev gösteriye katılan 100 bini aşkın işçi ve emekçi kapitalist krizin faturasının emekçilere kesilmesine “hayır!” dedi. Büyük yürüyüş saat 13.00’te Gare de Midi’de başladı. 30 ülkeden 50’yi aşkın sendika ve temsilciden oluşan heyetlerin de katıldığı yürüyüş nedeniyle saat 12.00-13.00 arası başkente ulaşım için beş tren daha hizmete kondu. Brüksel’deki büyük yürüyüş sırasında Belçika polisi de gerçek yüzünü gösterdi. “Olay çıkarabileceklerinden şüphelenen” 148 kişi polis tarafından gözaltına alındı.

Islık ve trompetler eşliğinde yürüyen işçiler, AB üyesi ülkelerin almış olduğu kısıtlama kararlarını taşıdıkları pankartlar ve attıkları sloganlarla protesto ettiler. Kitlesel yürüyüş, AB binalarının bulunduğu bölgede yapılan mitingle devam etti. Brüksel’deki eyleme katılan Avrupa Sendikalar Birliği Başkanı John Monks, tasarruf politikaları konusunda karar verilmesi ve doğru yönde değişikliklere gidilmesi için hala zaman olduğunu söyledi.

8 yılın ardından ilk genel grev

AB ülkelerindeki sosyal yıkım saldırılarına karşı birçok ülkede alanlara çıkılırken İspanya’da sendikaların çağrısıyla 24 saatlik genel greve gidildi. Avrupa çapında gerçekleştirilen eylemlerle aynı güne denk gelen İspanya’daki genel grev, parlamentonun onayladığı iş reformuna karşı başlatıldı. 8 yıldan bu yana ilk kez gerçekleşen genel greve ilişkin açıklama yapan UGT ve CCOO’nun yöneticileri, hükümetin katılımı düşürme çabasına rağmen greve katılımın yaklaşık 10 milyon kişiyle yüzde 70’in üzerinde olduğunu duyurdu. İşçileri kutlayan sendika yöneticileri, hükümetten geri adım atarak, iş reformunda değişiklik yapmasını istedi.

İspanya’da grev, hayatı felç etti

Gece yarısı başlayan genel grev kapsamında yapılan protesto gösterileri sırasında bazı yerlerde polisler gerginlikler yaşandı. İşçiler 24 saatlik grev için gece yarısından itibaren grev gözcülükleri oluşturarak toplandılar. Özellikle Madrid, Barcelona, Sevilla ve Valencia gibi büyük kentlerdeki sebze ve meyve halleri önünde gösteri yapan bazı sendika üyeleri, grev kararını hayata geçirmek için, gelenleri bir süre hale sokmadı. Grev kırıcı olarak devreye giren İspanyol polisi, greve katılmayan işçilerin hale girmesini

sağladı.

Grev nedeniyle özellikle iç ve dış hatlarda uçak seferleri ciddi kesintiye uğrarken, tren ve otobüs seferleri de grevden fazlasıyla etkilendi. Getafe’de polisler eylemciler arasında çatışmalar yaşanırken, Barcelona’da ise göstericiler bir polis aracını ateşe verdiler. Başkent Madrid’de protesto yürüyüşü düzenleyen işçiler ile polis arasında çatışmalar yaşandı. Okulların, hastanelerin ve fabrikaların çalışmadığı ülkede, grevden en çok etkilenen alan ise toplu ulaşım oldu. Ülkedeki otobüs durakları ve tren istasyonlarında uzun kuyruklar oluşurken, yıldırım baskı yapan gazeteler, dağıtımçı şirketlerin greve katılmaları nedeniyle birçok bölgeye ulaştırılmadı. Bazı televizyonlar da yayınlarına ara vermek zorunda kaldı.

Öte yandan grevden dolayı Türk Hava Yolları, İstanbul-Barcelona seferlerini iptal ederken, İstanbul-Madrid seferlerinden sadece sabahkinin iptal edildiği, öğleden sonraki seferin yapılacağı öğrenildi.

Her yerde eylem

İspanya ve Belçika’nın yanı sıra Yunanistan, Portekiz, İrlanda, Slovenya ve Litvanya’da da eylemler gerçekleştirildi. Dublin’de bir eylemci, üzerinde kırmızı boyayla “Toxic Bank Anglo – Zehirli Banka Anglo” yazan çimento kamyonu ile İrlanda parlamento binasına girmeye çalıştı. Eylemcinin İrlanda bankası Anglo Bank’a devlet tarafından yapılan kurtarma operasyonunu protesto etmek istediği belirtildi.

Yunanistan’da grev

Diğer yandan, İspanya gibi Yunanistan’da da greve gidildi. **Yunanistan**’da çalışma koşullarını protesto eden doktorlar, liman, telekomünikasyon, toplu taşıma araçları çalışanları grev ve iş bırakma eylemlerine gitti.

Devlet hastanelerinde görevli doktorların 24 saatlik grevi nedeniyle hastanelerde yalnızca acil servis ve güvenlik birimleri görev yaptı.

Yunanistan Telekomünikasyon Şirketi (OTE) çalışanlarının da 24 saat iş bırakma kararı aldığı, liman çalışanlarının da saat 07.00-10.00 arasında iş bırakma eylemi yaptığı ifade edildi.

Öte yandan, trolleybüs ile otobüs şoförlerinin saat 11.00-16.00, tramvay ve metro çalışanlarının 12.00-

16.00, banliyö trenleri çalışanlarının 12.00-17.00 arasında sefere çıkmadığı açıklandı.

Yunanistan İşçi Sendikaları Federasyonu’nun (GSEE) başkent Atina’da protesto gösterisi yapılması çağrısında bulunduğu belirtildi.

Almanya’da eylemler

Almanya’nın Berlin şehrinde “Tasarruf paketlerini durdurun, burada ve tüm Avrupa’da” sloganıyla protesto yürüyüşü gerçekleştirildi.

Yürüyüşü anti-faşist, anarşist, anti-kapitalist grupların dışında Die Linke, Ver.di gibi parti ve sendikaların da içinde yer aldığı bir oluşum organize etti. Almanya’da Berlin’in dışında aynı gün ve saatte Bremen, Dresden, Freiburg, Hamburg şehirlerinde de yürüyüşler yapıldı.

Berlin’de 5 bin kişinin katıldığı yürüyüş Alexander Platz’da Rotes Rathaus önünde saat 18.00’de başladı. Eylemde coşkulu ve canlı bir şekilde tasarruf paketine karşı sloganlar atıldı. Tasarruf paketini teşhir eden pankart ve dövizler taşınarak yürüyüş boyunca bu çerçevede konuşmalar yapıldı. Eylem, saat 20.00’de yapılan mitingle sona erdi.

Yürüyüşe katılan **İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu** (BİR-KAR) çalışanları, Almanca olarak çıkarılan “Tasarruf paketine hayır! Krizin faturasını kapitalistler ödesin” başlıklı bildirinin dağıtımını gerçekleştirdi.

Avrupa'da krize karşı mücadele yükseliyor...

Fransa'da greve devam...

Fransa'da Sarkozy hükümetinin, emeklilik yaşını 60'tan 62'ye yükseltme planına karşı 23 Eylül günü yapılan genel grevde toplu taşıma ve posta gibi kamu hizmetlerinde aksamalar yaşandı.

Ülke genelinde ve yerel demiryolu seferlerinin yarısı iptal edilirken, grevden havayolu trafiği de etkilendi. Paris'te Orly Havaalanı'nda uçuşların yarısı, Charles de Gaulle havaalanında ise yüzde 40'ı iptal edildi. Fransa'daki pek çok okul da grev nedeniyle kapalı tutuldu.

Ülke çapında gerçekleştirilen eylemlerin bir ayağı da Lorient'ti.

7 Eylül günü Fransa'da gerçekleştirilen ilk genel grevde 20 bin kişinin sokaklara çıktığı Lorient'te genel greve katılım aynı oranda gerçekleşti. Lorient'in Cosmao Dumanoir alanında toplanan sendikalar yapılan basın açıklamasının ardından yürüyüşe geçtiler. Öğrenci sendikalarının da katıldığı yürüyüş hükümet binalarının önünden belediye binasına kadar devam etti.

Alandaki en canlı grup ise Renault SBFM demir döküm fabrikasının işçileriydi. Ayrıca, aynı grup öğleden sonra şehre giden otobanda trafiği felç etti.

Fransız sermaye devletinin sosyal yıkım ve kölelik saldırılarını püskürtmekte kararlı olan emekçiler alınan yeni kararlar çerçevesinde 2 ve 12 Ekim'de genel greve gidecekler. Ülke genelinde geniş katılımlı grev ve eylem kararı alan CGT, CFDT, CFTC, CFE-CGC, Unsa ve FSU sendikaları, hükümetin parlamentodan geçirdiği reform paketinin geri çekilmesini istiyorlar.

Yunanistan'da eylemler sürüyor

Yunanistan sermaye devletinin kemer sıkma politikalarını protesto eden Yunanistanlı işçi ve emekçiler eylemlerine devam ediyorlar. Sözleşmeli kamu emekçileri tasarruf tedbirlerini protesto etmek için eylem gerçekleştirirken, kamyon ve tır şoförleri de gösterilerini sürdürüyor.

Atina Yüksek Mahkemesi önünde toplanan göstericiler, hükümetin kemer sıkma politikalarına karşı uzun vadeli sözleşme talebiyle eylemdeydi.

İtfaiye erlerinin de katılım sağladığı greve, kemer sıkma politikaları kapsamında vergilerin arttırılmasına karşı çıkan meyve-sebze satıcıları da katıldı. Göstericiler Maliye Bakanlığı önünde toplanarak yeni önlemleri protesto etti.

Parlamentodan geçen yasa tasa tasarısı kamyon şoförlerinin öfkelerini daha da arttırdı. Grevlerini sürdüren şoförler militan eylemlerini farklı biçimlerde sürdürürken grev kırıcılarla da mücadele ediyorlar. 24 Eylül günü Pire Limanı'nda sendikaların kurduğu barikadı geçmeye çalışan kamyonlara saldıran şoförlere Yunan polisi müdahale etti.

Ayrıca 27 Eylül günü polis, kamyon şoförlerini dağıtmak için göz yaşartıcı gaz kullandı. Kamyoncular Selanik ile Atina'yı birbirine bağlayan bir karayolunu trafiğe tıkamayı planlıyorlardı. Eylem sırasında bir kişi tutuklandı.

Devlet demiryolu işletmeleri OSE'de çalışan işçiler 27 Eylül Pazartesi günü üç günlük grev düzenleyerek iş durdurmaları günlere yayıyorlar. Grev uluslararası taşımacılığı, Atina'dan banliyölere uzanan demiryolu hatlarını ve Atina ile havaalanı arasındaki metro ulaşımını etkiledi. İşçiler hükümetin OSE'den işçi çıkarma ve demiryolu sektörünü serbest piyasaya açma

planlarını protesto etti.

IG Metal'de bölge toplantısı

Alman sermaye devletinin, reform paketleri adı altında sosyal yıkım saldırılarını devreye soktuğu bir süreçte Almanya'da IG Metal Baden-Württemberg Bölge Temsilciler toplantısı yapıldı.

22 Eylül günü Glastpalast Stadyumu'nda gerçekleştirilen toplantıda ileriki sürece ilişkin planlamalar ve "mücadele hattı" konuşuldu.

Sermayenin yeni saldırı paketleri karşısında gerekli mücadeleyi örgütlemekten kaçan IG Metal ağaları son toplantıda ise direniş sözcükleri yerine yalvarma sözcükleriyle işçileri yatıştırmaya çalıştılar.

IG Metal Baden-Württemberg Bölge Temsilciler toplantısı, işin sendika ağalarına bırakılmaması gerektiğini bir kez daha gösterdi.

Metal işçilerinin toplantısına müdahale eden İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu (BİR-KAR) çalışanları ise "DIE Rechnung der Krise sollen die Kapitalisten zahlen! Krizi yaratan kapitalistlerdir, krizi onlar ödesin!" başlıklı bildirinin dağıtımını gerçekleştirdiler.

Kızıl Bayrak / Stuttgart

MLPD ve BİR-KAR'dan kriz paneli

İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu (BİR-KAR) ve Almanya Marksist-Leninist Komünist Partisi (MLPD), 26 Eylül Pazar günü Almanya'nın Stuttgart şehrinde "Kapitalist kriz, etkileri ve sınıf hareketi" başlıklı ortak bir panel gerçekleştirdi. İşçi kültür merkezinde yapılan panelde BİR-KAR, MLPD temsilcileri ve araştırmacı-yazar Volkan Yaraşır konuşmacı olarak yer aldı.

Panel, **BİR-KAR** temsilcisinin Ulucanlar katliamı üzerine yaptığı açılış konuşmasıyla başladı. Konuşmada, Ulucanlar direnişinin, Türkiye'nin devrim mücadelesi tarihinde Deniz Gezmiş, Mahir Çayan, İbrahim Kaypakkaya, Fatih Öktülmüş ve Mazlum Doğanlar'dan gelen bir direniş geleneğinin devamı olduğu vurgulandı. Katliamın bilinçli, planlı ve çok özel amaçları olan bir katliam olduğunun altı çizildi. Tam bir gözü dönmüşlük örneği olan bu katliamla, devrimci iradenin kırılmasının amaçlandığı, ama bunun başarısız olduğu belirtildi.

Konuşmanın ardından, Ulucanlar'da aralarında TKİP MK üyeleri Habip Gül ve Ümit Altıntaş'ın da bulunduğu "Onlar" ve onların şahsında tüm devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşu gerçekleştirildi.

Panelde konuşan **MLPD** temsilcisi, kapitalist kriz üzerine yaptığı değinmenin ardından kapitalist krizin Almanya'daki etkilerini ele aldı. İddiaların tam tersine kapitalist krizin bitmediğini ve sınıf mücadelesinin geliştiğini belirten temsilci, MLPD'nin bu mücadelenin içinde yer almaya çalıştığını söyledi.

Panelde söz alan başka bir MLPD temsilcisi ise Stuttgart'ta kentsel dönüşüm projesi olarak devreye sokulan, tarihi tren garının yıkılması ve yer altına alınması anlamına gelen "S21" projesi üzerine konuştu. Bu projenin, sermayenin projesi olduğunun ve otomotiv tekillerinin çıkarlarını temsil ettiğinin altını çizen temsilcisi, projeye karşı değişik sınıfsal katmanların yer aldığı bir kitle hareketiyle cevap verildiğini ve bu kitle hareketinin giderek genişleyip büyüdüğünü sözlerine ekledi. Bu sorunun, göçmen emekçilerin de sorunu olduğunun belirtildiği konuşmada, göçmen işçi ve emekçilerin bu eylemlere daha aktif katılmasının gerekliliğine dikkat çekildi.

Panelde son olarak araştırmacı-yazar **Volkan Yaraşır** söz aldı. Sunumunu iki başlık halinde yapan Yaraşır, önce kapitalist krizin teorik boyutu üzerinde durdu. Ardından, krizin evreleri, metropol ve periferideki sınıf hareketlerinin seyrine değindi. Yaraşır, yaşanan krizin büyük bunalım ya da kapitalizmin yapısal krizi olduğunu söyledi. Krizin sınıfsal antagonizmayı keskinleştirdiğini, metropollerde ve çevre ülkelerde olağanüstü sınıf hareketlerinin doğduğunu sözlerine ekledi. Yunanistan'daki mali krizin, krizin ikinci evresini işaretlediğini belirten Yaraşır, Yunanistan'daki genel grevlerin Akdeniz havzasını harekete geçirdiğini, başta Fransa ve İtalya'da milyonların katıldığı genel grevlerin yaşandığını vurguladı. Bu gelişmelerle Türkiye'deki ÇEL-MER fabrika işgali ve UPS direnişi arasında bağ kurdu. Önümüzdeki dönemde kent grevlerinden havza grevlerine kadar birçok eylemin doğabileceği uyarısında bulunan Yaraşır, daha fazla ÇEL-MER ve UPS'lerin yaratılması gerektiğini hatırlattı.

Panel, dinleyiciler tarafından sorulan sorulara Volkan Yaraşır'ın verdiği cevaplarla sona erdi. Yaklaşık 4 saat süren panel, oldukça verimli tartışmalara sahne oldu.

Kızıl Bayrak / Stuttgart

Venezüella parlamento seçimleri...

Zafer bir kez daha Hugo Chavez yönetiminin oldu

26 Eylül’de gerçekleştirilen parlamento seçimlerinden, Hugo Chavez liderliğindeki Venezüella Birleşik Sosyalist Partisi (PSUV) ile Venezüella Komünist Partisi (PVC) ittifakı olan “Bolivarcı İttifak” zaferle çıktı. 165 sandalyenin 95’ini kazanan Sosyalist-Komünist ittifak, bir kez daha Venezüellalı işçi ve emekçilerin yaygın desteğini almayı başardı.

Elde edilen bu başarı, 2012’de yapılacak başkanlık seçimlerinde de Chavez’in bir kez daha kazanacağına işaret ediyor.

Bolivarcı İttifak’ın yaygın seçim çalışması...

Seçim çalışmalarına erken bir dönemde başlayan Bolivarcı İttifak, 2 milyona yakın militanı seferber etti. Aktif faaliyet yürüten on binden fazla seçim komitesi kuran Bolivarcı İttifak, ülke çapında yaygın bir faaliyet yürüttü.

“Bolivarcı Devrim” sürecinin kesintiye uğramaması için seçimlerden zaferle çıkmanın önemine vurgu yapan Chavez, oy kullanma hakkı olan 17 milyon kişiye, “Venezüella devriminin raydan çıkarılmasına izin vermeyin” çağrısında bulundu.

Seçimlere iddialı bir hazırlıkla giren Bolivarcı İttifak, meclisteki sandalyelerin üçte ikisini kazanmayı hedefliyordu. Zira üçte ikilik çoğunluk, Chavez yönetimine mecliste herhangi bir engelle karşılaşmadan programını uygulama olanağı sağlayacaktı. Ancak Amerikancı muhalefetin 60 milletvekili kazanması, söz konusu hedefe ulaşmayı engellemiş görünüyor.

ABD destekli güçler yeniden mecliste...

2003’te giriştikleri CIA destekli askeri darbenin işçi ve emekçiler tarafından püskürtülmesi üzerine zayıflayan gerici güçler, 2005’te yapılan milletvekili seçimlerini boykot ederek meclis dışında kalmışlardı. Bu defa belli bir hazırlıkla seçimlere giren Amerikancı güçler azımsanmayacak oranda oy alabildiler.

Seçim kampanyası döneminde Pentagon’un savaş baronları ile Venezüella burjuvazisinden 150 milyon dolar civarında para alan bu güçler, 60’ı aşkın sandalye kazandılar. Amerikancı muhalefetin bu gücü, “Bolivarcı Devrim”in gelişimini kösteklemek için kullanılacağından kuşku duyulmuyor.

Seçim çalışmasında Chavez karşıtlığına dayalı propaganda yapmayı bırakan Amerikancı güçler, yüksek oranda seyreden suç oranı ve enflasyon üzerinden demagoji yapmayı tercih ettiler. Kendi düzenleri olan kapitalizmin kaçınılmaz musibetleri olan sorunları, emekçiler lehine icraatlar yapan Chavez yönetimine karşı kullanan ABD işbirlikçilerinin, ulaştıkları siyasi güce dayanarak daha saldırgan bir politik hat izlemeleri bekleniyor.

Nitekim seçim sonuçlarına dair açıklama yapan karşı-devrimci ittifakın sözcüsü Armando Briquett, “Büyük bir siyasi güç elde ettik, çok mutluyuz” diyerek bunun işaretini verdi.

Sınıf çatışmaları sertleşebilir...

1999’dan beri işbaşında bulunan Hugo Chavez

yönetimi, ekonomik, sosyal, siyasal alanlarda emekçiler lehine pek çok icraata imza attı. Dış politikada ise Küba devrimini desteklemesi ve ABD emperyalizminin bazı planlarına karşı cepheden tutum alması, onun oynadığı ilerici role işaret ediyor.

Ancak bu kadarı, Venezüella burjuvazisiyle / kapitalizmiyle hesaplaşmaya girdiği anlamına gelmiyor. Yapılan araştırmalar, burjuvazinin ekonomik gücünün azalmak bir yana, arttığını ortaya koyuyor. Yoksulların yaşam standartlarında yaşanan yükselme, bazı alanlarda burjuvazinin işine yaramış, özel sektördeki büyüme, kamu sektöründekinden daha hızlı olmuştur.

Ekonomik gücü halen elinde tutan kapitalist sınıflar, seçimlerde kazandıkları 60’ı aşkın sandalye ile meclisin de ikinci büyük gücü konumuna geldiler. Bu ise, emekçiler lehine yapılan her düzenlemeye kin kusan burjuvazinin, önümüzdeki süreçte daha saldırgan, daha küstah bir tutum sergileme olasılığını artırıyor. Bu durumun ABD emperyalizmine, Venezüella’nın işçilerine pervasızca karışma zemini yaratacağı hesaba katıldığında, bu ülke halkları üzerindeki emperyalist tehdidin daha da yoğunlaşacağından şüphe etmemek gerek.

Son gelişmeler, Bolivarcı yönetim ile Venezüella burjuvazisi arasındaki “iğreti denge”nin önümüzdeki dönemde sarsılabileceğine işaret ediyor. Geçici olması kaçınılmaz olan bu dengenin bozulma sürecine girmesi ile sınıf çatışmalarını doğal olarak sertleşecektir.

Bu çatışmada ABD emperyalizminden alacakları desteğin de etkisiyle, karşı-devrimci güçlerin herhangi bir yasa ya da kurala bağlı kalmaları beklenemez. Güç dengesi elverdiği ölçüde her tür araç ve yöntemle saldırıya geçeceklerini tahmin etmek güç değil. Zira belirleyici çatışmalar söz konusu olduğunda, sömürücü sınıflar ya da onlar adına tetikçilik yapan güçlerin yasa veya kurallara riayet ettikleri görülmüş şey değildir.

Şu ana kadar burjuva hukukuna uygun davranan Chavez yönetimi ise, emperyalist güçler nezdinde de meşru bir konum kazanmıştır. Ancak çatışmaların sertleşeceği bir dönemde bu çizgiyi devam ettirmek, karşı-devrimci güçlerin işini kolaylaştırmaktan başka bir sonuç yaratmayacaktır. Salvador Allende yönetiminin yenilgisiyle sonuçlanan Şili deneyimini irdeleyen Birleşik Sosyalist Parti liderlerinin aynı hataya düşmeyeceği varsayılabilir. Fakat değişik eğilimleri içinde barındıran bu partinin burjuvazi ile cepheden bir çatışmaya girmesi zor görünüyor.

Venezüella burjuvazisi ile nihai hesaplaşmaya girişmek, bu ülkenin işçileri, emekçileri ve bu sınıfsal zemin üzerinde siyaset yapan anti-kapitalist devrimci güçlerin işidir. Nihai çatışmada Bolivarcı yönetimin alacağı tutum ve burjuvazinin yenilgiye uğratılabilmesi, bu güçlerin göstereceği öngörü, inisiyatif ve kararlılıkla dolaysız bağlantı içinde olacaktır.

S21 protestoları sürüyor

Almanya’da tarihi Stuttgart tren garının yıkılmasını içeren “S21” adlı projeye karşı aylardır süren protesto gösterilerinden biri daha 27 Eylül günü gerçekleştirildi.

Protesto gösterileri haftanın her günü değişik etkinliklerle devam ederken, pazartesi ve cuma günleri kitlesel eylemler düzenleniyor. Bir taraftan reform paketleri adı altında çıkarılan sosyal saldırıların ardı arkası durmazken emekçilerin işsizlik ve yoksullukla boğuştuğu bir dönemde milyarların akıtıldığı yıkım projelerinin hazırlanmasına tepki büyüyor.

27 Eylül Pazartesi günü düzenlenen protesto eylemine de binlerce kişi katıldı. Otomobil regülatörü üretiminin yapıldığı BEHR fabrikası ve MAHLE işçilerinin de kendi pankartlarıyla yürüyüşte yer alması dikkat çekti.

“S21” yıkım demek

Tüm protesto gösterilerine karşın, inşaat tekellerinin ve bankaların çıkarları gereği S21 adlı yıkım projesi geri çekilmedi. Yapılan görüşme çağrıları ise gösterilerin havasını boşaltma ve göstericilerde karşılıksız beklentiler yaratma amacı taşıyor.

Avrupa’nın ikinci doğal yer altı su kaynakları bu bölgede bulunuyor. Bölge halkı, 1929 krizi ve II. Emperyalist Dünya Savaşı’nda yaşanan yıkım, yoksulluk ve açlık döneminde dahi çevresindeki hiçbir ağaca el atmamışken, bu proje kapsamında bu ağaçların kesilmesi öngörülüyor. Ayrıca yer altından geçecek tüneller yüzünden doğal su kaynaklarının tahrip olacağı söyleniyor. Tünellerin geçtiği bölgede yer alan binalar için de aynı sorun söz konusu.

ABD'nin bitmeyen yalanları...

Kapitalist çağda suç dosyası en kabarık ülke olan ABD'nin tarihsel suçlarından biri daha belgelerle kanıtlandı. Oğul Bush döneminde Irak'a düzmece gerekçelerle saldırı başlatılması için yapılan bir toplantının notları ve Bush yönetiminin kendi arasındaki yazışmalar geçtiğimiz günlerde basına yansıtıldı. Belirtildiğine göre Washington Üniversitesi'ne bağlı bir araştırma kuruluşu bilgi edinme yasasından faydalanarak bu bilgi ve belgelere ulaştı.

Burjuva basına yansıdığı kadarıyla Irak ve Afganistan'a saldırı için hazırlanan senaryo şöyle; Irak'a uygulanan ambargoyu delen olduğunda basına eksiksiz bilgi verilecek ve ambargoyu delen teşhir edilecek, Irak'ta kitle imha silahları "bulunduğu" ve bunun insanlık için taşıdığı tehlike üzerinden sistemli bir propaganda yürütülecek. Bunlardan daha çarpıcı olanı ise 11 Eylül saldırısından iki saat sonra yapılan bir toplantıda oğul Bush döneminin savunma bakanı Donald Ramsfeld, avukatından El Kaide ile Irak yönetiminin arasında bağlantı olduğuna dair belge istiyor.

Açıklanan belgeler bunlarla da bitmiyor, daha işgalden iki yıl önce yine Donald Ramsfeld yardımcısı Poul Wolfowitz ve Douglas Feith ile Irak'a saldırının ayrıntılarını ve çeşitli olasılıkları planlıyor. Bu planı ABD ordusunun dış ülkeler sorumlusu ve komuta merkezi komutanı Tomy Frenks'le konuşarak ayrıntılandırıyor. Bu görüşmenin notları ise şöyle: Irak'ta kitle imha silahlarına yoğunlaşılmalı, rejim değişimi için momentum oluşturulmalı, devrim muhafızları ele geçirilmeli ya da yok edilmeli, Saddam'ın 11 Eylül ve şarbon saldırıları ile bağlantısının kurulması, uluslararası alanda Irak'ta "bulunan" kitle imha silahlarının denetimiyle ilgili tartışmanın çıkarılması vb. Saldırı için hazırlanan senaryo işgal sonrasında Saddam'ın ve diğer yöneticilerin yargılanması, oluşturulacak geçici bir yönetim ve yönetime petrol satışı için yetki verilmesi biçiminde devam ediyor.

Geçtiğimiz günlerde bir anda her yana yayılan ve ABD emperyalizminin suçunu sabitleyen bu belgeler daha şimdiden unutulmaya yüz tutmuş gibi.

Irak işgali ve ABD emperyalizminin yalanları

Irak ve Afganistan işgali için öne sürülen gerekçelerin, gerçekte komplo senaryolarına dayandığı aklı başında olan herkes için aşıkardır. Irak'ın dünyanın en büyük ikinci petrol rezervlerine sahip olduğu teknik incelemelerle kesinleştirilmişti ve bu uzun yıllardır bilinen bir gerçektir. Elindeki rezervlerin birkaç on yıl sonra ihtiyacına yanıt vermeyeceğini çok öncelerden hesaplayan ABD emperyalizmi, Irak'ı ya denetimi altına almayı ya da işgal etmeyi de çok daha önceden tasarlamıştı. Saddam'ın ve BAAS'çıların başa geçirilmesinden başlayan bu süreç Körfez krizine ve Körfez krizinden işgale kadar uzanıyor. Bütün bunları görmeden ortaya saçılmış olan belgeler üzerinden çeşitli sözler söylemek ve suçu bir yönetici kikle sınırlamak ABD emperyalizminin sömürücü ve zorba yüzünü gizlemek demektir. Oysa ABD emperyalizmi dünya halkları ve tarih karşısında yüzlerce fiilden suçludur ve mahkum edilecektir. Hiroşima ve Nagazaki, My Lai katliamı, Amerika kıtasındaki sayısız müdahale ve işgal, yetmişli yıllarda birçok ülkede ABD eliyle tezgahlanan darbeler vb. ABD emperyalizminin suçu saymakla bitmeyecek kadar çoktur.

Tıpkı Irak ve Afganistan'da olduğu gibi yaptıklarının

hepsinin kendince bir bahanesi vardır. Kızılgerililer barbardılar ve uygarlaştırılmaları gerekiyordu, altın madenleri gerekçe olamazdı. İlk saldırıyı Kuzey Vietnamlılar başlatmıştı, ABD savunmadaydı ve kalay, kauçuk, kurşun ve pirinç gibi temel kaynaklar işgalin nedeni olmazdı. Irak'ta kitle imha silahları vardı ve bu insanlık için gerçek bir tehlikeydi petrol rezervleri gündemde değildi vb. ABD'nin iki yüzölçülüğü bunlarla sınırlı değildir. Rosenbergler ve Sacco ve Vanzetti davalarında olduğu gibi kendi sömürü ve zorbalığını hedef alan mücadeleler karşısında da aynı ikiyüzlülüğü ve barbarlığı göstermektedir. Hiçbir gerçek kanıtı ihtiyaç duymadan, yalan ve ikiyüzlülükleri ortadayken insanları göstermelik yargılamalarla katletmektedir. Bunun sahte kanıtlar ve senaryolarla ülkeleri işgal etmekten, darbeler düzenlemekten bir farkı yoktur.

Amerikan devletin fiili ve ideolojik hegemonyası

Kapitalist devlet olgusu ve bununla birleşen resmi ideoloji, gerçeğin kendisini ve tarihin nesnellüğünü ortadan kaldırır. Kapitalist-emperyalist düzen, kendi sömürü ve zorbalığını kitlelerin gözünden gizlemek zorundadır. İki sınıf arasındaki tarihsel çelişki ve çıkar farklılıkları sömürücülerin yalana başvurmasını zorunlu kılar. Üstelik gizlenmesi gereken yalnızca kişinin ya da bir toplumun sömürüsü değil, kişi ve toplum aracılığıyla başka halkların ve ülkelerin sömürülüp yağmalanması söz konusu olunca yalan ve çarpıtma ihtiyacı daha da artar. Sömürücü sınıf amacını gerçekleştirmek için hem baskı ve zor mekanizmalarını kullanır hem de ideolojik aygıtlarını devreye sokar.

Sömürü ve zorbalığın olduğu her yer ve zaman için geçerli olan bu olgu, tek tek siyasal coğrafyalarda olduğu gibi emperyalizm çağında uluslararası bir karakter de taşır. Tek tek ülkelerde yaşananlar emperyalist devletler aracılığıyla bütün dünya halklarına yaşıatılır. Egemen işleyiş ve düşünüş tarzı neyse toplumun onu kabullenmesi ve içselleştirmesi istenir. Egemen sınıfın doğrusu ve yanlışı aynı zamanda toplumun doğru ve yanlışıdır. Engels, maddi üretim araçlarının mülkiyetini elinde bulunduranlar, toplumsal düşünüşü belirleyen entelektüel üretim araçlarını da elinde bulundururlar diyerek durumu açıklıyor. Söz konusu emperyalizm çağı ve ABD emperyalizmi olduğunda bu on kat daha geçerlidir. ABD mali, askeri ve siyasal gücüyle hem kendi halkını sömürmekte hem de dünya halklarına kan kusturmaktadır. Bunu ise ideolojik hegemonyası ile tamamlamakta ve yaptıklarını insanlığın en çok da kendi ülke insanının gözünde meşrulaştırmaya çalışmaktadır. ABD emperyalizmi yaptıklarını meşrulaştırmak için din, hukuk, eğitim, basın, medya gibi her alanda ideolojik kanunlar devreye

sokarak insanlığın gözünden nesnel gerçekleri gizlemeye çalışıyor. Yeni dünya düzeni gibi ideolojik formasyonlar yaratıyor, medeniyetler çatışması teorisini ortaya atıyor, şovenizmi körüklüyor, toplumları emperyalist yağma ve talan savaşlarına hazırlıyor. Kavramları dejenere ederek içeriklerinden yoksunlaştırıyor ve kendi ihtiyacına uygun bir anlam yüklüyor. İşgali barış ve demokrasi götürmek için yapıyor. Kızılgerilileri barbar, Afganlıları şer eksen, Gerenimo'yu asi, Saddam'ı terörist ilan ediyor. Bush Irak ve Afganistan işgallerinin tanrının buyruğu olduğunu, kendisine vahiy geldiğini söylüyor ve yeni haclı seferi başlatıyor vb. Kapitalist devlet ve ideoloji kendi doğasına uygun davranarak her şeyi çarpıtıyor her yana yalan ve pislik saçıyor.

Gerçeğin inatçılığı

Oysa gerçekler her zaman inatçıdır, yok sayılarak ya da görmezden gelinerek aşılmış olmazlar. ABD'nin işgal, müdahale ve sömürüsünü maskeleyen için on yıllardır kullandığı yalana dayalı ideolojik bombardımanı eskisi gibi etkili olamamaktadır. Ancak sömürücü ve işbirlikçi burjuva sınıf mensupları ABD yalanlarına gönül rahatlığıyla inanmaktadır. Onların da alacağı bir kırıntı varsa eğer ABD'nin halklara kan ve gözyaşı döktürmesi kendileri açısından bir sorun değildir, hatta canı-gönülünden desteklerler.

Kendi halkını bir ölçüde uyutabilmesine rağmen ABD dünyada en sevilmeyen devlettir. Her müdahalesi insanlık tarafından sorgulanmakta ve ABD'ye duyulan nefret daha da artmaktadır. Dünyada hangi taş kaldırılrsa altından ABD emperyalizmi çıkıyor. Emperyalist dünyanın jandarması ABD'nin o kadar çok suçu bulunuyor ki herhangi birinin üstünü bütünüyle kapatması mümkün değildir. O kadar çok suçun faili olan bir zorbalığın yaptığı propaganda ne kadar güçlü olursa olsun, ne kadar ideolojik bombardıman uygularsa uygulasin halkların gözünde teşhir olmaktan kurtulamaz. Zira emperyalizmin acısını tüm dünya halkları iliklerine kadar çekmektedir.

Gizli belgelerin açığa çıkmasının sırrı

Bugün çeşitli belgelerin ortalığa saçılması ve bir sürü alçaklığın faili olan bir kısım insanın açığa çıkarılması da temelde bir şey ifade etmiyor. Bush, Ramsfeld vb. şu ya da bu kişi çeşitli suçlardan doğrudan sorumlu olabilir. Fakat bu emperyalist ABD'nin suçlarını bir gram hafifletmez. Açığa çıkan belgelerin sunulmuş biçiminden de anlaşılacağı gibi ABD'nin işgalleri mahkum etmek gibi bir düşüncesi de niyeti de yoktur. İşgalci ve "savaş suçlusu" Bush dan sonra bir anda balon gibi şişirilen Obama kısa zaman sonra uğraştığı sorunların içinde boğulmaya başladı. Propaganda aracılığıyla şişirilen balonu kolayca sönmeye başladı.

Boğuştuğu sorunların içinden çıkamayan Obama yönetimi kendi durumunu hafifletmek için suçu eski yönetici klingen üstüne yıkıyor ve muhataplarıyla ilişkisini yumuşatmaya çalışıyor. Böylelikle epey azalan toplumsal desteği tekrar arttırmaya ve politik yönelimine de daha güçlü destekler yaratmaya çalışıyor. Belgeler de bu yüzden ulaşılabilir yerlere koyuluyor. Eğer başka türlü olsaydı, belgelerde adı geçen herkesin savaş suçluları mahkemesine çıkarılıp yargılanmaları ve mahkum edilmeleri gerekirdi. Üstelik bunun yapılması için ortaya çıkan belgeler dışında başka çok kuvvetli dayanak noktaları da bulunuyor.

Che kavgamızda yaşıyor!

Katledilmesinin üzerinden geçen 43 yıla rağmen onun yaşamını bu sayfaya sığdırmanın zorluğunu bilerek başlıyoruz söze...

Che Arjantinli bir ailenin çocuğu olması dolayısıyla genç yaşta, yaşadığı kıtanın emperyalizmden kaynaklanan sorunlarını kavramıştı. Ezilen ve sömürülen halkların sesi olabilmek için siyasal mücadeleye atılmasındaki dönüm noktası da emperyalizmin bu kıtada çevirdiği kirli dümenlerdir. Onu enternasyonal yapan da tam olarak budur. Arjantin’de doğan Che, Meksika’da Fidel Castro ve arkadaşlarıyla tanışmış, onların davasına ortak olup Küba Devrimi’ne adını yazdırmıştır.

Küba devrimine katkısından ve üstün askeri eylemlere önderlik eden bir komutan olmasından dolayı merkez bankası başkanlığına ve sanayi bakanlığına getirilmiştir. Küba’da sosyalizmin inşa çabasına ortak olmuştur. Rusya’da Ekim Devrimi’nin ilk yıllarında uygulanan “Komünist Cumartesiler”i örnek alarak “Gönüllü Çalışma”yı Küba Devrimi’nin ilk yıllarında uygulamaya çalışan Che’dir.

Bu görevdeyken bile yerini sağlamlaştırıp kotluğunda oturmayı düşünmedi hiç. Afrika, Asya ve Latin Amerika’daki yükselen devrimci hareketleri dikkatle izledi. Küba Devrimi’nin başarısını diğer ülkelerde yapılacak devrimlerle güçlendirmek istiyordu. Küba Devrimi’nin tam anlamıyla başarıya ulaşabilmesinin yolunun buradan geçtiğinin bilincindeydi. Küba vatandaşlığına kabul edilen Che Küba Devrimi’nin diğer ülkelerde de yankı bulduğunu bilmekteydi ve bu duruma bizzat müdahale etme isteği ile enternasyonalist ruhu onu harekete zorluyordu. Bu ruh Che’nin sözlerinde şöyle ifade bulmaktadır: *“Bayrağı altında doğmadığımız bir ülkenin toprakları üstünde dökülen her damla kan, orada hayatta kalan kişinin daha ilerde kendi ülkesinin kurtuluş mücadelesine uygulamak için edineceği bir deney olacaktır. Ve kurtulan her halk, bir başka halkın kurtuluşu için verilecek savaşta kazanılmış bir aşamadır.”*

Küba’da olgunlaşan devrimden sonra içindeki devrim ateşiyle yanıp tutuşmaktaydı. Böylece Küba’daki görevlerini ve dostlarını geride bırakıp uzun bir yolculuğa doğru adım atmıştır. Küba’dan ayrıldıktan sonra Afrika kıtasında yükselen bağımsızlık savaşlarına katılan Che, sonra o çok sevdiği Latin Amerika dağlarına doğru yola çıkmıştır. Küba Devrimi’nin önderi Fidel Castro’dan bile gizli olarak kurduğu ilk gerilla birliğini Boliviya’ya göndermişti. Artık eksik olan kendisiydi ve bunun için tüm görevlerinden istifa ederek Boliviya’ya gitmiştir.

Küçük sayılabilecek bir grupla Boliviya dağlarında gerilla mücadelesi yürüten Che’nin karşısında ise Amerikan emperyalizmine boyun eğmiş Boliviya hükümeti ve onun silahlı güçleri vardır. Kendisini ve yoldaşlarını katletmek için arayan kolluk kuvvetleriyle son mermisine kadar çatışan Che, yaralı olarak tutsak edilmiştir. Tutsakken her türlü soruyu karşılıksız bırakmış ve katillerinin elinde sonuna kadar direnmiştir. Bunun üzerine elleri titreyen bir asker tarafından 9 Ekim 1967’de makineli tüfekle kurşuna dizilmiştir. Dünya halklarından alacağı tepkilerden dolayı Boliviya hükümeti infazı hemen oracıkta gerçekleştirmiştir.

Milliyetçiliğin, ırkçılığın, şovenizmin karşısında Che enternasyonalizm bayrağını dalgalandırırken Marksist teorinin ışığında hareket etmiştir. Marksist-Leninist dünya görüşünü hayatında pratikleştirmiştir.

Proletarya enternasyonalizmini hem görev hem de devrimci bir zorunluluk olarak algılamıştır. Lenin’in sözleriyle ; *“Bir sosyalist, bir devrimci proleter, bir enternasyonalist başka türlü düşünür: Bir savaşın karakteri kimin saldırdığına ve düşman’ın kimin ülkesinde bulunduğuna değil, savaşı hangi sınıfın yönettiğine, verili savaşta hangi politikanın sürdürdüğü ile bağlıdır.”*

Bugün dünyanın her köşesinden onu tanıyan, hayatını ve mücadelesini bilen insanlara rastlamak mümkündür. Sadece 20. yüzyılın devrimci bir siması değildir o. Bu yüzyıla adını silahıyla yazmış bir komutandır. Uluslararası bir ün kazanması sonucunda burjuvazinin de ilgi alanına girmesi kaçınılmazdır. Onun yaşamının örnek alınmasından korku duyan emperyalistler Che’yi tişörtler üstüne koyarak, alkol şişelerine alet ederek pazarlamaya kalkışmışlardır.

Burjuvazi onun hayatını maceraperestliğe indirgemektedir. Örnek devrimci imajını silerek metalaştırıp posterleriyle fetişleştirmektedir. Che’nin devrimci yaşamı ise onu kalıba sığmaz bir asi değil, emperyalizmin boyunduruğu altındaki halkların

mücadelesine adanmıştır.

Lenin’in, “Devlet ve Devrim” kitabındaki şu sözleri bu durumu çok net izah etmektedir : *“Egemen sınıflar, sağlıklarında büyük devrimcileri ardı arkası gelmez kırıkcılıklarla ödüllendirirler; öğretilerini, en vahşi düşmanlık, en koyu kin, en taşkın yalan ve kara çalma kampanyalarıyla karşılarlar. Ölümlemlerinden sonra, büyük devrimcileri zararsız ikonlar durumuna getirmeye, söz uygun düşerse, azizleştirilmeye, ezilen sınıfları ‘teselli etmek’ ve onları aldatmak için adlarını bir hale ile süslemeye çalışırlar. Böylelikle, devrimci öğretileri içeriğinden yoksunlaştırılır, değerden düşürülür ve devrimci keskinliği giderilir. Burjuvazi ve işçi hareketinin oportünistleri, bugün işte Marksizmi ‘evcilleştirme’ biçimi üzerinde birleşiyorlar. Öğretinin devrimci yanı ve devrimci ruhu unutuluyor, siliniyor ve değiştiriliyor. Burjuvazi için kabul edilebilir ya da öyle görünen şeyler, ön plana çıkarılıyor ve övülüyor.”*

Che, ezilen halkların ve proletaryanın kalbinde yer etmiş büyük bir devrimcidir. Anısı ve mücadelesi kavgamızda yaşamaya devam ediyor, edecek.

B.M.Aksakal

Jorge Briceno katledildi, mücadele sürüyor!

FARC-EP’in (Kolombiya Devrimci Silahlı Güçleri-Halk Ordusu) merkez komitesinde askeri stratejik kararları alan önemli kadrolardan biri olan Mono Jojoy adıyla bilinen Jorge Briceno, Kolombiya devletinin Macarena bölgesinde düzenlediği CIA destekli hava saldırısında 9 yoldaşı ile birlikte katledildi.

Bu seçkin FARC militanını katletmek için Kolombiya tarihinin en büyük operasyonu yapıldı. 30 uçak, 27 helikopter, kontrgerillaya bağlı 250 paramiliter ve yüzlerce asker seferber oldu. Uçaklar bomba üstüne bomba yağdırdı, helikopterler taş sütünde taş bırakmadı.

Bu hunharca katliamın ardından Kolombiya devletinin temsilcilerinin bildik söylevlerine emperyalist ABD Devlet Başkanı Barack Obama’nın sevinç dolu tebrikleri eşlik etti. Obama, Briceno’nun katledilmesinin ardından Kolombiya Devlet Başkanı Juan Manuel Santos’u kutladı. Obama, Jojoy’un öldürüldüğü günü *“Kolombiya halkının büyük günü”* ilan etti.

FARC ise, katliamın ardından yaptığı açıklamada *“Kolombiya halkımıza ve Latin Amerikalı kardeşlerimize, FARC-EP’nin şanlı önderliğinden cesur, onurlu ve binlerce çatışmanın kahramanı komutan Jorge Briceno’nun yoldaşlarının yanında ve devrimci sorumluluklarının ön saflarında, Nazi ordusu stili korkakça bombalamalar sonucu savaş meydanında düştüğünü derin acıyla bildiririz”* derken, ayrıca *“mücadeleyi yoğunlaştırarak sürdürme”* çağrısı yaptı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ceylan Önkol bir yıl önce devlet tarafından katledildi...

Çocuk katili devlet hesap verecek!

Ceylan Önkol geçen yıl 28 Eylül günü Diyarbakır'ın Lice ilçesinde Türk sermaye devleti tarafından katledildi. Daha 14 yaşındaydı. Devletin baskı ve terörünün eksik olmadığı topraklarda hayvan otlatıyordu. Ancak bu sırada atılan bir bombayla katledildi. Birçok veri katilin TSK olduğunu gösteriyordu.

Aradan bir yıl geçti. “Soruşturma” hala sürüyor fakat henüz açılmış bir dava yok! Ceylan'ın katilleri şimdiden aklandı. Ceylan'ın dosyası da “faili meçhuller” arasındaki yerini aldı. Keza, soruşturma dosyası failin Ceylan olduğunu söylüyor. Jandarma fezlekesinde de fail yok deniliyor. Böylece devlet, işin içinden sıyrılıyor. Tek başına bu ibare bile, devletin bu olayı formalite icabı yürüttüğünü gösteriyor.

Oysa failleri biliyoruz. Failler 13 yaşındaki Uğur Kaymaz'ın vücuduna 13 kurşun boşaltanları aklayanlardır. 15 yaşındaki Yahya Menekşe'yi panzerle ezip sonra da hiçbir şey olmamış gibi yapanlardır. Fail, “Kadın da olsa çocuk da olsa öldürün” talimatını veren Başbakan Erdoğan'dır. Genelkurmay Başkanlığı'dır. Şırnak'ta 14 yaşındaki Fırat Basan'ı akreple ezenlerdir. Kısacası hükümeti, ordusu, yargısıyla bütün bir devlettir.

Tarihi boyunca Kürt halkı üzerinden zulmü eksik etmemiş olan Türk sermaye devletinin yaptığı yargısız infazlar, toplu katliamlar, son olarak Hakkari provokasyonu devletin neler yapabileceği hakkında fikir veriyor. Sınır tanımayan işkenceler, faili meçhuller ve sayısız katliam, Ceylan'ın katilinin kim olduğu konusunda söylenecek başka söze lüzum bırakmıyor.

Ceylan'ı katledenler yargı silahını devreye soktu

Yargı her defasında devletin terör mekanizmasının çok özel bir parçası olmuştur. Katilleri aklama ve katillerin üzerine gidenleri de susturma rolünü üstlenmiştir. Yargı bu kez Ceylan'ın dosyası için devreye girdi. Devletin jandarması, savcısı bu dosyanın da tozlu raflarda yerini alması için elinden geleni yaptı ve yapıyor. Yılan hikayesine dönen soruşturma dosyası baştan aşağıya hukuksuzluk örnekleriyle dolu.

Önkol ailesinin avukatı ve İnsan Hakları Derneği (İHD) Diyarbakır Şubesi Yönetim Kurulu üyesi Serdar Çelebi, Devrim Sevimey'a verdiği röportajda bunları şöyle sıralıyor:

- Ceylan'ın katledildiği gün, Lice Cumhuriyet Savcısı yerine delilleri toplamak için imam gönderildi. Olayın olduğu gün, olay yeri incelemesi yapılamadı.

- Oysa bilirkişi raporu hep olay yerinden bahsediyor, ama olay yerindeki deliller üç gün boyunca muhafaza altına bile alınmamış. Mesela bilirkişi raporunda 25 cm genişliğinde 3 buçuk cm derinliğinde bir çukur var deniyor. Yani bir ayak tökezlemesiyle oluşabilecek bir çukur. Ama karakolun, savcının göndermiş olduğu imamin beyanları ve ilk çekimlerine göre öyle bir çukur yok.

Bilirkişi raporunda Ceylan'ın elinde olup bombaya vurduğu iddia edilen tahra incelenmedi. Bununla ilgili, üstünde iz var mı yok mu, kayıt altına alınmadı. Tahra, savcılığın soruşturma dosyasına girmedi.

- Ceylan'ın otopsi nizamienin bahçesindeki bir konteynırda yapıldı. Ailenin vekâleti olmadığı gerekçesiyle otopsiye Serdar Çelebi alınmadı. Otopsiyi, yeni mezun olmuş pratisyen bir hekim yaptı. Otopsiye yardımcı olanlar ise hizmetli ve temizlikçiydi. Böylece

uzman bir kişinin yapacağı bir otopsiyle patlamaya ilişkin farklı bir sonuca ulaşılabilme olasılığı da ortadan kaldırılıyor. Sadece ölüm sebebini belirlemenin yeterli olmayacağı bir durumda ölüm şekli açıklığa kavuşturulamamış oluyor.

- Savcı otopsi tutanağını Serdar Çelebi'ye vermek istemezken tutanak, Ceylan'ın babası adına zorla alındı. Benzer biçimde “olay yerine gidilmeme” tutanağını da zorla alınırken, ertesi günü dosyanın fotokopisi, dosyaya gizlilik kararı konulmasıyla verilmedi.

- Raporda ölüm sebebiyle ilgili olarak Ceylan'ın elindeki tahrayla eğilmiş ve yerdeki bombaya vurmuş olabileceği belirtiliyor. “Ama patlama sırasında niye eline bir şey olmamış?”, “Otururken vurulsa nasıl olur, ayakta vurulsa nasıl olur?”, “Yara izlerinde bulgular nedir?” gibi bilimsel ayrıntılar raporda yer almıyor.

Kocaeli Üniversitesi Adli Tıp Anabilim Dalı Uzmanı Prof. Dr. Ümit Biçer'den alınan alternatif mütalaa ise Ceylan'ı öldüren patlayıcının “40 mm'lik bomba atar bir silahın” mühimmatı olduğunu belirtiyor. Biçer'in raporunda ayrıca, diğer bilirkişi raporunu hazırlayan iki bomba uzmanının patlayıcılar hakkında bilirkişilik yapabilecekleri, ama olayın nasıl cereyan ettiği konusunda ehil olmadıkları eleştirisi var.

Raporda, bombanın yerde de patlamış, atılmış ya da yere yakın bir yerde de patlamış olabileceği ama bunun Ceylan'ın vurarak patlattığı bir nesne olmadığı görüşü var. Bu tespit, Ceylan'ın vücudundaki yaralar üzerinden oluşturulmuş. Ceylan'ın ellerinin sağlam olması, ayrıca vücuttaki diğer yara izleri de bombanın belli bir mesafe uzakta patladığına işaret ediyor.

Ceylanlar'ın hesabını sormak için mücadeleyi yükseltelim!

“Babanın beyanı alınırken içeri girdiğimde Ceylan'ı gördüm. Paramparçaydı. Yüzü sağlamdı, elleri, ayakları sağlamdı, bakışları, gözleri sağlamdı, ama göğsünden itibaren kalanı paramparçaydı.” Ceylan Önkol'un ailesinin avukatının bu sözleri Kürdistan'daki çocukları tarif ediyor. Bazen bir panzere taş atarken panzerin altında kalan, bazen sermaye devletinin döşediği mayınlar yüzünden ölen, bazen piknik yaparken, hayvan otlatırken, maç yaparken katledilen Kürt çocuklarını anlatıyor. Kürt halkının üstündeki tahakküm sürdükçe failleri hep meçhul kalacak cinayetleri anlatıyor.

Ceylanlar'ın hesabını katil devletten sormak ve çocukların gönüllerince yaşayabileceği eşit ve özgür bir ülke kurmak için mücadeleyi yükseltmeliyiz.

Ceylan Önkol anıldı

Ceylan Önkol, 28 Eylül günü mezarı başında ve Taksim'de gerçekleştirilen eylemlerle anıldı.

Ceylan'ın mezarının bulunduğu Bingöl'ün Genç İlçesi'ne bağlı Demirliabağ Köyü'nde gerçekleşen anmada, Ceylan'ın ailesi, yakınları, avukatları ve İnsan Hakları Derneği üyeleri yer aldı. Ceylan'ı katleden sermaye hükümetinin temsilcilerinden AKP Ankara Milletvekili Zeynep Dağı da iki yüzlüce anmaya katıldı.

Anmada, İHD Diyarbakır Şube Yöneticisi ve ailenin avukatı Serdar Çelebi, aradan geçen bir yıla rağmen Önkol'un ölümünden sorumlu olanların henüz tespit edilmediğine dikkat çekti. Faillerin hukuk tarafından korunduğunu belirtti.

Soruşturmanın hala tamamlanamamasına tepki gösteren Ceylan'ın ağabeyi Rıfat Önkol da şunları söyledi: “Aradan bir yıl geçti ne hükümet ne CHP ne MHP, hiç kimse kapımızı çalmadı, başsağlığı bile dilemedi. Batıda bir Ceylan öldürülseydi ne olurdu? Görüyoruz aşk cinayetlerinin katilleri bulunur. Ancak Ceylan Kürt kızı olduğu için mi kimse faillerin ortaya çıkması için umut verici açıklama yapmadı? Devlet bizi birinci sınıf vatandaşı olarak görmüyor mu? Devlet ayırım yapıyor.”

Başbakan Erdoğan'ın Filistin'de çocukların öldürülmesine gösterdiği tepkileri hatırlatan Rıfat Önkol, “Bu ülkenin çocukları ölüyor, neden sesiniz çıkmıyor” dedi.

Ceylan, Taksim'de mumlarla anıldı

Ceylan Önkol İnisiyatifi tarafından gerçekleştirilen eylemde, “Ceylan'ın öldüren militarizm, susma militarizmi sorgula” ve “Kaza değil cinayet sorumlular yargılanacak” pankartları açıldı. Galatasaray Meydanı'nda bir araya gelen kitle “Ceylan'ın hesabı sorulacak” ve “Em ji bir nakin” yazılı Ceylan'ın fotoğraflarını taşıyarak Taksim Meydanı'na sloganlarla yürüdü.

Burada gerçekleştirilen oturma eyleminde mumlar yakıldı. Eylemde Barış Annesi Yıldız Demir, Zeynep Tanbay ve İlkay Akkaya konuştu.

Demir, “Yeter artık, biz çok ceylan yitirdik, artık bu kan dursun, bu devlet ne istiyor. Artık barış olsun” diyerek Ceylan'ın katledilmesine yönelik tepkisini dile getirdi.

Ceylan'ın köyünü ziyaret eden İlkay Akkaya da, “Bazı durumlarda hiçbir sözcük yeterli gelmiyor. O zaman ailesini ziyarete gittiğimizde bu günkü gibi bana da hakim olan duygu utanma duygusuydu. Bu ülkede çocuklar duvarlardaki resimlere bakarak yaşıyor. Artık Kürt çocukları ölmesin. Bu davanın takipçisi olacağız” dedi.

Tophane saldırganlığı ve gerici-faşist güruhu aklama çabaları

Z.U.s

21 Eylül akşamı Tophane’de sanat galerilerinin açılışı, gerici-faşist güruhun saldırısına hedef olmuştu. Benzerlerine çokça rastlanan bu saldırı, öncekilerde olduğu gibi resmi yetkililerce geçirtilmeye çalışıldı. Esas ilginç olan ise farklı kesimlerden pek çok kişinin de saldırının özünü yoksayan ve türlü mazeretlerle gerekçelendirmeye çalışan yorumları oldu. Başlangıçta saldırıyı anlamaya ve yorumlamaya çalışan samimi çabalar gibi gözükten bu tespitler, çok geçmeden linç girişimine meşruluk kazandırma girişimlerine dönüştü.

Tophane’de gerici linç girişimi ve devletin örtbas etme çabası

Öncelikle yaşananları hatırlamakta yarar var. Beyoğlu’nun Tophane semtinde 21 Eylül akşamı, 5 sanat galerisinin açılış etkinliği bir arada gerçekleştiriliyordu. Açılış kokteylinin ilerleyen saatlerinde 20-30 kişilik bir güruh sokakta içki içildiği, çevre esnafının ve mahallelinin rahatsız olduğu gibi gerekçelerle galeri açılışına saldırdı. Sıklıkla tekbir getiren güruh, kokteyle katılanları sopalarla darp etti, biber gazı sıktı. Galerilerin camları ise atılan taş ve şişelerle kırıldı.

Yaşanan saldırı sırasında alışıktığı üzere uzun süre polis yoktu. Polisin gelmesinin ardından ise saldırı sona erdi. Polis saldırıyı kışkırtan ve yönetenleri değil, olaya katılanlardan 7 kişiyi gözaltına aldı. Bu 7 kişi ise ertesi gün götürüldükleri mahkemede serbest bırakıldı. Böylece bir kez daha linç girişiminden geriye kırık camlar ve yaralı mağdurlar dışında birşey kalmamış oldu. Bu kez en azından saldırıya uğrayanların gözaltına alınmadığını da not düşmek gerekir tabi...

Gerçekleşen bu gerici saldırı devletliler tarafından ise -sonradan başbakanın ağzından da duyulacağı gibi- geçirtilmeye çalışıldı. İstanbul Valisi yaptığı açıklamada olayın trafiğin aksamasından kaynaklanan bir münakaşa olduğunu iddia etti. Belli ki otomobil galerisi ile sanat galerisi arasındaki farkı bilmeyen İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı Kadir Topbaş ise, olayın iki galeri arasındaki çatışmadan kaynaklanmış olabileceğini söyledi.

Yerel yetkililerin ilk açıklamalarını hükümet mensuplarının demeçleri izledi. AKP’nin sol vitrinini süsleyen Kültür Bakanı Ertuğrul Günay hemen Tophane’ye giderek yaşananların İstanbul’a yakışmadığını söyledi. 7 kişinin serbest bırakılmasının da takipçisi olacağını belirtti. Günay bunu söylerken mahalleliye de galericilerle barışmalarını öğütlemekten geri durmadı.

Başbakan Erdoğan ise yaptığı açıklamalarla bir kez daha linççileri değil, olayı yansıttığı için basını suçladı. Lokal olayların büyütüldüğünü ve AKP’yi yıpratmak için kullanıldığını iddia etti. Pek çok kişiye çattığı konuşması boyunca linççileri kınamazken “Ben oranın çocuğuyum, sokak sokak bilirim” sözleriyle adeta saldırganları aklamaya çabaladı. Başbakan gözaltındaki 7 kişinin serbest bırakılmasını ise “emniyet gereğini yaptı” sözleriyle değerlendirdi.

Resmi cenahtan yapılan tüm açıklamalar, devlet cephesinden saldırının sahiplenildiğini ya da mazur

ve makul görüldüğünü gösteriyor. Geçmişte yaşanan benzer saldırılar ile karşılaştırıldığında bu durumun şaşırtıcı olmadığı açık.

Saldırıyı anlama adı altında aklama çabaları!

Devlet cephesinden saldırıya dair yapılan açıklamaların yanısıra düzen kalemşörlerinin ve liberallerin yorumlarını da ele almak gerekiyor. Saldırıya dair yapılan yorumlar genel olarak iki başlık altında toplanıyor. İlki gerici ve faşist cenahın saldırıyı açıktan sahiplenene ve savunan çizgisi. Bu kesimler kudurgan biçimde sanat galerilerinde sergilenenlerin ve buralara gelip gidenlerin saldırıyı çoktan hakettiğini iddia ediyor. Üstelik devletliler gibi üstü kapalı biçimde değil açıkça saldırıyı sahipleniyor, “müslüman mahallesinde salyangoz satılmaz” diyor.

Bu grubun söylediklerini ciddiye alıp yanıt vermeye dahi gerek yok. Ancak en az bu kesim kadar tehlikeli ve başını libarellerin çektiği bir başka kesim, pek çok üst perdeden söylem kullanarak saldırının arka planına ışık tuttuğunu iddia ediyor. Bu ikinci grup sıkça marksist kavramlara, sınıf mücadelelerine, sosyal dönüşümlere değiniyor ancak bunları götürüp saldırıya adeta hak veren bir noktaya bağlıyor. Son dönemlerde sıkça raslanmaya başlayan bu liberal-aydın tavrı kullandığı literatürün de etkisiyle ciddi bir bilgi kirliliğine ve kafa karışıklığına yol açıyor.

Bu cenahın kullandığı yöntemsel çerçevenin tutarsızlığına değinmeden önce kullandıkları argümanları birkaç başlık altında toplamak mümkün. Bir kısmı sanat galerilerinin ve modern sanatın mahallenin yapısı ile uyumadığını ve ona yabancı kaldığını iddia ederek mahallenin eliteleştirilmeye direndiğini söylüyor. Bir kesim ise sorunu kentsel dönüşümle bağlayarak mahalledeki dönüşümün halkı huzursuz ettiğini anlatıyor. Bazıları işi daha da derine götürerek Tophane’nin tarihini ele alıyor, sokağın

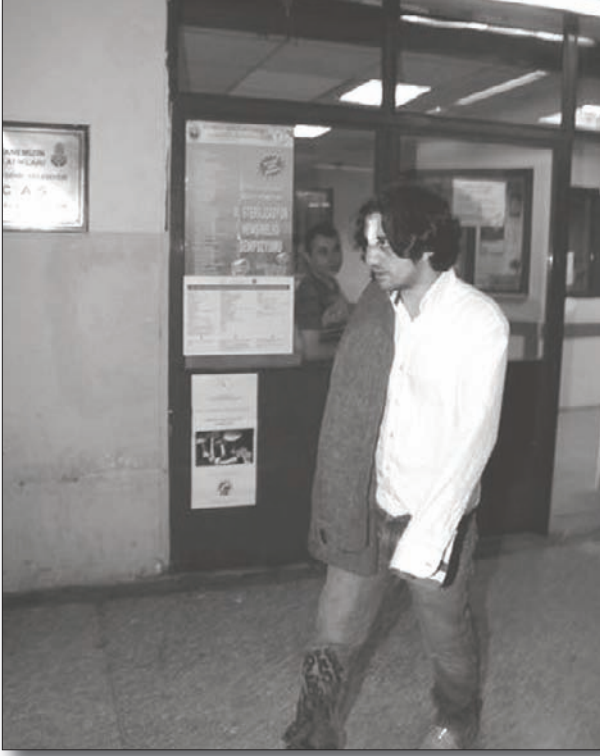
çelişkileri, mahallenin yapısını ve bugünkü tepkisinin nedenini anlatıyor. Belli ölçülerde doğru veriler de içeren tüm bu yorumların arasında nedense yaşananın gerici ve faşizan bir saldırı olduğuna, kabul edilemezliğine, devletin saldırganları kayırdığına dair vurgu yok denecek kadar az.

Üstelik saldırıya uğrayan galeri sahiplerinin dahi bu gibi açıklamalara girişmeye çalışması ya da Türkiye İnsan Hakları Vakfı gibi bir kurumun dahi yıllardır mahalle halkıyla iyi geçindiğini ilan etmeye çabalaması yaşanan bilgi kirliliğinin ve kafa karışıklığının boyutlarını gözler önüne sermekte.

Hiçbir tespit gerici kudurganlığın üzerini örtmek için kullanılamaz!

Bu cenahın gerçeğin üzerinden atlayarak yaptığı tartışmaların yöntemselsel olarak nasıl bir tutarsızlık içinde olduğunu kısaca da olsa açıklamak gerekiyor. Herşeyden önce yaşananları olgulara bağlı kalarak değil tarihsel ve sosyolojik kökenleriyle ele almanın, bu gözle yorumlamanın marksistler açısından vazgeçilmez olduğunu söylemek şart. Ancak bu tespit, tarih karşısında öznelere yok sayan bir görüşü kesinlikle desteklemez. Ya da basitçe yapılanların sebeplerinin olması, yapılanları mazur göstermez, sadece anlaşılmasını sağlar.

Bir örnek vermek gerekirse, Almanya’da faşizmin yükselişine dair bugün pek çok veri elimizde mevcut. Almanya’nın tarihi, sosyolojik yapısı, işçi ve devrimci hareketin seyri, halkın içinde bulunduğu açmazlar ayrıntılı biçimde incelenmiş durumda. Bunlara bakarak da faşizmin nasıl yükseldiği, hangi kitle tabanına dayandığı, işçi ve emekçilerin hangi özlemlerini kullandığı gibi pek çok soruya ışık tutabiliyoruz. Ancak bugün kimse çıkıp da faşistleri anlamak lazım, onların faşist olmasının sebebi budur gibi bir söz söylemeye cesaret edemiyor. Ortada milyonları katleden bir katil sürüsü vardır, o ya da bu sebeple bu teşkilatın parçası olan herkes insanlığın

vicdanında mahkum edilmektedir.

Çok geriye gitmeye de gerek yok, bugün tecavüz tüm kesimlerce en insanlık dışı suçlardan biri olarak tanımlanmaktadır. Tecavüzcülerin kişilikleri incelendiğinde içerisinde yaşadığımız çürümüş düzenin yarattığı hastalıklı kimlikler olduğunu kolayca görebiliriz. Tecavüz gibi bir suçun toplumsal bir dönüşüm ile ortadan kalkacağını da söyleriz. Ancak hiç kimse bu doğru tespitten yola çıkarak tecavüzcüleri mazur gören ve anlamaya çalışan bir çaba içerisine girmez.

Tophane’ye dönecek olursak, linç girişiminin yıllardır yaşananlardan farksız bir saldırı olduğu gerçeğini bir an olsun gözden kaçırmamak gerekmektedir. Beyoğlu’nun ‘renkli’ dünyasının mevcut sınırlarına sığmayarak çevre muhitlere doğru yayılma eğilimi gösterdiği ve Topkapı’ya ulaştığı, mahalledeki alt sınıfların dönüşüm sancıları çektiği, modern sanat ile toplum arasındaki mesafe gibi başlıklar, olsa olsa akademik çalışmaların konusu olabilir.

Tophane bugün tuttuğu yer itibariyle İstanbul’da gericiğin, mafyacılığın ve AKP çizgisinin kalesi konumundadır. Geçtiğimiz yıllarda 1 Mayıslar’da ve IMF protestolarında göstericileri linç etmeye çalışan yine aynı Tophane “sakinleri”dir. O gün saldırı nasıl “vatandaş tepkisi” diye geçiştirilmeye çalışıldıysa bugün de benzer biçimlerde geçiştirilmeye ve bu şekilde de desteklenmeye çalışılmıştır. Üstelik linççiler sadece Tophane’den ibaret değildir. Tophane sadece bu zihniyetin güçlü olduğu bir bölgedir. Yoksa İdil Biret konserini basanlar, devrimcileri ve Kürtleri sokak ortasında linç edenler aynı zihniyetin farklı bölgelerden mensuplarıdır.

Gerçekleştirilen bir linç girişiminin sessiz kalarak desteklenmesi ise açıktır ki yenilerine davetiye çıkarmaktadır. Nasıl ki Trabzon’da, linç edilmeye çalışılan TAYAD’lıların, saldırganlar serbest kalırken tutuklanması linç saldırılarını tırmandırdıysa, Tophane saldırısının da geçiştirilmesi gericiliğe istediği kanunu kendisinin uygulaması yetkisi vermek anlamını taşır.

Bugün burjuva bir sanat merkezine yönelen gericiyi yarın pek çok ilerici kurumu hedef almayı sürdürecektir. Bunun karşısında yapılması gereken ise tutup da katil sürüsünü anlamaya çalışan sözler sarfetmek değil, mahkûm etmek ve onu besleyen kapitalizm ile birlikte tarihe gömmenin mücadelesini vermektir. Sınıfsal tespitler, ancak bu gerçeği işaret ediyorsa anlam taşır, aksi laf kalabalığı yapmak ve gerçeğin etrafından dolaşmaktan öte bir işe yaramaz.

Cinsel istismarcıların kalkanı: “İyi hal indirimi”

Gerici bir gazetenin 74 yaşındaki yıllanmış(!) yazarı olan Hüseyin Üzmez, 2 yıl önce küçük bir kız çocuğuna cinsel istismarda bulunmak suçuyla kamuoyunun gündemine oturmuştu. Alenen gerçekleşen olayın ardından Adli Tıp’ın ve yargının Üzmez’i cezadan kurtarmak için çabası da, gelen yoğun tepkisi nedeniyle sonuçsuz kaldı. Üzmez ilk önce serbest bırakıldı. Sonra yeniden Adli Tıp, yargılama süreci derken Üzmez soluğu cezaevinde aldı.

Üzmez davası, düzenin iki kurumunun, (Adli Tıp ve yargının) ne denli çürümüş olduğunu bir kez daha gösterdi. Kararlarını tümüyle devletin ihtiyaçlarına göre alan Adli Tıp Kurumu, bir yandan ölümcül hastalığa yakalanan devrimci tutsakları ölüme mahkum ederken, öbür yandan da tacizcileri ve tecavüzcüleri aklama işine soyundu. Gencecik kız çocuğunun karşılaştığı cinsel istismarın sonucu yaşadığı travmayı yoksayarak ruh sağlığının bozulmadığına karar verebildi. Adli Tıp’ın kararı yargı için dayanak oldu ve Üzmez’in tutuksuz yargılanmasına karar verildi. Ancak, bir kez daha başta kadın örgütleri olmak üzere kamuoyunun tepkisiyle bu karar geri alındı.

Hüseyin Üzmez, öne çıkan bir örnek olmakla birlikte kuşkusuz ki tek değil. Dinci gericilerin burjuva mahkemeleri tarafından korunmasının bir başka örneği ise geçtiğimiz günlerde Çorum’da yaşandı. 15 yaşındaki E.Y., Çorum’da islamcı Ensar Vakfı başkanı Zekai İşler’in tacizine uğradı. Çorum Ağır Ceza Mahkemesi, E.Y.’nin ruh sağlığının bozulduğuna ilişkin Adli Tıp raporuna rağmen *“beden ve ruh sağlığının bozulmasına neden olabilecek şekilde cinsel istismar”* maddesini işletmedi. Mahkeme, aynı suçu birden fazla kere işlediği gerekçesiyle 5 yıl 7 ay hapse mahkum ettiği İşler’in cezasını, iyi hal indirimi yaparak 4 yıl 8 aya indirdi. Mahkeme, aynı zamanda İşler’in tahliyesine de karar verdi. İyi hal indiriminin gerekçesi ise, kızın ruh sağlığının cinsel istismar nedeniyle mi, yoksa basında çıkan haberlerden dolayı mı bozulduğuna ilişkin şüphe bulunması!

Kararda ise şu sözlere yer veriliyor: *“E.Y, sanığın cinsel istismar eyleminden 1-1,5 yıl sonra şikayetçi olmuştur. Eylem, sanığın Çorum ilindeki konumu nedeniyle büyük sansasyon yaratmış, ulusal basında da yer almıştır. Davanın yarattığı yankı dikkate alındığında mağdurenin ruh ve beden sağlığının uğradığı cinsel istismar eyleminden mi yoksa şikayetçi olduktan sonra yaşadığı gelişmeler, ulusal basının mağdure üzerinde yarattığı etki ve baskılar ile mi meydana geldiği hususunda şüphe oluşmuştur. Şüpheden sanık yararlanır ilkesi gereğince karar verilmiştir.”*

Mahkeme İşler’i aklamak için uydurma gerekçeler bulurken bu kez suçu medyaya yıkıyor ve tacize uğrayan genç kızın *“medyadaki haberlerden etkilenerek ruh sağlığının bozulduğu”* yalanına sarılıyor.

Mahkeme ceza indirimi ile yetinmeyerek aynı zamanda “inandırıcı delil elde edilemediği” gerekçesiyle İşler’in beraatine de karar veriyor. Ama bu karara varırken de davada tanıklık yapan vakıf çalışanı ve bursiyerlerin ifadelerine bile gerek görmüyor.

Tacizci ve tecavüzcüleri aklamak için nedenler çok! Neredeyse cinsel saldırıya uğrayan kadınları suçlu kılacak gerekçeler sonucu saldırıyı gerçekleştirenler iyi hal ve haksız tahrik indirimlerinden yararlanıyor. Burjuva hukuk ise hemen hemen her olayla birlikte erkek egemen düzenin koruyuculuğunu yaptığını bir kez daha kanıtlıyor.

Devletin, kolunu kopardığı tutsaktan alacağı bitmemiş

Sermaye devleti, yargı terörünü bir baskı aracı olarak çok özel bir biçimde kullanıyor. Burdur Cezaevi operasyonunda kolu kopan Veli Saçılık da bugün yargı terörünün mağduru.

5 Temmuz 2000 tarihinde sermaye devletin Burdur Cezaevi’ne düzenlendiği vahşi operasyonda, makineli tüfekler, kepçeler kullanılmış, 61 tutsak ağır yaralanırken Veli Saçılık’ın kolu koparılmıştı. Bu kadarla da kalmamış kopan kol çöpe atılmış ve sonunda bir köpeğin ağzında bulunmuştu.

Kopan kolu, bir köpeğin ağzında görüntüleyen fotoğraf karesi gazetelerde yayınlanınca dönemin yetkilileri, “Sorumlular için gereken yapılacak” açıklamasını yaptı. Bu vahşi operasyonu düzenleyenler adına tepkileri yumuşatmak için yapılan açıklamanın bir karşılığı olmadı.

Fakat Veli Saçılık, Antalya İdare Mahkemesi’nde tazminat davası açtı ve 100 bin lira maddi, 50 bin lira manevi tazminat aldı. Mahkeme kararında, devletin, cezaevindeki bir kişinin can güvenliğini ve vücut bütünlüğünü korumakla görevli olduğunu ifade etti.

Saçılık’ın açtığı tazminat davası sürerken, “örgüte yardım ve yataklık etmek” suçlamasıyla yargılandığı davadan beraat etti. Bu süreçte, Burdur Cezaevi operasyonu nedeniyle hakkında açılan “cezaevi idaresine isyan” davası da zaman aşımı nedeniyle kapandı.

Ancak ilgili bakanlıkların Antalya İdare Mahkemesi’nin kararını Danıştay’a götürmesinin ardından Danıştay, tazminatın Saçılık hakkındaki ceza davası sonuçlandıktan sonra karara bağlanmasına hükmetti. Danıştay’ın bozduğu kararı yeniden inceleyen Isparta İdare Mahkemesi, dava zaman aşımına girmiş olmasına karşın dava karara bağlanmış ve suçlu bulunmuş gibi işlem yaparak Saçılık’a tazminat ödenemeyeceğini belirtti. Tazminatın faiziyle birlikte geri alınmasına ve mahkeme masraflarının da Veli Saçılık tarafından karşılanmasına karar verdi. Bu noktada Saçılık’tan ödenmesi istenen para faizi ile birlikte yaklaşık 500 bin lira.

Faşist baskı ve teröre son!

Sermaye devleti, ilerici ve devrimci güçlere dönük devlet terörünü yoğunlaştırarak sürdürüyor. 21 Eylül günü İstanbul ve Bursa’da gerçekleştirilen polis operasyonlarının ardından gözaltına alınan 17 Sosyalist Demokrasi Partisi (SDP) ve Toplumsal Özgürlük Platformu (TÖP) üyesinden 13’ü, “Devrimci Karargah örgütüne üye oldukları” iddiasıyla tutuklandı. Adana’da İşçilerin Sosyalist Partisi binasına bombalı saldırı düzenlenirken, TAYAD’lılar polis-faşist işbirliği içerisinde saldırıya uğradı.

SDP ve TÖP’e tutuklama terörü

SDP il ve ilçe binaları ile TÖP üyelerinin evlerine 21 Eylül sabahı eşzamanlı baskınlar düzenlenmişti. “Devrimci Karargah davası” kapsamında gerçekleştirildiği belirtilen baskınlar sonucu, aralarında SDP Genel Başkanı Rıdvan Turan ve TÖP sözcüsü Oğuzhan Kayserilioğlu’nun da bulunduğu 17 kişi gözaltına alınmıştı.

İstanbul Emniyet Müdürlüğü Terörle Mücadele Şubesi’nde üç gün boyunca gözaltında tutulan SDP ve TÖP üyeleri, 24 Eylül günü Beşiktaş Adliyesi’ne çıkarıldılar. Sabah saatlerine dek süren mahkeme sonucunda, SDP Genel Başkanı Rıdvan Turan, TÖP sözcüleri Oğuzhan Kayserilioğlu ve Tuncay Yılmaz, SDP Genel Başkan Yardımcıları Günay Kubilay ve Ecevit Piroğlu, MYK üyesi Ulaş Bayraktaroğlu, SDP üyesi Özgür Cafer Kalafat, İbrahim Turgut ve TÖP üyesi Semih Aydın’ın tutuklanmalarına karar verildi. SDP PM Üyesi ve İHD İstanbul Şube yöneticisi Sultan Seçik ve Özgür Aytekin ise tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakıldı.

Tutuklamalar protesto edildi

İstanbul’da 25 Eylül günü gerçekleştirilen eylem SDP, TÖP ve Sosyalist Birlik Hareketi tarafından örgütlendi. Taksim Tramvay Durağı’ndan Galatasaray Lisesi önüne “Tutuklamalar bizi yıldıramaz” pankartı arkasında gerçekleştirilen yürüyüşün ardından basın açıklamasına geçildi.

EHP, SP, EMEP, BDP, BDSP ve ESP’nin de aralarında bulunduğu birçok kurumun destek verdiği eylemde, operasyon kapsamında gözaltına alınan ve tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakılan SDP PM Üyesi ve İHD İstanbul Şube yöneticisi Sultan Seçik, baskıların kendilerini yıldıramayacağını söyledi.

Sosyalist Parti Genel Başkanı Sevim Belli’nin yanı sıra EHP, EMEP, DİP-G adına konuşmaların yapıldığı eylemde SDP, TÖP ve SBH adına ortak basın açıklaması okundu.

Adana’da SDP ve TÖP tarafından basın açıklaması yapıldı. Kültür Sokak girişinde yapılan basın açıklamasında yaşanmakta olanın bir “AKP komplosu” olduğu söylenerek bu komplonun dağıtılacağı ifade edildi. Eyleme BDSP de destek verdi.

Bursa’da SDP ve TÖP üyeleri Orhangazi Parkı’nda yaptıkları açıklamayla tutuklama terörünü protesto etti.

“İşçilerin ve Ezilenlerin Birliği Engellenemez! SDP-TÖP”, “Baskılar bizi yıldıramaz AKP’nin komplosu boşa çıkarılacak! SDP-ÖDP” pankartlarının açıldığı eyleme Sosyalist Parti, SODAP, ESP, BDSP, EHP ve DHF de destek verdi.

AKP’nin türlü yalanlarla demokrasi ve özgürlük yaygaraları koparttığı, sol muhalefeti ve toplumu sindirmek için pespaye yöntemler kullandığı belirtildi.

Sosyalist Parti’ye bombalı saldırı protesto edildi

Adana’da Sosyalist Parti İl Başkanlığı’na 26 Eylül günü gerçekleştirilen bombalı saldırı 27 Eylül İstanbul’da protesto edildi.

Taksim Tramvay Durağı’nda bir araya gelen Sosyalist Parti (SP) üyeleri, “Son tezgahı bozacağız! Baskılar bizi yıldıramaz! / Sosyalist Parti” pankartı açarak basın açıklaması gerçekleştirdiler.

Sosyalist Parti adına basın açıklamasını gerçekleştiren Zafer Aldemir, Adana’da üyeleri toplantı halinde iken parti bürosunun kapısına zaman ayarlı ve parça tesirli ses bombası bırakıldığını hatırlattı.

Adana’da terörle mücadele polislerinin, uzun zamandır Dev-Lis’e ve Sosyalist Parti’ye dönük baskı ve tehditlerini sürdürdüğünü belirten Aldemir basın açıklamasını şu sözlerle noktaladı:

“Partimize dönük bombalı provokasyonun ve düzmece iddialarla devrimcilere dönük sürdürülen her türlü tasfiye komplosunun karşısında duracak, bu oyunu bozacağız!”

Eyleme BDSP, EHP, ESP, Tüm-İGD ve TÖP destek verdi.

Adana’da da Sosyalist Parti binasına yapılan bombalı saldırı 27 Eylül günü parti il binası önünde yapılan basın açıklamasıyla protesto edildi.

Saldırının genel üye toplantısının yapılacağı güne denk geldiğine dikkat çekilen açıklamada, Dev-Lis ve Sosyalist Parti üyelerinin, uzun süredir terörle mücadele polisleri tarafından tehdit edildiği ve kendilerine baskı uygulandığı ifade edildi. Partiyeye dönük bombalı provokasyona ve SDP ile TÖP’lülere yönelik düzmece operasyonlara değinilerek, suç

duyurusunda bulunulacağı belirtildi. Eyleme BDSP de destek verdi.

TAYAD’lılara linç saldırısı

TAYAD’lıların 18 Eylül günü hasta tutuklu ve hükümlülerin serbest bırakılması ve tecridin kaldırılması için İstanbul’da başlattıkları yürüyüş devam ederken, TAYAD’lılar 24 Eylül günü Bolu’da saldırıya uğradı. Polis tarafından tezgahlandığı açık olan saldırı öncesinde kolluk kuvvetleri, yerel halkı TAYAD’lılara karşı kıskırttı. Yolda bulunan benzin istasyonlarının kullanılmasını dahi engelleyen polis, “PKK’lılar yürüyor”, “Teröristler köyü basmaya geliyor” diyerek provokasyon yaratma çalıştı. Saat 13.30 sıralarında ise polis-sivil faşist işbirliği içerisinde saldırı gerçekleşti.

Faşistler saldırıyı taş atarak başlattı. 20 kişilik grubun saldırısı karşısında polisin herhangi bir müdahalede bulunmamasından cesaret alan başka gruplar da saldırıya katıldı. 30 kişilik bir grup bayrak açıp taş atarak saldırıya katıldı. Saldırganları dağıtmayan polis, TAYAD’lıları gözaltına aldı. Dövülerek ve yüzlerine gaz sıkılarak gözaltına alınan 40 TAYAD’lı otobüsün içinde de darp edildi. TAYAD’lılara dönük polis terörü otobüsün içine sıkılan biber gazıyla sürdü.

TAYAD’lılar linç saldırısına maruz kaldıkları Bolu’nun ardından 29 Eylül günü ulaştıkları Ankara’da da saldırıya uğradılar.

Saat 17.00 sıralarında Gazi Üniversitesi önünde 50-60 kişilik sivil faşist güruhun taşlı saldırısına uğrayan TAYAD’lılar, Abdi İpekçi Parkı’nda yapacakları eylem için Celal Bayar Bulvarı’ndan geçerken sermayenin kolluk kuvvetleri tarafından gözaltına alındılar.

Gözaltı saldırısına kenetlenerek ve slogan atarak yanıt veren TAYAD’lılar gözaltı terörünü protesto etti.

34 TAYAD’lının polis tarafından gözaltına alınmasının ardından saat 18.30’da basın açıklaması gerçekleştirildi.

Adana’da ceza protestosu

30 Mart 2010 tarihinde Adana’da gerçekleştirilen Kızıldere anmasının ardından 21 kişinin gözaltına alınmış, bunlardan 3 kişi tutuklanmıştı. Yapılan yargılamanın ardından 23 Eylül günü 21 kişiye 10 ay hapis cezası verilmesi Halkevleri tarafından protesto edildi.

Açıklamada devrimcileri anmanın suç olmayacağı, olsa bile bu suçun işlenmeye devam edileceği vurgulandı.

Kızıl Bayrak / İstanbul – Adana – Bursa – Ankara

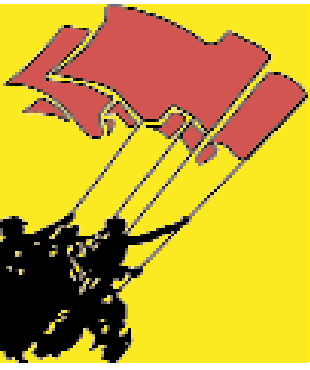
Ankara’da iki BDSP’li tahliye edildi!

25 Ağustos günü Mamak İşçi Kültür Evi’ne ve evlere yapılan polis baskınlarının ardından tutuklanan BDSP çalışanı Hüseyin Ünal ve Emre Azapçı, davaya ilişkin verilen ara karar gereği tahliye edildi.

Sermaye devleti, devrimci sınıf faaliyetine dönük tahammülsüzlüğünün bir yansıması olarak 25 Ağustos günü yeniden faşist baskı ve terörü devreye sokmuştu. Referandum aldatmacası ile ‘demokratikleşme’ masallarının dillendirildiği bir dönemde gerçek yüzünü gösteren sermaye devleti, 4 sınıf devrimcisini “Festivale yasa dışı örgüte yardım etmek”, “Yasa dışı örgüt dökümanı kitap satmak” iddiaları ile tutuklayarak cezaevine göndermişti.

Sincan 1 No’lu F Tipi Hapishanesi’ne gönderilen sınıf devrimcileri için avukatları tutuklama kararına itirazda bulunmuşlardı. Savcılığın dava sürecine ilişkin zorunlu aylık incelemesinin ardından verilen ara karar doğrultusunda, tutuklu sınıf devrimcilerinden Hüseyin Ünal ve Emre Azapçı 27 Eylül günü tahliye edildi. Aynı operasyon kapsamında tutuklanan Onur İnce ve Hızlan Erpak’ın ise tutukluluk halleri sürüyor.

Mücadele Postası

Müebbetlik tutsakların koşulları...

Tekirdağ 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'nden TKP/ML dava tutsağı Coşkun Akdeniz, ağır müebbetlik tutsakların cezaevi koşullarını kaleme aldığı mektupta anlatıyor: Akdeniz'in 2 Eylül 2010 tarihli mektubunu yayınlıyoruz...

Merhaba dostlar,

Bir süre önce size mektup göndermiş ağır müebbetlik tutsakların koşullarının ne kadar ağır olduğunu ifade etmiş ve bu koşulların düzeltilmesi yönlü taleplerimizi dile getirmiştik. Bu konuda çeşitli resmi devlet kurumlarına olduğu gibi ayrıca demokratik-ilerici kurum ve kişilere de yolladık. Sorunun birebir muhatabı durumunda bulunan bakanlık, hapishane idaresi ve savcısı bu soruna da vurdumduymaz bir tavırla yaklaşıyor. Sorunun çözümü değil derinleşmesi yönünde katı bir yaklaşım sergiliyorlar. Hapishane idaresi aldığı kararlarla bu yaklaşımı pekiştirmektedir.

Hapishane idaresi, ağırlaştırılmış müebbetlik tutsakların havalandırmaya aynı saatte beraber çıkma talebini “Havalandırma bahçesinde kamera bulunmadığı, infaz koruma memurlarının gözetiminin mümkün olmadığından güvenlik zafiyeti yaratacağından, hükümlülerin birbirlerini yaralama ve öldürme riski bulunduğu...” gerekçesiyle reddediyor. Oysa aynı hapishane idaresi üç kişilik hücrelerde kalıp da sorun yaşayan tutsakların ayrılma taleplerine “birbirinizi öldürün”, “burası babanızın çiftliği mi?” şeklinde karşılık vererek tutsakların güvenliğini ne kadar da önemseyemediğini göstermektedir. 19 Aralık 2000 yılında tutsakların “hayatlarını kurtarmak” gerekçesiyle yapılan adına “Hayata Dönüş Operasyonu” denilen katliamı unutmuyoruz değil.

Yine hapishane idaresi, tutsakların asgari olarak 8 saat havalandırma hakkından yararlanma talebine de benzer şekilde karşılık veriyor. Bir tutsağın diğerlerinden ayrı olarak en fazla günde 3 saat havalandırmaya çıkarılacağını belirtiyor ve bu süreyi de belli şartlara bağlıyor. “Can güvenliği” bahanesine sığınarak tutsakların haklı talebinin önünü almaya çalışmakla kalmıyor yasayı da kendi keyfince yorumluyor. Yasada alt sınır olarak havalandırmaya bir saat çıkarılacağı belirtilmiş olmakla beraber üst sınır belirlenmediği gibi, bu sürenin arttırılacağına yer verilmiştir. Hapishane idaresi her tutsağı ayrı ayrı 3 saat çıkararak, onların birlikte 9 saat çıkmasını çeşitli bahanelere sığınarak engelliyor. Bugün hapishanelerde tecridin en ağırını, en damıtılmış haliyle, ağırlaştırılmış müebbetlik tutsaklar yaşamaktadır. Yan hücrelerinde kalan bir başka tutsakla sosyal iletişimine dahi olanak tanınmıyor. Bütün bunlar yeterli görülüyor olmalı ki; çeşitli karar ve uygulamalarla içinde bulundukları koşullar ağırlaştırılmaya çalışılıyor. Çalışmalarınızda başarılar diliyoruz.

Coşkun Akdeniz

Tekirdağ 1 No'lu F Tipi Hapishanesi B - 45 PK: 101

“Failleri belli kayıplar nerede”

Cumartesi Anneleri, oturma eylemlerinin 287. haftasında Galatasaray Lisesi önünde bir araya gelerek, “Hukuksuzluk, kayıplarımızı bir kez daha kaybetti...” dedi. Gözaltında kaybedilen Yusuf Tunç’un dosyasının, Ergenekon Dosyası kapsamına alınmasını istedi.

“Failleri belli kayıplar nerede” pankartının açıldığı eylemde, kayıp fotoğrafları ve karanfiller taşındı. Basın açıklamasını İHD İstanbul Şubesi Gözaltında Komisyon adına Özgür Sevgi Göktaş gerçekleştirdi.

Göktaş, Mardin’in Kızıltepe ilçesi Kengerli Köyü’nde evinden alınarak götürülen Yusuf Tunç’un öyküsünü anlattı:

Tunç Ailesi’nin, kayıplarının izini sürerken defalarca tehdit edildiklerini ve köyü terk etmelerinin söylendiğini ifade eden Göktaş, baskılar nedeniyle sokağa dahi çıkamayınca köyü terk ettiklerini söyledi.

10 yıl süren sürgünün ardından 2004 yılında köylerine döndüklerini belirtti. Göktaş, Tunç’un kaybedilmesinde Şenyurt Karakol Komutanı JİTEM’ci Mahmut Başçavuş’u, görevli Yüzbaşı Eyüp’ü, Kızıltepe İlçe Jandarma Komutanı olan Ergenekon tutuklu sanığı JİTEM’ci Emekli Albay Hasan Atilla Uğur’u direk sorumlu tuttuklarını ve işledikleri bu insanlık suçu nedeniyle yargılanmalarını istediklerini söyledi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Gazetemize ilişkin bazı düşünce ve önerilerim...

Kızıl Bayrak devrimci siyasal bir gazete olarak yayın hayatına başladığı günden bu yana sınıf mücadelesinde devrimci bir hat oluşturmak iddiasında oldu. Kuşkusuz yukardaki iddiaya denk düşen bir gelişmeye hizmet edecek çok sayıda araç devreye sokuldu. Kızıl Bayrak tam da bu süreçte yayın faaliyeti ile birçok devrimci çevrenin dikkatini üstüne çekmeyi başarmıştı. Aynı süreçte sermayenin baskı ve saldırılarıyla yüz yüze kalıyordu. Bu saldırılar elbette mücadele boyunca devam edecektir. Kızıl Bayrak yeni bir dünyanın kurulmasına yol göstermeye devam edecektir.

Daha güçlü bir Kızıl Bayrak için burada, bir okur olarak düşüncelerimi aktarmak istiyorum.

Yayında konular yeterli derinlikte işlenememektedir. Örneğin sınıf mücadelesinin tarihsel kökenine dair süreçleri ve bu tarihsel süreçlerdeki gelişmelerin, yaşanmış zaferlerin, veya hata ve yenilgilere dair deneyimlerin üzerinde yeterince durulmamaktadır. İkincisi Kürt sorunu ile ilgili sosyalist bir perspektiften konuyu ele alacak yazılara yer verilmelidir. Ayrıca dünyada ve ülkemizde giderek gelişen teknolojinin kapitalistlerin elinde ileride yaratacağı olası tehlikeli sonuçlar üzerinde durmakta yarar var. Kapitalizmin eşitsiz gelişiminin ürünü olan ve anarşik yapısının yarattığı dengesizlikler, gerek bu tür araçlarla bunaltmaya, diğer yandan kurumsallaştırılmış gerici öğelerle esir almaya devam etmektedir.

Gazete faaliyeti esnasında yaşadıklarımızdan bir detayı buraya aktarmak istiyorum. Uzun bir zaman önceydi, Adana’nın bir emekçi mahallesinde gazete satışı yapıyorduk. Orta yaşlı bir emekçi ile karşılaştık. Beni daha önce tanıyor olmalı ki yaklaşıp “ne yapıyorsunuz?” diye sordu. Ben de devrimci bir gazete satışına çıktığımızı anlattım ve sonra bir gazete uzatıp verdim. Enine boyuna merakla inceledikten sonra dönüp bana “sen bir akıl hastanesine gözüksen iyi edersin” deyip elindeki gazete ile çekip gitmişti. Elbette ki bu emekçi bizim cüretimize işaret ediyordu.

Bağlarken bir sözle bitireyim; “uçurtmayı uçuran rüzgârın kuvveti değildir. Uçurtma bu kuvvete karşı direnç gösterdiği için uçmaktadır.” Bu sözün içerdiği anlam bir anahtar olarak bize yol göstermektedir.

Adana’dan bir okur

“Yeni ölümler bekleniyor”

Cezaevlerinde bulunan hasta tutsakların serbest bırakılması talebiyle Adana’da her hafta gerçekleştirilen eylemlerden biri daha 25 Eylül Cumartesi günü gerçekleştirildi.

İnönü Parkı’nda gerçekleştirilen eylemde cezaevlerinde 325 hasta tutsağın bulunduğu ve bunların her geçen gün ölüme biraz daha yaklaştıkları belirtildi. Hasta tutsaklardan Bekir Şimşek, Erol Zavar, Kemal Özelmali, İdris ve Lokman Başaran kardeşlerin sağlık durumlarına değinilen açıklamada bugüne kadar egemenler tarafından yapılan tüm açıklamalara ve dökülen timsah gözyaşlarına rağmen iktidar sahiplerinin yaşanan ölümlerle yetinmediği ve yeni ölümleri beklediği vurgulandı. Basın açıklaması oturma eylemiyle sona erdi.

Kızıl Bayrak / Adana

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

EKSEN Yayıncılık Büroları

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 19 94

Kemalpaşa Mh. Otel Asya yanı Vural Apt. No:2 D:3
İzmit / KOCAELİ

**Avrupa'da sosyal yıkım saldırılarına
karşı öfke büyüyor...**

Krizin faturası kapitalistlere!

